

Ἐπιπηδάω, i. q. εἰσπηδάω et ἐμμηδάω, Aristoph. Σφ. (705.) ἰν' ἀγρίως ἀντοῖς ἐπιπηδάς, Ut atrociter in eos insilias, eos invadas, Herodian. 6, (9, 14.) Οἱ δὲ ἀφικόμενοι καὶ ἐπιπηδήσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτὸν ἀναιροῦσι, Impetu facto in tabernaculum, Polit. sicut et supra εἰσπηδήσαντες. Rursum Aristoph. (N. 550.) ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ, Insilii in eum jacentem, Eum insultavi. Item e Plut. Pericle, Ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷ, In insulas insilire. Cum accus. quoque construitur: ut ap. Suid. Ἐπεπήδησεν ἀναιδῶς τὴν ἐξουσίαν, pro Invasit. Itidem Servius Insultare pro Invadere et Impetum facere, accipit ap. Sallust. Multos a pueritia bonos insultarat. Annotant a Chrys. Comment. in 1 Epist. ad Cor. accipi pro Cupide accedo; eique opponi ἀποπηδᾷ, itidem pro Cupide aversor, ut Lat. Resilio. ["Toup. Opusc. 1, 530. Hemst. ad Plutum p. 431. Philostr. p. 72. Boiss. *Ἐπιπήδησις, (Gl. Insultura,) Thom. M. 636." Schæf. Mss. Plut. 6, 283. 9, 78. 628. *Ἄνεπιπηδάω, Supra insilio, Chrys. ad Stelech. T. 6. p. 153, 14. Ἐν τῇ γῇ βαδίζων, πρὸς αὐτὴν ἀνεπεπηδέκει τοῦ οὐρανοῦ τὴν κορυφήν." Seager. Mss. *Προσεπιπηδάω, Liban. 4, 804.]

Καταπηδάω, Desilio, i. q. ἀποπηδάω et ἀποθρόσκω, Xen. K. Π. 7, (1, 18.) Καταπηδήσας δὲ τις ἀπὸ τοῦ ἵππου τῶν τοῦ Κύρου ὑπηρετῶν, ἀναβάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ. ["Ad Charit. 448." Schæf. Mss. *Ἐπικαταπηδάω, Joseph. B. J. 3, 10, 9.]

Μεταπηδάω, Transilio, Transulto: vide Ἀμφίπτοι. Vel, Resilio ab eo ad quod assilieram. Chrys. de Prec. Ἀπὸ φανλοτέρου βίου πρὸς εὐσεβείαν μετεπήδησε, A turpiori vita ad pietatem resiliit. At e Gal. affertur, Eis τὰ πλάγια μεταπηδᾷ, pro In obliquum salire. ["In Insilio, Appian. 1, 257." Wakef. Mss.] Μεταπήδησις, Saltus mutatus, mutatio. Apud Plut. Symp. 9, 4. ubi quaeritur utram manum Veneris vulnerarit Diomedes, et exp. versus iste, Il. E. (336.) Ἀκρὴν οὐτᾷσε χεῖρα μετὰλμενος ὁξέϊ δουρὶ, Maximus ait, Διὸν ἔστιν ὅτι πατάζει βουλόμενος οὐκ ἔδειτο μεταπήδησας ἐπεὶ κατὰ τὴν ἀριστερὰν τὴν δεξιὰν εἶχεν, ἐξ ἐναντίου προσφεράμενος. Ubi etiam NOTA Μετὰλμενος ab eo exponi μεταπηδήσας, non ἐφαλλόμενος, ut a Schol.

Παραπηδάω, Saltu prætergredior. Dicitur παραπηδῆσαι τὸν νόμον, ut παραβαίνειν, quod Latine redditur potius Transgredior: ut παραπηδᾷ idem fere sit cum ὑπερπηδᾷ. Æschin. (81.) Οὐκ εἰ πάντας παραπηδήσαιεν τοὺς νόμους, ἀλλ' εἰ μίαν μόνην συλλαβὴν παραλλάξαιεν.

[*Περιπηδάω, Resilio, Resiliendo circumeo, Lucian. p. 801. *Ἐπεριπήδησις, Saltus qui circumcirca fit, Dissultatio, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. A Schneidero non agnoscitur.]

[*Προπηδάω, Gl. Prosilio, Emico, Philo J. 371. Appian. 1, 24. Herodian. 4, 4, 8. 6, 9, 1. 7, 6, 19. Ἀθαν. 1, 59. 441. Dionys. Areop. 28. Euseb. V. Const. 438. Chrys. in Gen. 140. Tzetz. ad Lyc. 245." Kall. Mss. *Προπήδησις, Polemon Phys. 1, 6. p. 221.]

Προσπηδάω, Assilio, Saltu appeto, ["Aristæn. 2, 14." Boiss. Mss. "Jacobs. Exerc. 2, 8. Abresch. Æsch. 2, 89." Schæf. Mss.]

[*Συμπηδάω, Eur. Bacch. 728. cf. Markl. ad Iph. T. 955. *Συμπήδημα, *σύναλμα, Hes.]

ὑπερπηδάω, Supersilio, Colum., Saltu supero, Transilio. Dicitur metaph. ὑπερπηδᾷ νόμον, ut παραπηδᾷ, Transgredi. Æschin. (55.) Ὑπερπηδήσας τὸν νόμον περὶ τῶν υπευθύνων κείμενον. Idem dicit (82.) Ὑπερπηδήσας τὴν δικαίαν ἀπολογία, quod commodè reddemus Transiliens, ut Cic. Transilire ante pedes posita, et alia longe petita sumere. ["Soph. ap. Theophyl. ad Autol. 2. Stob. tit. 1. l. 1. c. 7." Gataker. Mss. *Ὑποπηδάω, Ælian. H. A. 12, 15.]

Πήδασος, Uliginosus et fonticulis scatens, Unde aqua prosilit, Nicander Θ. 802. οἱ θ' ὑπὲρ ἄκρων Ἰπτάμενοι ἀθέρων λεπτὰν στάχυν ἐκβόσκονται, Πήδασσα καὶ κισσοῖο κατὰ πύνας ἐμβατέοντες, ubi Schol. exponendum censet vel τὰ πηγάζοντα χωρία, vel τὰ ὀρεινά: subjungens, πήδασος γὰρ τὸ ὄρος. Hesychio et Suidæ est Nomen urbis; item equi. Urbis nomen Il. Y.

PARS XXIII.

(92.) et Athen. (30.): sed et equi Achillis, Il. Π. [467.]

Πηδύω, Aquæ e me saliant, Aquis scateo: Hes. πηδύειν, πηγάζειν, νάειν, βρύειν, βλύζειν, ὀμβρόν, ἰδρουν. ["Wakef. Phil. 784. 1360. Jacobs. Anth. 9, 305. Callim. 1. p. 448." Schæf. Mss. *Ἄναπηδύω, Clem. Alex. Pæd. 3, 7. p. 236." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 820.] "Διαπηδύει, Hesychio est διαπηδᾷ, Dissilit "vel Transilit. Significat alioquin etiam Scaturit, ut "διαπιδύει." Πηδύλις πέτρα, Rupes e qua salit aqua, ἐξ ἧς ὕδωρ ρέει, Hesychio.

ITEM Πιδύω, i. q. πηδύω, Aqua e me prosilit, Aquis scateo, Salientes emitto, ἀναδίδωμι, Suid. Sin de ipso humore effluente dicatur, reddemus Prosilio, Profluo, Salientis in modum erumpo: ut in Epigr., πιδύων ἰδρώς. Quomodo et Πιδύομαι usurpatur. Nicander Θ. (302.) Αἶμα δι' ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἤδὲ καὶ ὧτων Πιδύεται, Schol. σκαίρει καὶ πηδᾷ. Unde et constat a πηδάω ortum esse. Eust. quoque πιδύειν exp. γῆθεν ἄλλεσθαι. ["Pierson. Veris. 112. ad Timæi Lex. 30. ad Charit. 380. Wakef. Phil. 784. 1360. (ubi et de *Πιδεύω,) Jacobs. Anth. 9, 305. Heyn. Hom. 8, 151." Schæf. Mss. Aristot. Meteor. 1, 13.] UNDE Πιδύτης, ut Ἡπύτης ab ἡπύω: ambo, Nomina propria. Eust. (677, 32.) et Lex. meum vet. [Etym. M. 671, 19.] AT Πιδύς, Fluvius alio nomine Κάρησος dictus, forsan et ipse nomen a frequenti aquarum scaturigine nactus, Eust.]

Πιδύεις, Aquis salientibus scatens, E quo crebræ scatebræ saliant. FEMIN. Πιδύεσσα, quod Eust. ap. Hom. (Il. A. 183.) exp. κάθυγρος, a πιδύω derivans. At in Lex. meo vet. diversa scriptura HABETUR Πιδήεις, in quo Πιδήεσσης itidem exp. πηγὰς ἐχούσης, καθύγρον: quæ scriptura ap. Hes. quoque et Suid. extat: ["Heyn. Hom. 6, 156." Schæf. Mss.]

Ἀναπιδύω, Erumpo e scaturigine, Scaturio, ἀναβλύζω, Eust. [Il. B. p. 309, 42.] Plut. Æmylio (14.) Τὰ γοῦν ὀρυττόμενα τῶν χωρίων μάλλον ἀναπιδύει καὶ διανέει πρὸς τὴν τοιαύτην ψηλάφῃσιν. In Parab. Salom. (18, 4.) Ποταμὸς δὲ ἀναπιδύει καὶ πηγὴ ζωῆς. "Διαπιδύω, Scaturio, Persilio s. Persudo in "modum salientium fontium, Aristot. de Gener. "Anim. 2. Διὰ μὲν οὖν τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἐκά- "στοις πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφή, καθάπερ ἐν κερα- "μίσις ὡμοῖς τὸ ὕδωρ, γίνεται σάρκες." [Aristot. Meteor. 1, 13. Οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι καὶ συλλέβουσι τὸ ὕδωρ. *Διαπιδύσις, vide Διαπήδησις, et Schn. Lex. v. Διαπιδύω. *Ἐκπιδύω, Æsch. Pers. 813. Vide Blomf. Gloss.]

Πίδαξ, akos, ὁ, ἡ, ejusdem originis cum πιδύω, sc. a πηδάω, [s. *Πιδάω]: quod et ipsum nonnunquam ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὕδατος dicunt: ut in Lex. meo vet. traditur, ubi hæc μετάρθεσις τοῦ ἡ in ι dicitur esse Boeotica, sicut in ἴκω facta ex ἡκω: ideoque remotior est ea etym. qua derivatur a πῖω, ut πίδαξ sit ἀφ' ἧς ἔστι πίνειν. Est autem πίδαξ i. q. πηγὴ, i. e. Fons, Scatebra, Saliens, Aqua saliens: Hesychio, ἀναβολὴ ὑδάτων, λιβάς, σταγὼν, κρήνη, πηγὴ. Nec masculino tantum genere usurpatum legitur, sed etiam fem. Masculino, Epigr. 4. Πίδακά τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πῖε. Feminino vero usus est Antipater Epigr. Πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ. Quid autem sit τυφλὴ πίδαξ, vide in Πηγῇ. Itidem Paus. Phoc. Ὑδωρ ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ τείλει λαβεῖν πίδακος: paulo post πηγὴν dicit. ["Toup. Opusc. 1, 355. ad Charit. 712. Anyte 7. Jacobs. Anth. 8, 354. 9, 403. Heyn. Hom. 6, 551. Lactis, Musgr. ad Eurip. 231." Schæf. Mss. Πίδαξ, Etym. M. v. Θώραξ, et Grammaticus Hermann p. 433.] Εἰπίδαξ, Fontibus scatebrisque ornatus, Pulcros fontes habens: χῶρος, Suid. ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων: ap. quem tamen perperam SCRIPTUM Εὐπίδαξ. Rectius in Πίδαξ, ubi ex Epigr. citat, Πορφύριαν τε βότρυν κ'εὐπίδακα πικνορῶγα. ["Crinag. 7. *Μεθυπίδαξ, (Vini fons, Epith. uvæ,) Jacobs. ad Meleagr. p. 8. Anth. 8, 203. 229." Schæf. Mss.] Πολυπίδαξ, Multos fontes habens, Fontibus scatens, Irrigūus, Il. Θ. (47.) Ἰδὴν δ' ἵκανε πολυπίδακα:

[E. 283. O. 151.] Pro Πολυπίδαξ dicitur ETIAM A Πολυπίδακος, δ, Eust. ["Ad II. E. 307. Y. 59. Wolf. Prolegg. 239. Heyn. Hom. 5, 423. 6, 275. 551. 590. 7, 785. 8, 21. 53. 382." Schæf. Mss.] Πιδάκοις, Aquis salientibus scatens, Irriguus, Uvidus. Ex Eur. (Andr. 116.) λιβάς πιδάκοεσσα, pro Latex fontis. Vel, Scatebra fontis, Plinio. Hes. πιδάκοεσσης exp. καθύγρον, ut πιδήσεσσης. Πιδάκωδης, i. q. πιδάκοις s. πιδήεις, Hes. ["Apollon. Lex v. Πιδήσεσσης." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 6, 156. *Πιδάκιον, Toup. Opusc. 1, 356. *Πιδάκτιδες, αἱ, (Nymphæ fontanæ,) Abresch. Lectt. Aristæn. p. 10. Diodor. Zon. 6. et Jacobs." Schæf. Mss. Hippocr. 1278, 42.]

ΠΗΓΗ quoque a Πηδάω dicta creditur, ["quasi Πηδη, Schol. Eur. Phœn. 1304." Kall. Mss.] Significat autem πηγή i. q. πίδαξ, i. e. Fons, Scatebra, Aqua saliens. II. Y. (9.) νυμφῶν τὰ ῥ' ἄλσεα καλὰ νέμονται. Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα ποιήεντα, ubi etiam nota addi gen. ποταμῶν: habent enim fluvii suos fontes, s. scaturigines, unde manant. Item cum gen. ὕδατος. Athen. 8. Πηγὴν ἀναδίδοσθαι γλυκεὸς ὕδατος, Plut. (8, 665.) Ἀναφάντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος, Alex. (57.) Ἀνεκάλυψεν πηγὴν ὑγροῦ λιπαροῦ καὶ πιμελώδους. At Βρομιάδος ἰδρώτα πηγῆς vocat quidam τὸν οἶνον, ap. Athen. 10. i. e. Sudorem Bacchici fontis. Quo nomine, nimirum βρομίας πηγῆς, significatur et ἡ ἀμπελος, i. e. Vitis. Rursum Plut. (8, 810.) Νάματος ἐμφαρηθέντας, πηγὴν ἀποτυφλοῦν καὶ ἀποκρύπτειν. Unde forsitan peti potest exp. τὸν πίδαξ τυφλῇ, quod paulo ante ex Epigr. citavi. Cum aliis quoque genn. Aristot. de Mundo, Ἐμπεριέχει πολλὰς ἡ γῆ ἐν αὐτῇ, καθάπερ ὕδατος, οὕτω πνεύματος καὶ πυρός, πηγὰς, Terra continet ipsa in se, ut aquæ, ita spiritus ignisque fontes et scaturigines. Soph. (El. 895.) πηγὴ γαλακτος, Fons lactis, i. e. Multum lactis, Lac plena scaturigine manans. Æsch. vero (Pr. 808.) ἡλίον πηγὰς vocavit Eam mundi partem in qua sol oritur. Magis proprie Lucr. ipsum solem vocavit Largum fontem luminis. Diversa metaph. Xen. K. II. 7, (2, 5.) Αἱ τέχναι, ἃς πηγὰς φασὶ τῶν καλῶν εἶναι. Plut. Rom. πηγὴ τῆς εὐνοίας, Fons et origo, Principium et fons; sic enim Latini sæpe copulant. Idem (7, 864.) Τὴν τοῦ βίου πηγὴν τὸ ἦθος ἀτάραχον ἔχουσα καὶ ἀμίαντον, ἀφ' ἧς αἱ καλὰ πράξεις βέουσι. || Πηγὰι dicuntur etiam τῶν ὀφθαλμῶν οἱ πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοὶ, Hes. i. e. Oculorum anguli qui sunt ad nares: alio nomine ῥαντῆρες. || Πηγὰι, Nomen emporii Megarensium, Thuc. [1, 103. "Ad Charit. 374. Valck. Hipp. p. 180. Toup. Emendd. 3, 57. Musgr. Herc. F. 482. Ion. 147. Wakef. Herc. F. 99. Alc. 1089. Trach. 852. Jacobs. Anim. 156. Anth. 6, 311. 10, 5. 274. 288. Porson. Phœn. 381. ad Lucian. 2, 222. Thom. M. 711. Markl. Iph. p. 110. De lacrymis, ad Charit. 224. Jacobs. Spec. 62. De Homericō usu h. v., Heyn. Hom. 4, 307. II. καὶ ῥίζα, ad Lucian. 2, 70. II. ἀκούουσα, Valck. Callim. 243. Πηγὰι, Toup. Emendd. 1, 218." Schæf. Mss.] "Παγῶν, Dorice pro πηγῶν, Fontium, a παγῇ pro "πηγῇ." Πηγόβρυτος, δ, ἡ, E fonte scaturiens, δ ἀπὸ πηγῆς βρύων. [* Πηγόρρυτος, Orph. H. 82, 5. * "Ἀντροπηγῇ, ἡ, Os fontis, Schol. Eur. Hipp. 123." Kall. Mss. * "Ἀντροπηγῇ, Fons ipse, Chrys. in Joann. Hom. 14. T. 2. p. 608, 14. Ἀντροπηγῇ καὶ * αὐτορρίζα ἐστὶ πάντων τῶν καλῶν, αὐτοζῶν καὶ αὐτοφῶς καὶ αὐτοαλήθεια." Seager. Mss. Cf. Athan. ap. Lactant. 1, 7. p. 32. * "Ἀντροπηγῆς, Sponte scaturiens, Etym. M. 774, 53." Wakef. Mss. * Πηγίον, Gl. Fonticulus.] Πηγῆδιον, Fonticulus, ἡ μικρὰ πηγῇ, Suid. [Leg. * Πηγίδιον.] Πηγῆος, Fontanus, E fonte manans: ὕδωρ, Aristot. Plato de LL. At Dionys. Areop. (p. 39.) Τὴν πηγῆαν καὶ ἀνέκλειπτον αἰτίαν καὶ διανομὴν τῶν ἀγαθοπραπῶν δώρων, Causam velut e perenni fonte manantem. || Πηγῆον, Hesychio τὸ ὄστρακον, quod et ἀρδάνιον similiter nominari scribit. ["Musgr. Alc. 99. Musgr. Rhes. 929. Bredow Ep. Par. 245. Πηγῆον, Kuster. Aristoph. 215. * Πηγῆματος, Valck. ad Ammon. p. 32." Schæf. Mss. "Herodian. Epimer. p. 68. et n., Pseudo-Antisthenes de V. Alexandri ap. Allat. de Engastrimytho p. 423.

Nicet. Eugen. 1, 91." Boiss. Mss. Nicet. Annal. 11, 5. Theo ad Arat. 946. In Niceph. Blemm. Epit. Phys. 118. male legitur Πηγημαῖα, item in Gloss. Πηγημαῖον Fontanum.] Πηγάζω, Scateo, Scaturio, i. q. πιδύω s. πιδύομαι, vel ἀναβλύζω, Hes. Aut etiam In modum fontis effundo, Fontis in modum mano. Greg. in Epit. Patris, Μωϋσῆς ἐκεῖνος, ὃ θάλασσα τέμνεται, καὶ ἄρτος βεται, καὶ πέτρα πηγάζει, Et petra aquam fundit in modum fontis. Idem, Πηγάζειν ὑπέσχετο τοὺς πιστεύοντας: alludens ad verba Christi, quibus promittit se daturum talem aquam, quæ fiat πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου eis ζωὴν αἰώνιον, Jo. 4, (14.) Interdum cum accus. construitur, et tunc redditur, Effundo veluti fons, In modum fontis effundo, Scateo in modum fontis, E me velut e fonte manat. Greg. de Chananæa, Χθὲς ἐξηραίνον, θάλλονσα τῇ αἰμορροῖα· ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν: Scatebas peccato non aliter ac fons aquis. In sequentibus II. commodius redditur, In modum fontis effundo, Scatere facio. Damasc. p. 94. de incarnatione Christi, Τὴν χάριν καὶ τὴν σοφίαν καὶ πάντων ἀγαθῶν τὴν πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζουσα: de baptismo loquens, Ἐπήγασεν ἡμῖν ἐκ τῆς ἀγίας καὶ ἀχράντου αὐτοῦ πλευρᾶς πηγὴν ἀφέσεως, Scaturire fecit, Bud. Sic Greg. Ἰσως καὶ ὁ πυθμὴν πηγᾶσει σοι τροφήν, In modum fontis uberi copia profundet. Et Πηγάζομαι, Velut e fonte mano, Damasc. p. 52. Φυσικῶς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγάζόμενος: nisi malis passive, Qui semper ex ea, veluti fonte perenni, effunditur. Item, Aquis scatere facio, Facio ut aquam in modum fontis effundat, Bas. p. 520. de Mose, Ῥάβδῳ πέτρῃν πηγάσας. Item, Scatere s. Fluere facio, i. e. Irrigo. Greg. in Epit. Patris p. 136. Τὰς γεραίᾶς ἐκείνας καὶ δροσερὰς κατατρύχων σάρκας, δάκρυσιν δὲ πηγάζων τὸ ἔδαφος: q. tamen locum Bud. citans, πηγάζω interpr. Profundo. ["Heyn. Hom. 7, 792. Jacobs. Anim. 115. Anth. 9, 58. 11, 120." Schæf. Mss. Heracl. Alleg. c. 9.] Ἀναπηγάζω, Emitto in modum fontis et scaturiginis, Effundo more fontis, i. q. πηγάζω. Unde ἀναπηγάζει, quod Hes. exp. ἀναδίδωσι, ["Heyn. Hom. 7, 300." Schæf. Mss. * Ἐπιπηγάζω, Irrigo, Clem. Alex. 323=118=275.]

ΠΗΛΟΣ, δ, Lutum, Cænium, Limns, quod postremum magis proprie dicitur de uliginosis et stagnatibus locis, sicut ἰλὺς, Thuc. (2, 4.) Ἀπειροὶ ὄντες οἱ πλείους ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ, τῶν δίδων, Luto s. Cæno, βορβόρῳ, 7, (84.) Οὐδὲν ἦν τῶν ἐπὶ νεῶν ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, Una cum limo, Plut. (8, 436.) Τὸν πηλὸν ἀποκινύμενοι τῶν ποδῶν, Plato de Rep. 1. Eis πηλὸν τινα κατορύττουσιν ἐν ᾧδον. Ubi potius de limo dicitur: sicut et ap. Aristot. Ἡ ῥε νάρκη κατακρύπτεται εἰς τὴν ἄμμον καὶ πηλὸν, pro quibus Plin. Torpedo mersa in limo se occultat. Interdum de luto s. limo dicitur, quo parietes oblinuntur, aut avium nidi construuntur. Ut Virg. lævi rimosa cubilia limo Unge. Plut. (10, 89.) loquens de alcyone, Οὐ φονεῖται πηλόν, οὐδὲ προσερείδουσα τοίχους καὶ ὀρόφοις, ὡπῆρ αἱ χελιδόνες: (10, 28.) de hirundinibus, Ἀν πηλόν τινος ἐχεκόλλου δεομένην αἰσθῶνται τὴν νεοττίαν. Exp. etiam Mortarium ap. Thuc. Itemque ap. Aristoph. πηλὸν ἔργασον, Confice mortarium. Dicitur etiam de Terra s. Creta figlina: ut et ap. Cic. Fictus ex argilla et luto homulus. Argillam quoque interpretari possumus, secuti Plin., qui de plasticæ, cujus materia est ὁ πηλός, sic scribit, 35, 12. Ejusd. opere terræ fingere ex argilla similitudines. Dibutades Sicyonius figulus primus invenit Corinthi filiarum opera, quæ capta amore juvenis, illo abeunte peregre, umbram e facie ejus ad lucernam in pariete lineis circumscriptam, quibus pater ejus impressa argilla typum fecit, et cum ceteris fictilibus induratum igni proposuit. Diosc. ad differentiam vocat πηλὸν κεραμικόν, Lutum figlinum, Terram s. Cretam figlinam. Aristoph. ("Orn. 686.) πηλοῦ πλάσματα, Fingmenta lutea, de hominibus, Paus. Att. Τῷ δὲ ἀγάλματι τοῦ Διὸς πρόσθεν ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλοῦ τέ ἐστι καὶ γύψου, Lucian. (1, 23.) Οὐδ' ἀναισθητοὶ πηλοπλάθος ἀκούειν· εἰ καὶ φαυλότερος ἐμὸς ὁ πηλός, οἷος δὴ ἦεν ἐκ τριόδου βόρβορος· τῆς: ubi etiam nota, πηλὸν ficturum

non amplius capi pro βάρβωρος, i. e. pro Εο luto, s. cœno, quod in compitis est. De eodem luto, (ni malis, de limo,) Hippocr. de Morb. 3. dixit πηλὸς τριχῶδης, Lutum cum pilis subactum, Argilla cum pilis subacta. Πηλός, sicut Λιμός, fem. quoque genere usurpari tradit Eust. [Od. Δ. 442. p. 1504, 78.] e Diodoro Gramm. Idem Eust. derivat a παλάσσειν significante μολύνειν. Πηλὸς αἰδνός, Locus quidam Libyæ, Hes. Apud Plut. tamen Theseo init. πηλὸς αἰδνός aliter exp. Πηλὸν idem Hes. tradit ab Ionibus dici τὸν οἶνον: UNDE Κάπηλος, ὁ πωλῶν τὸν οἶνον. ["Πηλός, Ruhnck. Ep. Cr. 183. ad Charit. 222. Fischer. Ind. Palæph. v. Γη, Valck. Callim. 292. Anim. ad Ammon. 43. Hemst. ad Lucian. 1, 203. ad Thom. M. 148. 712. Wakef. S. Cr. 2, 60. Phryn. Ecl. 16. Jacobs. Anim. 310. Anth. 9, 362. 10, 257. 11, 331. Heyn. Hom. 6, 141. Vinum, Harles. ad Theocr. 168. Wessel. Diss. Herod. 53. Toup. Opusc. 1, 202. Emendd. 1, 306. Valck. ad Herod. 120. 196. Brunck. Soph. 3, 526. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. liv. Οἶνον π., Neue Bibl. d. Sch. W. lx. 2. p. 262. Conf. c. πῖλος, Jacobs. Anth. 9, 482. Π. et βάρβωρος, Brunck. Aristoph. 2, 211." Schæf. Mss. Vinum, ad Theocr. 10, 13. Soph. ap. Schol. Ven. ad Il. A. 596. Οἶ π., Limus, Polyb. 3, 79, 9. 11.]

"Πηλοβάτης, Qui per lutum graditur, Luti calca-
tor, s. cœni. Apud Hom. Batr. (234.) est Nomen
"ranæ." Πηλόγονος, ὁ, Cui genus e luto est, E luto
natus. Πηλόγονοι dicuntur Gigantes, quod e terra
creati esse putantur, synonymos γηγενεῖς, itidemque
Lat. Terrigenæ, ut et Virg. G. tum partu terra ne-
fauco Cœumque Iapetumque creat. Callim. Hymno
in J. (3.) Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικαστόλον οὐρανίδῃσι,
i. e. γιγαντοδιώκτην, γιγαντολετῆρα. Schol. quoque
πηλογόνων ibi exp. γιγάντων, subjungens, παρὰ τὸ ἐκ
πηλοῦ γενέσθαι, τούτέστι τῆς γῆς. Apud Hes. vero
LEGITUR Πηλάγονες, γέροντες, παλαιοί, γηγενεῖς.
Stephano B. Πηλαγόνες sunt οἰκήτορες τῆς Πηλαγο-
χίας, quæ μοῖρα est τῆς Μακεδονίας: quod et ap.
Suid. habetur, sed addentem, Πηλαγῶν esse quoque
Nomen gigantis. In Lex. meo vet. itidem, Πηλαγόν-
ες, αἱ γίγαντες παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ, ἦγον γῆς, γεγενῆ-
σθαι: in quo locus ille Callim. citatur, Πηλαγόνων
ἐλατῆρα. Alicubi metri causa SCRIBITUR Πηληγόν-
ες. "Παληγόνες, Gigantes, pro πηλαγόνες, Etym."
[* Πηλογόνος, * Πηλογόνῃ, Barker. Ep. Cr. ad Boiss.
230. "Πηλαγόνες, Phryn. Ecl. 41. Koen. ad Greg.
Cor. 207. ad Diod. S. 1, 316. Benti. ad Callim. l. c.
Πηλόγονος, ibid." Schæf. Mss. Vide Barker. Aristarcho
Anti-Blomf. p. 78.] Πηλοδόμος, E luto s. limo structus,
Epigr. πηλοδόμοις τοίχοις. ["Huschke. Anal. 275. Aga-
thias 52." Schæf. Mss.] AT Πηλοδόμος, Qui e luto
struit. Πηλοδομέω, E luto struo, fingo, Epigr. de hi-
rundine, πηλοδομεῖ θάλαμον: de qua vide et in Πηλός.
["Marcus Arg. 24. Satyr. Thyill. 5." Schæf. Mss.
* Πηλοπατῆς, unde] Πηλοπατέω, Lutum calco, βωλοκο-
πέω, Bud. [Schol. Aristoph. Εἰρ. 1148.] AT Πηλοπα-
τίδες sive Πηλοβατίδες, Calceamenta quædam altiora,
quibus utuntur qui lutum proculcant, s. per lutum
incedunt: Lat. Perones, Hippocrati (828.) ἀρβύλαι.
Πηλοπλάθος, Qui e luto s. argilla similitudines fingit:
ut κοροπλάθος, Qui puppas fingit. Vide Πηλός, in
loco quodam Luciani. [* Πηλοπλάσσομαι, Verbum
nihili, Athan. 2, 682. * Πηλόπλαστος, Æschylus Pro-
teli ad Hesiod. p. 46. "Hemst. ad Lucian. 1, 185."
Schæf. Mss. * Πηλοπλάτων, Nomen Alexandri, Phi-
lostr. V. Soph. 2, 5.] Πηλοποιός, i. q. πηλοπλάθος,
Figulus, Qui vasa fictilia e luto conficit, i. q. πηλουρ-
γός, Gal. Alex. Aphr. [Probl. 1. p. 262. Sylb.] Πη-
λοποιέω, E luto fingo, Figlinam factito, [Lycophr.
473.] A quo VERBALE Πηλοποιητικός, [s. * Πηλο-
ποιικός,] Pertinens ad eos qui e luto fingunt, Pertin-
etis ad figulos. [Cornarius ad Gal. de Comp. Med.
sec. Loca 303.] AT Πηλοποιητική κονία s. πηλοποιη-
τικὸν ὕδωρ ab omnibus fere Interpr. male vertitur.
Alius Lixiviam figuli aquam, alius Cum luto suo lixi-
viam, alius Aquam lutariam reddidit; alius se plane
nescire quid sit, professus est. Nec immerito qui-
dem, quod non animadvertenterint per i. scr. esse πηλο-
ποιητικόν: quod quid significet, vide suo loco. Gorr.

[Vide Schn. Lex. Suppl. * "Πηλόρδντος, Theod.
Prodr. 170." Elberling. Mss. * Πηλότροφος, Opp. K.
1, 288.] Πηλοφόρος, Qui lutum s. limum bajulat.
Alii, Cæmenti bajulus. Suidæ autem πηλοφόροι sunt
χειροτέχναι, μισθωτοί. Πηλοφορέω, Lutum fero s.
bajulo, Aristoph. [Ἐκκλ. 310. "Ορν. 1142. * "Πη-
λοφύρατος, Const. Manass. Amat. 4, 18. * Πηλόφυρ-
τός, Chron. p. 6. 49(=11. 94.)" Boiss. Mss.] Πηλό-
χυτος, E luto fusus, Epigr. [Theæteti 2.] πηλοχύτοις
θαλάμοις, de Nidis hirundinis, quæ πηλοδομεῖν in iisd.
Epigr. dicitur. Πηλουργός, Qui e luto fictilia vasa
conficit, Figulus, i. q. πηλοποιός. Vide Ἰπνοποιός.
[Lucian. 1, 26. * "Πηλουργέω, Greg. Nyss. Antirrh.
adv. Apoll. 18. p. 162." Kall. Mss. * Πηλουργία,
Epiphan. 1, 8.]

Ἀκρόπηλος τόπος, ap. Polyb. Locus in summo lu-
tosus, intus durus, Bud.: [cf. 3, 55, 2. * "Απηλος,
Greg. Naz. Ep. 6. p. 771. * "Εμπηλος, Lutosus,
Geop. 2, 5, 7. * Κατάπηλος, Const. Manass. Chron.
p. 33." Boiss. Mss. * Ὑπόπηλος, Lectio vitiosa ap.
Lucian. 2, 739.]

Πηλώδης, Lutosus, Limosus, [Thuc. 6, 101. Diod.
S. 789.] Πήλινος, Luteus, E luto factus, Plut. (6,
588.) Τὰ πῆλινα καὶ κεράμεια στεγάζματα, Lucian. (2,
336.) Πήλινα ποτήρια. Aliud ex Eod. exemplum vide
in Κόανος. E Dem. vero (47.) Οἱ πλάττοντες πηλίνοους,
pro πηλίνοους ἀνδριάντας, Simulacra e luto, s. argilla.
Πήλινον ἄσκον Theophyl. appellat Corpus vel Ven-
trem humanum, Ep. 79. Τί δὴτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξά-
ριον ἐπὶ τοσούτον τὸν πῆλινον ἄσκον διεφύσσει;
["Wakef. S. Cr. 4, 8. Jacobs. Anth. 7, 229. Porson.
Med. 21." Schæf. Mss. Πηλινολεκίς, ap. J. Poll.
10, (87.) ex Epicharmo, quod interpretantur Catinus
luteus: ponit ipse inter τὰ τῆς τραπέζης σκεύη: [ho-
die legitur πηλίνων λεκίς. * "Πήλιος, Agapet. Sched.
4., sed puto leg. πῆλινος." Boiss. Mss. * Πηλαῖος,
Manetho 4, 292. πλίνθος. "Ad Charit. 750. Fac.
ad Paus. 1, 580." Schæf. Mss. * "Πηλώεις, Luto-
sus, Opp. A. 4, 520. Nonna. D. 2, 59." Wakef.
Mss.]

Πηλώω, unde pass. Πηλούμενος, quod exp. Limum
contrahens, Putrescens. ["Geop. 609. Joseph. 12,
31. Plut. 9, 302. 10, 80. Lucian. (2, 886.)" Schæf.
Mss.] Πήλωσις, ἡ, Volutatio in luto, Plut. (6, 633.)
Ἡ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κατὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ,
πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμοὺς, ρίψεις ἐπὶ
πρόσωπον, αἰσχρὰς πρόσκαθίσεις: qui l. declarat ut hoc
paulo post sequente, "Ἐξω κἀθηται σακκίον ἔχων, ἢ
περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς· πολλὰκις δὲ γυμνὸς ἐν
πηλῷ καλινδούμενος, ἐξαγορεύει τινὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ
καὶ πηλμμελείας: ita ut πῆλωσις i. sit q. ἐν πηλῷ κα-
λινδεῖσθαι. [* Παραπηλώω, unde * Παραπηλωτός, Luto
obsitus, Geop. 12, 1, 6.]

["Περιπηλίζω, Circumlinio, Obduco, Aqu.
Theod. 1 Reg. 6, 20. περιεπήλiseen, Obduxit. Sed
in Cod. Alex. LXX. Intt. legitur * περιεπλήσεν.
Utramque tamen vocem ignorant Lexica." Schleusn.
Lex. V. T.]

Πηλουσιώτης, ου, ὁ, Hieron. in Jer. 29. Quæ cum
audiunt discipuli ejus, et Grunniarum familiæ stercora,
putant se divina audire mysteria, nosque, qui ista
contemnimus, quasi pro brutis habent animantibus;
et vocant πηλουσιώτας, eo quod in luto istius corporis
constituti non possimus sentire cœlestia. || Alias Πη-
λουσιώτης, Pelusiota, Gentile nomen, ["Xen. Eph.
74." Schæf. Mss.] pro quo ET Πηλούσιος, et Πηλου-
σιακός, ab urbe Ægypti quæ VOCATUR Πηλούσιον,
Steph. B.: qui etiam addit, Πηλούσιον nominari Por-
tum quandam in Thessalia. Plin. quoque Pelusii
meminit, et ostii Pelusiaci.

"Πηλακισμός, Suidæ ἐμπαιγμός, Illusio, Irrisio:
"Lexico meo veteri ὕβρις, Injuria, Contumelia, Pe-
tulans et contumeliosa injuria. Additurque in isto
"meo Lex., necnon ap. Etym., πεποιῆσθαι hanc λέξιν
"ἐκ τῆς τῶν παλῆκων ὕβρεως, facta ὑπερθέσει e παλη-
"κισμός. Sed esse qui dicant, veteres, cum volebant
"ἐμπαῖξαι ἢ ὑβρίσαι τινὰ, πηλὸν χρῆσαι τὸ πρόσωπον
"αὐτοῦ: ita ut a πηλός sit PRIMUM πῆλαξ, inde
"VERB. πηλακίζω, et hinc verbale πηλακισμός. Hæc
"illi. Posterior etymon videtur esse non absurdum:

"ut πῆλαξ, et πηλακίσαι, et πηλακισμός, dicantur a proprie de Luti illitione aspersioneque quæ fit petulanter et per contumeliam, generaliter vero de Quavis injuria insolente, contumelia, probro, illusione: quomodo et COMP. προπηλακίζειν est Injuria et contumelia afficere, Probro afficere, Irridere lædereque petulanter. Apud Suid. quoque πῆλαξ legitur, sed expositum ῥάγας: quo vocabulo nescio quid sibi velit: sunt qui et ipsum significare velint Contumelia, Probrum. Apud Hes. vero Πήληξ, ῥάγας." ["Πῆλαξ, Πηλακίζω, Valek. Anim. ad Ammon. p. 44." Schæf. Mss. "Πηλακίζομαι, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2. p. 153." Kall. Mss.] Προπηλακίζω, Probro et ignominia afficio, a πηλακίζω: quorum etymon esse dicitur παρὰ τὸ πηλὸν ἐπιχρίσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν καταψηφιζομένων, Suid., qui subjungit, postmodum eodem ἀσβόλῃ illini solitos, fuligine. Apud Dem. conjunguntur ὑβρίζεσθαι et προπηλακίζεσθαι, necnon σκορακίζεσθαι et προπηλακίζεσθαι: c. Mid. "Υβρισμαί μὲν ἐγὼ, καὶ προπεπηλακίσται τὸ σῶμα τοῦμόν τότε: Phil. 3. (p. 126.) Ὡς ὑβρίζετο καὶ προπεπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ τῶν Ὀρειῶν: Or. ad Ep. Philippi (155.) "Ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσήκον. Idem cum dativo instrumentali, c. Mid. (584.) Οὐδὲ δύναιτ' ἂν οὐδέποθ' ὑμᾶς ἅμα πάντας μὲν χειρὶ οὐδεὶς προπηλακίσαι. Et Plato de LL. Προπηλακισθεὶς λόγους ἢ ἔργους, Verbis aut factis contumeliosis læsus, Probris aut contumeliosa injuria lacessitus. Rem etiam aliquam προπηλακίζει aliquis, qui eam ludibrio habet, perque contumeliam deridet; seu, qui ei probrose contumelioseque illudit. Dem. pro Cor. (312.) Οὐτ' εἰ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ἡγοῦμαι, οὐτ' εἰ τις ἐν ἀφρόνοις τράφει, ἐπὶ τούτῳ σεμνύνεται." ["Ammon. 9. ad Charit. 369. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. liv. Heind. ad Plat. Theæt. 358." Schæf. Mss.] Προπηλακισμός, ET Προπηλακισμός, Læsis quæ fit per contumeliam, Probrosa illusio, Contumeliosa derisio, Dem. (330.) Εἰς ἀχαριστίαν καὶ πρ. ἄγειν, Æschin. (90.) Ἐπὶ τῇ τῆς δικαιοσύνης πρ. Ubi redditur etiam Contumelia, Probrum, Opprobrium. Prius προπηλακίσις e Plat. de LL. 1. affertur pro Vituperatio." [* Προπηλακιστός, * Προπηλακιστικός, unde ADV. * Προπηλακιστικῶς, Demosth. 874. Schol. Aristoph. Θ. 542. * Συμπροπηλακίζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. 2, 183." Kall. Mss.]

"Παλακίζω, Injuria s. Contumelia afficio. Et Παλακισμός, Injuria, Contumelia, Illusio. VV. LL. ex Etym.: ap. quem tamen nondum invenire potui."

"Παλακίνος, Bellicosus, Ad bellum aptus, aut Ad usus bellicos, πολεμιστήριος, Hes."

"Πηληκίσματα, Hesychio * φενακίσματα: quæ et πηνικίσματα."

ΠΗΛΑΜΙΣ, ἴδος, ἢ, Pelamis, Genus piscis, dictum quod in luto moretur, quod Græce dicitur πηλός, inquit Festus. Plin. 9, 15. de thynnīs, Cordyla appellatur partus qui fœtas redeuntes in mare autumnō comitatur. Limosæ vero, a luto Pelamides incipiunt vocari, et cum annum excessere tempus, Thynni. Et mox, Pelamides in apolectos particulatimque consecræ, in genera cybiorum dispartiuntur. Idem l. 22. cap. ult., Cybium: ita vocatur concisa pelamis, quæ post quadraginta dies a Ponto in Mæotiu revertitur. Cordyla, et hæc pelamis pusilla, cum in Pontum e Mæotide exit, hoc nomen habet. Utitur Juv. quoque, petasuneulus, et vas Pelamidum. Sostratus, teste Athen. (303.), scribit τὴν πηλαμίδα vocari θυννίδα. Hicesius vero, ut Idem refert (116.), πηλαμίδα esse dicit κύβια μεγάλα. Sunt tamen κύβια potius τεμάχη e pelamide particulatim concisa, ut e Plin. aliisque liquet. Vide alia ap. Ælian. et Aristot. H. A. 6, 17. qui et ipse θυννίδα sic vocari scribit. Sed notandum, ap. Hes. diversa scriptura ita LEGI, Πηλαμὺς, διὰ τοῦ υ, ἰχθὺς ἐν Πόντῳ. ["Bergler. Alciph. 65. Brunck. Soph. 3, 439." Schæf. Mss. "Πηλαμὺς, Marc. Sid. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 15. 19." Kall. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 541. * Πηλαμύδιον,

Strabo 12. p. 70. * Πηλαμύδιον, Pelamydum captura, 89.]

"ΠΗΛΕΥΣ, ἑως, ὁ, Peleus, Ranzæ nomen ap. Hom. Batrach. παρὰ τὸν πηλόν, ut πηλοῦσαι et πηλοβάτης." ["Jocus de Vini corruptore, Tonp. Opusc. 1, 203." Schæf. Mss.] "Alioquin est Nomen proprium viri, qui filius Ææi, frater Telamonis fuit, pater Achilles; qui Achilles ab eo patronymicis VOCATUR Πηλεΐδης, ET Πηλεΐων, Pelides, Pelei filius: Il. O. (614.) ὑπὸ Πηλεΐδῃ βίηφι, Υ. (294.) Πηλεΐωνι δαμείς, Ψ. (35.) ποδῶκεσσι Πηλεΐωνα. Pro Πηλεΐδης dicitur etiam Πηλεΐάδης: e quo Ion. dialysi Poëtæ FECERUNT Πηληϊάδης: ut Hom. initio Iliadis, μῆνιν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic PRO Πηλεΐος DICUNT Πηληϊός, e quo Lat. Peleus. Legitur etiam in Epigr. Πηλεΐον δόρυ, "Peleia hasta," ["Heroie. adesp. 8." Schæf. Mss.] h. e. Fraxinea Pelei hasta. Eam Achilli donavit Peleus, Peleo Chiron, cæsam in monte Pelio; ita ut denominata dici queat tam a Pelio monte, e quo petita fuit, quam a Peleo, qui eam gestavit et postea Achilli donavit. Testis Hom. Il. Π. (143.) de Patroclo Achilles arma induente canens, Ἐγχοῖ δ' οὐχ ἔλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο, Βροῦν, μέγα στιβαρόν, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλας, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς Πηλεΐάδα μέλιν, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων, Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Ubi etiam alludit ad v. πῆλαι. Ab Ovidio quoque Pelias hasta nominatur. Hes. abusive de Quavis hasta dici tradit πηλιάς, proprie autem de Achilles." ["Πηλιάς, Plut. Mør. 1, 224. Eur. Herc. F. 369. Musgr. 389. Wakef. Alo. 936. Huschk. Anal. 285. Lobeck. Aj. p. 271. 443. * Πηλιαδὴ Philostrati Epigr. Πῆλιον, ad Charit. 738. * Πηλιάται, Thom. M. 793. * Πηλιωτικός, Brunck. Soph. 3, 405." Schæf. Mss.]

ΠΗΜΑ, τὸ, Damnum, Exitium, Hesiod. Ἐργ. (1, 344.) Πῆμα κακὸς γέγων, ὅσσην τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ, Damnum atque exitiosa res est, malus vicinus. Ubi etiam nota ei opponi ὄνειαρ, ut i. sit q. βλάβη, i. e. Damnum, Detrimentum, Noxa. Il. X. (421.) de Peleo Achilles patre, ὅς μιν ἔικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ, Ut damno exitioque Trojanis esset. Itidem Z. (282.) μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα, ubi sicut τρέφειν πῆμα deus dicitur, quem in peccatiem aliorum servat, ita idem alibi ἄγειν et κυλίνει. κυλίνδειν πῆμα: Ω. (547.) Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τοῦδ' ἡγάγον οὐρανίωτες, P. (688.) Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει. Et πῆμα ipsam κυλίνδεσθαι dicitur, cum e cælo velut in cervicibus alienius devolvitur. Od. B. (163.) Τοῖσι γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται, Il. P. (99.) Ὀππὸρ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωνὴ μάχεσθαι "Ὅν κε θεὸς τιμῶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθῃ, Od. Θ. (81.) τότε γὰρ ῥα κυλίνδετο πῆματος ἀρχή, Exitium in eos devolvi incipiebat. Item ὑποδέχεσθαι πῆμα eum dicitur, quem velut in insidiis excipit. E. (275.) ἔτι γὰρ νῦν με πῆμ' ὑπέδεκτο. Rursum πῆμα τιθέναι dicitur, qui damno afficit, vel qui cladem infert, Il. O. (721.) Νῆας ἔλσειν, αἱ δ' εὐρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι Ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν. Alicubi cum gen. dicitur πῆμα κακοῦ, pro πῆμα s. κακόν: itidemque πῆμα δύης. Od. Γ. (152.) ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἦρνε πῆμα κακοῖο, Exitium parabat. Cujus exemplo Soph. πῆμα ἀτης dicit periphrasticis pro ἀτῇ, Eust.: qui alibi, sc. Od. E. (338.) p. 1761. ubi Hom. ait, ὅρ' ἐτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενομένην, Sophoclis locum ascribit, (Aj. 363.) μὴ κακὸν κακῷ τιθεῖς Ἄλκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἀτης τίθει, ubi etiam annotat, videtur δύνῃ et ἀτῇ a Poëtis fingi δαιμονιώδεις τινὰς οὐσίας πῆμα autem esse τὸ ἐκ τῆς δύης καὶ ἀτης κακόν. Brevis Schol. Auctor Homericum locum sic exp., ἵνα ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυῖαι τιμωρίαις ἄλλαν βλάβην ὑπομείναιμι: sunt autem verba Ulyssis narrantis, quomodo nautæ sibi exitium machinati fuerint, sc. ut præter superiores calamitates et miseras, prorsus veluti ἄθρομα τῆς ἀτης fieret. Bud. interpr. Clades, ap. Paus. Achaic. Σὺν δὲ σεισμῶ καὶ ἄλλο πῆμα ἐτιγενέσθαι φασι. Sunt qui πῆμα dicant esse verbaλεπ

πῆθω τὸ πάσχω, ut i. sit q. πάθος. [“Pierson. Veris. 231. Valck. Hipp. p. 313. Wessel. ad Herod. 33. Wakef. Diatr. 15. Trach. 1089. Markl. Iph. p. 411. Monthly Review Febr. 1799. p. 193. Jacobs. Anth. Prolegg. 118. Porson. Med. p. 23. Fæx vulgi, Jacobs. Anth. 12, 69. Conf. c. πένθος, 11, 275. II. κατοῦ, Lobeck. Aj. p. 278.” Schæf. Mss.]

[* Πήμων, Noxius, Orph. H. 1, 31. “Pierson. Præf. ad Mæc. p. xxi. * Πημοσύνη, ibid. Valck. Diatr. 26.” Schæf. Mss. Æsch. Pr. 1057. “Eur. ap. Clem. Alex. 536.” Seager. Mss.]

‘Απήμων, ὁ, ἡ, Nullo damno affectus, Cui noxam nemo fecit, Illæsus; etiam Salvus, Incolumis. II. A. (415.) Αἰθ’ ὀφείλες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων Ἥσθαι, Od. E. (40.) Εἵπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. Sic Δ. (487.) Εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί. Et N. (39.) Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, Incolumem me deducite; itidemque O. (435.) ἀπήμονα οἶκαδ’ ἀπάξει, Incolumem reducere domum, ἀβλαβῆ. Aliud exemplum habes in Ἀνύλεθρος. || Innocuus, h. e. Non nocens, Noxam non faciens, Minime damnosus, exitiosus. Et interdum Prosper. Hesiod. Ἔργ. (2, 288.) Τῆμος δ’ εὐκρινέες τ’ αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων, Εὐκλος, Et pontus innocuus est, h. e. navigantibus non nocet, Tuto navigari potest. Quo referunt etiam ex Apoll. Rh. 2, (1276.) γαυνοῦσθ’ ἀπήμονας εἶναι ἀρωγούς, Adjuutores innocuos. Ex Eod. πομποὶ ἀπήμονες, Innocui deductores, qui sc. aliquem πέμπουσιν ἀπήμονα ἢδ’ ἀνύλεθρον. Dixi etiam interdum reddi Prosper, Faustus, etiam Innoxius: Od. Δ. (519.) Ἀλλ’ ὅτε δὴ καὶ κείθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων. Itidem Euripidi πλοῦς ἀπήμων, Prospera navigatio. At οὖρος ἀπήμων utroque modo reddi potest, sc. vel Prosper, vel Innocuus, Od. E. (268.) Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιπὸν τε. [“Bergler. ad Alciph. 272. Æsch. Eum. 896. Abresch. Æsch. 2, 121. Heyn. Hom. 6, 290. 503. 553.” Schæf. Mss.] Ἀπημοσύνη, ἡ, quod reddi potest Incolumitas. At Indemnitas, alium usum habet, item Innocentia: quæ tamen habentur in VV. LL. [“Theogn. 736.” Schæf. Mss. * Ἀπημονία, Incolumitas, Callim. H. in Jov. 91. Χαίρε μέγα, Κρονίδη παννύπερτα, δῶτορ εἰών, Δῶτορ ἀπημονίης.] SED Ἀπήμιος Ζεὺς videtur esse Jupiter qui tristes noxas pellit a foribus, ut Ovidianis verbis utar, Jupiter qui damna et calamitates avertit, Paus. Att. p. 24 (=124.) Θύουσι δὲ ἐπ’ αὐτοῦ, τότε μὲν ὄμβριον, τότε δὲ ἀπήμιον καλοῦντες Δία. [Cf. Ἀπημονία.] Παναπήμων, Prorsus innocuus, Omnino innoxius, Hesiod. Ἕμ. (47.) εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισι, i. e. ἀγαθὴ ἐπὶ πάντα. Alicubi etiam pro Prorsus illæsus, Salvus et incolumis, accipi potest, ut ἀπήμων. [* Ἀυτοπήμων, Sibi ipsi nocens, Æsch. S. c. Th. 923.] “Βαρνήμων, Suidæ ἄθλιος, βεβαρημένος, “κακός, Miser, Gravatus, Malus. Signif. tamen potius Gravisus detrimentis afflictus, Gravia afferens “detrimenta.” [* Ἀυσπήμων, Anacreon 39, 9. ex opt. Piersoni emend. in Veris. 231. al. * Ἀυσπαίγμων et * Ἀησπαίγμων, Hermann. de Metr. Gr. 346. * Ἀυροπαίγμων: Idem Orpheo H. 2, 11. * Ἀαθιπήμων restituit pro λυσιπ.] Πολυπήμων, Multa damna afferens, Damnosus, Noxius, Exitiosus, i. q. πολυβλαβής: opp. τῷ ἀπήμων significanti Innocuus. [“Brunck. Apoll. Rh. 81. (4, 228. 1044.) Infelix, Manetho 1, 85. 4, 49.” Schæf. Mss. * Πρωτοπήμων, Æsch. Ag. 231.]

[* “Βαρύπημα, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 168. “Ὁς σε τυχὴς βαρυνήματα, ἢδ’ ἐτι λύσει.” Elberling. Mss. * “Βαρυνήματος, Const. Manass. Chron. p. 168.” Boiss. Mss. * Ἀυσπήματος, ad Æsch. Eum. 484. * Εὐπήματος, Fac. ad Paus. 10, 22. p. 225.]

Πημαίνω, ανῶ, Noxam facio, Damnum do, Damno afficio, Noceo, Lædo, i. q. βλάπτω. Hes. enim πημαίνει exp. βλάπτει, κακοποιεῖ: πημινούσης, κακούσης. Itidem Suid., ap. quem legitur hoc exemplum, Ὁ δὲ οὐ πρότερον ἀνῆκε πρὶν σφόδρα πημῆναι τὸ δυσμενὲς καὶ πολλοὺς ὄσους διαχειρίσασθαι, Antequam ingenti clade hostes affecisset. Idem ex Aristoph., οὐδὲ Κτησίας Ὁ συκοφάντης πημανεῖ, Nec nocebit Ctesias, Nec ulla damna dabit. Pro Noceo, Lædo,

Plato quoque utitur, de LL. 11. p. 346. πημαίνειν ἄλλον φαρμάκοις. Necnon Aristot. Probl. sect. 31. Πημαίνει τὰ ὅμματα ὑγρότης, ὅσα πολλὰ ἐν τῷ περὶ τὴν κεφαλὴν τόπῳ. Sic Idem, Πημαίνει τοὺς ὀφθαλμούς τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ περίττωμα γινόμενον. Hom. quoque pro Noceo, Damnum do, usus est, II. Ω. (781.) Ἀχιλλεύς Πέμπων μ’ ὧδ’ ἐπέτελλε μελαιναῶν ἀπὸ νηῶν, Οὐ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτῃ μολῇ ἡῶς, Nihil se damni daturum, cladis exitiive illaturum, se nociturum. Itidem Γ. (299.) Ὅσπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημαίνεαν, Violato fœdere damni quidpiam intulerint aliis, etiam Clade affecerint. Pass. Πημαίνομαι, Damno afficio, Nocetur mihi, Lædor, i. q. βλάπτωμαι. Od. E. (255.) οὐδέ τις σὺν μοι Νηῶν πημαίνθη, ἀλλ’ ἄσκεθέες καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα, Nulla navis quicquam damni passa est, Nulla læsa fuit, sed evasimus ἀπήμονες, eo quod uteremur οὐρῷ ἀπήμονι. Sic Θ. (563.) οὐδέποτε σφιν Οὔτε τι πημανθήναι ἐπὶ δέος, οὐδ’ ἀπολέσθαι. Itidem Soph. (Aj. 1155.) Εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος, i. e. βλαβησόμενος, Scias tibi fraudi futurum, te damnum ac detrimentum accepturum; etiam, tibi exitio futurum. Aristoph. voce media in activa quoque signif. usus est, Ἀ. (842.) Οὐδ’ ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανέεται, Tibi nocebit, damnum dabit. Schol. exp. βλάψει, λυπήσει. [“Heyn. Hom. 4, 515. 8, 158. Act. Traj. 1, 246. Valck. Hipp. p. 182. Musgr. Iph. T. 189. Wakef. Trach. 1089. Eum. 484.” Schæf. Mss. Quint. Sm. 13, 379. Soph. Trach. 715.] Πημαντός, Noxius, VV. LL. Significavit tamen potius Cui damnum datum est, Læsus. SICUT Ἀπήμαντος, ὁ, ἡ, Cui damnum datum non est, Nullo detrimento affectus, Illæsus, Incolumis: qua signif. ἀπήμων quoque usurpari docui supra. Od. T. (282.) πέμπειν τέ μιν αὐτοὶ οἶκαδ’ ἀπήμαντον: cui loco duos similes vide in Ἀπήμων. Hesiod. Θ. (955.) Ναιεῖ ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα, Sine ulla noxa ac calamitate: ἄτης ἄτερ, s. ἀβλαβής. [“Bergler. Alciph. 347. Jacobs. Anth. 6, 120. Fac. ad Paus. 3, 225.” Schæf. Mss. * “Ἀπημάντως, Tzetz. ad Lyc. 886.” Kall. Mss. * “Ἀυσπήμαντος, Wakef. Eum. 484. Standl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 74.” Schæf. Mss.] “Καταπημαίνω, Noceo, Damnum infero: unde aor. “1. καταπημήνειεν, Hesychio et Suidæ καταβλάψειεν.”

Πημονή, ἡ, Noxa, Nocumentum, Damnum, Detrimentum, i. q. πῆμα, sed in prosa usitatius; βλάβη, ut Suidas exp. Thuc. 5, (18.) p. 171. “Ὅπλα δὲ μὴ ἐξέστω ἐπιφέρειν ἐπὶ πημονῇ. Cum vero Soph. ap. Athen. (40.) τὸ μεθεῖν vocat πημονῆς λυτήριον, malim πημονῆς accipere pro Dolore, et animi molestia, quam affert τὸ πῆμα, i. e. Damnum quod accepimus s. calamitas. Quamobrem et ἡ ἀμπελος ibid. πανσίλυντος vocatur, et ἀκεσφόρος λύπης: ut πημονή i. sit q. λύπη: sicut ap. Aristoph. πημανεῖται exp. λυπήσει. [“Brunck. Ed. T. 363.” Schæf. Mss.] AT Πημονὸν, pro πῆμα, ex Eur. (Alc. 517.) πημονὸν εἶργοι θεός, mihi suspectum est, et scr. puto aut πημονήν, aut deducendum a nominativo ὁ πημονός, quo significetur ὁ βλάπτων. [* Πημνῆ, Lobeck. Aj. p. 266.” Schæf. Mss. Cf. Ποίμνη.]

“ΠΗΗΝΟΣ, (τὸ,) Hesychio ὕφασμα, Textum s. “Tela. Existimatur dictum παρὰ τὸν πᾶνα: utpote “qui perhibeatur inventor fuisse τῆς ὑφαντικῆς, Artis “textricis: aliis tamen deducuntibus a verbo πένω, “q. e. ἐνεργῶ.” [“Heyn. Hom. 8, 513.” Schæf. Mss. In Phot. Lex. est * Πηνώμενον πηνιζόμενον τριβόμενον. * Πηνωειδής, Paus. Gramm. ap. Eust. 884, 17. * Πηνωΐφης, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 38.” Elberling. Mss.] “Εὐπηνος ὕφῃ, ap. Eur. (Iph. T. “814.) Textum e pulcro stamine:” [cf. 1465. * Pierson. Veris. 18. Valck. Phœn. p. 577. Wessel. Probab. 47. Wakef. S. Cr. 1, 41.” Schæf. Mss. * “Εὐπηνῆς, J. Poll. 7, 43.” Kall. Mss. * Πολύπηνος, Eur. El. 190. “Wessel. l. c. Wakef. S. Cr. 1, 40. * Πηνῆτις, Pierson. ad Herodian. Philet. 464. Ἀθαναία Πανᾶτις.” Schæf. Mss.] “Affertur ET Πήνη pro “Textum, Tela, Pannus, νῆμα: sed sine exemplo: “videtur potius pro Fusorum quodam genere accipi

"in Epigr. p. 424. ubi Telesilla τῇ εἰροκόμων δεσπό-
 "τιδι dedicat κερκίδα, Τόν τε καρηβάρυντα * πολυ-
 "ροῖβδηρον ἄτρακτον, Κλωστήρᾳ στρεπτής εὐδρομον ἄρ-
 "πεδόνας· Καὶ πῆνας καὶ τὸν * φιληλάκατον καλαθίσκον,
 "Στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα." ["Eur. Hec.
 471. ad Il. Ψ. 762. Heyn. Hom. 8, 512. 514. Wakef.
 Ion. 199. Musgr. 197. Jacobs. Anth. 7, 67. 69.
 8, 35. Brunck. Aristoph. 1, 178. (B. 578.) ad Lu-
 cian. 2, 18." Schæf. Mss. Ind. ad Scriptt. R. R. 366.]
 "Sane nomen hinc DERIV. Πηνίον, τὸ, a Suida esse
 "dicitur ἄτρακτος ἐν ᾧ, Hes. dicit eis δὴ, εἰλεῖται ἡ
 "κρόκη, Fusus super quo volvitur trama: innuens
 "de textorio fuso dici, et diversum esse a τῷ δακτυ-
 "λοτρίπτῳ s. σφονδυλοδινήτῳ ἄτράκτῳ, quo stamen e
 "colo deducitur: circumagi vero solere τὸ πηνίον,
 "patet ex epith. τροχαῖον, quod ei tribuunt παρὰ τὸ
 "τρέχειν: affert enim Idem ex Epigr. καὶ τὰ τροχαῖα
 "Πανία. In eod. Epigr. volumine, l. 6. p. 442.
 "Nicarete Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ'
 "ἱστὸν Νήματα πολλὰ μίτωσαμένη, Κυπρίδι τὸν κάλα-
 "θόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς Ἀρμενα ἀνατί-
 "θησι. Apud Hom. exp. εἴλημα κρόκης, Il. Ψ. (762.)
 "ubi dicit, κανὼν γυναικὸς ὄντ' εὐ μάλα χειρὶ τανύσση
 "Πηνίον ἐξέλκουσα παρέκ μίτον. Eust. ibi annotat τὸν
 "μίτον eo loco vel eund. esse cum τῷ πηνίῳ, διασα-
 "φητικὸν ὄντα τοῦ πηνίου, vel ἀντιδιαρεῖσθαι τῷ στή-
 "μονι καὶ τῇ κρόκῃ. Vet. Cod. Ms. habet παρέκ
 "μίτον, non παρέκ μίτον: quam scripturam sequendo,
 "satis liquet poni pro Stamine s. Filo quod e colu
 "deducitur devolviturque fuso: ut Eust. quoque
 "dicit τὸ ἐξελκόμενον ἀπὸ τοῦ κανόνος πηνίον, κανὼνα
 "accipiens pro Instrumento ἡλακατῶδει. J. Poll.
 "quoque πηνίον ponit inter τὰ καθ' ἱστοργίαν ὀνόμα-
 "τα, una cum ἀγαθίς, ἄτρακτος, σφόνδυλος, κλωστήρ:
 "atque sunt qui eum synonymos posuisse existiment
 "πηνίον et ἀγαθίς, interpretantes Glomus. Quinet-
 "iam quædam quæ ἐνερίθετο τοῖς πλακοῦσι, nomi-
 "nabantur πηνία, ex eo, quod τοῖς πηνίοις essent
 "assimilia, colore alba, ut J. Poll. tradit, et Hes.:
 "ap. quem Hes. legitur ET Πήνειον cum diphthongo,
 "itemque in Lex. meo vetere, expositum itidem
 "Fusus. || Insectum quoddam nascens ex eo τῶν
 "καμπῶν, Erucarum, genere, quæ κυμαίνουσι τῇ πο-
 "ρείᾳ, καὶ προσβάσαι τῷ ἐτέρῳ κάμψασαι ἐπιβαίνουσι,
 "Aristot. H. A. 5, 19.: Aristoph. Schol. et Suid.
 "esse dicunt Animal e genere τῶν κωνῶπων: s. si-
 "mile κώνωπι, scribente et Speusippo τῶν Ὀμοιοτή-
 "των 12. Πηνίον, ἐμπίς, κώνωψ. Utitur autem hoc
 "vocabulo Aristoph. Vespis dicens, Κεῖσεσθον ὥσπερ
 "πηνίῳ βινουμένῳ." ["Act. Traj. 1, 325. Heyn.
 Hom. 8, 510. Jacobs. Anth. 7, 67. 8, 35. Nicarchus
 10. Insectum, Aristoph. Fr. 256. * Πηνίδιον, 257.
 Brunck. 3, 167." Schæf. Mss.] "A πῆνος s. πῆνη
 "deriv. et VERB. Πηνίζω, Stamina e colu deduco et
 "devolvo fusi circumactu: unde πηνίσασθαι, quod
 "J. Poll. 7. affert e Philyllo." ["Theocr. 18, 32.
 Heyn. Hom. 8, 511." Schæf. Mss. Vide Ind. Scriptt.
 R. R. v. Tela.] "Πήνισμα, τὸ, Stamen s. Filum e
 "colu deductum devolutumque fuso, Filum, Licium,
 "Aristoph. B. (1315.) Αἶ θ' ὑπωρόφιοι — εἰλίσσετε
 "δακτύλους φάλαγγες ἱστότονα πηνίσματα, Κερκίδος
 "ἁοιδοῦ μελέτας: appellans ἱστότονα πηνίσματα, Fila
 "e colu deducta s. devoluta fuso, Stamina, Licia,
 "quæ super malo textorio extenta sunt: metaph.
 "Aranearum fila sic extenta. Schol. maluit interpr.
 "ὑφάσματα, Texta, Telas. In Epigr. etiam pro Fila
 "s. Stamina ponitur, 6. p. 422. Μίσθια νῦν σπαθίοις
 "πενιχροῖς πηνίσματα κρούει." ["Jacobs. Anth. 11,
 334." Schæf. Mss. * Πηνιστήρ, unde * Πηνιστήριον,
 Gl. Pannuculum.] "Ἀναπηνίζω, i. q. ἀναμηνύομαι
 "supra, Fuso circumacto recolligo, attraho: ut
 "Suid. quoque exp. ἀναλέγομαι, ἀνακυλίω. Aristot.
 "H. A. 5, 19. Ἐκ δὲ τούτου ζῶον καὶ τὰ βομβύκκια
 "ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, κἀ-
 "πειτα ὑφαίνουσι. Plin. quoque 11, 23. bombyces
 "scribit in fila tenuari junceo fuso: ubi etiam late
 "descriptam habes hujus vermis historiam." "Ἐκ-
 "πηνίζειν, i. q. πηνίον ἐξέλκειν ap. Hom. cum dicit,
 "Πηνίον ἐξέλκουσα παρέκ μίτον, Stamen s. Filum
 "educens: dicitur enim πηνίον ibi esse εἴλημα κρό-

A "κης. Aristoph. B. (578.) de Cleone, δὲ αὐτοῦ τῆμε-
 "ρον Ἐκπηνιέται ταῦτα προσκαλούμενός, ubi Schol.
 "exp. ἀφελκύσει ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, dicens metaph. esse
 "ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μνησμένων εἰς πηνία: vel ἀπὸ
 "τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξαγομένης πηνίης.
 "At si per diphthongum scribatur ἐκπηνιέται, esse
 "μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσεται. Hes. quoque ἐκπηνιέται
 "exp. ἐκμηνύσεται." ["Brunck. Anal. 1, 178. Act.
 Traj. 1, 225. Heyn. Hom. 8, 511. 513." Schæf.
 Mss.]

"Πάνυσσα, Hesychio τροφὸς, Nutrix. Item ἀνα-
 "δέσμη, s. κειρία, ἣ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσα. Liga-
 "men s. Fascia qua crines revincuntur."

"ΠΗΡΑ, et Ionice Πήρη, ἡ, Pera, Saccus, κόρυς,
 "θύλαξ: et plerumque Qualem mendici gestant, ut
 "Minerva ap. Od. P. (198.) Ulyssi mendico ἄμφ'
 "ὤμοισιν ἑικέα βάλλετο πῆρην Πυκνὰ ῥωγαλέην. Et
 "aliquanto post eidem πάντες δίδουσαν, πλῆσαν δ' ἄρα
 "πῆρην Σίτου καὶ κρεῖων. Sic ap. Plut. Græc. Quæst.
 "Καταλαβὼν ράκια καὶ πῆραν, καὶ προσάιτης ὢν,
 "Apud Athen. (422.) Crates Cynicus Demetrium
 "Phal. ἐπεβράπισε σὺν τῇ πῆρᾳ τῶν ἄρων. Ibid.
 "discrimen fit inter πῆραν et σπυρίδα: nam ἐν πῆρᾳ,
 "inquit Diphilus, φέροις Ἀρτους ἄν, ἀλλ' οὐ ζῶνός.
 "— Ἐς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. Pro-
 "verbialiter etiam dicitur, Πρωχοῦ πῆρα οὐ πέμπλαται.
 "Mendici pera non expletur: eo quod mendici sint
 "inexplebiles, et quanto plura acceperint, tanto
 "plura flagitent." ["Ad Charit. 261. ad Lucian. 1,
 442. T. H. ad Dial. p. 116. Toup. Opusc. 1, 388.
 Ammon. 112. Valck. Anim. 195. Thom. M. 139.
 699. Longus p. 6. 20. Vill., Jacobs. Anth. 7, 209.
 11, 390. Aristoph. Fr. 245. Πρωχοῦ π: οὐ πέμπλαται
 Toup. l. c." Schæf. Mss.] "Πηρόδετος ἱμῆς in Epigr.
 "Lorum quo pera ligata est, Lorum peræ, quo
 "stringitur aut alligatur, qualis est ap. Hom. στρόφι
 "ἀορτήρ, ["Antip. Sid. 94." Schæf. Mss. * Πηρο-
 "φόρος, Qui peram gestat. * Πηρώνυμος, A pera nomen
 habens, Schol. Lycophr. 183.] "Ἀπῆρος, Suidæ ὁ
 C μὴ ἔχων μαρσίπιον, Qui marsupium s. peram non
 habet." [* Κακόπηρος, * Μονόπηρος, Etym. M.
 * Σακκοπήρα, Pera, vox non proba, J. Poll. 10. p.
 1437.] "Πηρίδιον, τὸ, Perula, θυλάκιον, κωρύκη,
 "Aristoph. N. (921.) ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων παρ'
 "δελερείους, ["Kuster. Aristoph. 60. Fr. 266." Schæf.
 Mss. * Βακτροπηρίτης, Bactroperita, Hierony-
 mus ad Matth. 11, 10. * Ἀυτοπηρήτης, Epist. M.
 Menippi." Boiss. Mss.]

"Παροπαιδία, Hesychio est Species quædam πε-
 "ρας, Peræ: afferenti et Παροπαιδίων pro μικρὰ
 "μάχαιρα, Gladiolus, Pugio: ut i. sit q. παραξίφης.
 "ΠΗΡΙΝ, dicitur ὁ ὄρχις, Testiculus, quasi σπει-
 "ρίν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα, Etym.
 "A Suida esse dicitur τὸ αἰδοῖον. Gen. facit πηρίν.
 ["Heringa Obs. p. 12." Schæf. Mss.] "Πορὴ,
 "ἵνος, significat interdum τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων,
 "Scrotum: interdum τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοῖου, ἐξ οὗ αἱ
 "πρόρρησες γίνονται, ut annotat Schol. Nicandri,
 "qui Nicander in posteriore signif. usurpavit O. 586.
 "dicens, Ἡ καὶ ἐξ ἐλάφιο ταμὼν πορὶνα θοραίαν,
 "ut patet ex epith. θοραίαν, significante σπερματὸν
 "σαν. Et pro Scroto igitur ponitur et pro Penet
 "Mentula. Etym. et Lex. meum vet. pro eo habent
 "πηρίν, per η in priore syllaba, exponentes ὄρχις,
 "dictumque tradentes quasi περίν, παρὰ τὸ σπείρε-
 "σθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα. Sed in Lex. illo scribitur
 "etiam πηρίς pro πηρίν." [* Ἀπῆρινος, Privé des
 parties génitales, voy. le Traité d'Hippocrate de
 l'Αέρων κ. τ. λ. 2, 242. de mon Edit. et Xenocrate
 204. de mon Edit." Corai. Mss. Archestratus Athe-
 næi p. 299.] "Περίνα, et Περίνεον, Hesychio est τὸ
 "αἰδοῖον: derivanti inde τὸ περαίνεσθαι. [Περίνεον,
 Gl. Coleus. "Aristot. H. A. 1, 14." Seager. Mss.]
 "Περίναιος, ab Hes. exp. τὸ αἰδοῖον: ab aliis δὲ καν-
 "λὸς, et τὸ τῶν διδύμων δέρμα, i. e. ὁ ταῦρος." "Πε-
 "ρίλος, unico λ, τὸ αἰδοῖον dicitur: gemino, Proprium
 "nomen est. Suid." "Περίλαος, Hesychio et Suidæ
 "τὸ ἰσχίον, Coxa."

ΠΗΡΟΣ, Mutilus, Mancus, Captus parte aliqua corporis, ὁ κατὰ τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος, Schol. Hom. in loco quem mox citabo. In Epigr. Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὀφθαλμοῖς, Alter truncus manibus pedibusque, alter oculis captus. Cic. de Qu. Scævola, Mancus, membris omnibus captus ac debilis. Ubi Mancum dicit τὸν πηρὸν χερσὶ. Πηρὸς dicitur etiam Qui mutus est: quemadmodum Hes. πηρὸν esse dicit τὸν ἐστερημένον: qui etiam addit, cum προπερισπωμένως SCRIBITUR Πῆρος, significare τυφλὸς, Cæcus, Captus oculis. Apud Eund. tamen rursum oxytonos legitur, Πηρὸν, τὸν παντάπασιν μὴ ὁρῶντα, sicut et ap. Suidam Πηρὸς, ὁ παντάπασιν μὴ ὁρῶν. Utroque modo exp. H. B. 599. de Thamryi Thraee, Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ αἰοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν: ibi enim in paraphrasi Hom. Ms. qui ap. ane est, πηρὸν exp. τυφλόν: brevium autem Scholiorum Auctor πηρὸν θέσαν accipiendum censet vel pro τῆς τέχνης ἐπαύσαν καὶ ἐκφρονα ἐποίησαν, vel pro περὶ τὴν φωνὴν ἐβλάψαν: eo quod πηρὸς vocetur ὁ κατὰ τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος, ubi etiam nota eum πηρὸν exponere ἄφρονα, quemadmodum Hes. quoque, cum πηρὸν explicasset ἄφρωνον, ἐνεὸν, addit quosdam accipere pro πεπηρωμένον καὶ βεβλαμμένον τὴν διάνοιαν. Ii certe, qui natura muti sunt, mente ut plurimum capti sunt. ["Wassenb. ad Hom. 78. ad Charit. 227. Plato Junior Epigr. 1. Philipp. 69. Antip. Thess. 41. Jacobs. Anth. 9, 148. 11, 407. ad Justin. Mart. 288. Heyn. Hom. 4, 366. Mutilus, Valck. Adoniaz. p. 316. Cæcus, Apollod. 209." Schæf. Mss.] Πηρομελής, Membris mutilus, captus, Membro aliquo captus. Alii, Qui non integro, sed mutilo corpore est: cui opp. ἀπηρος. [Diog. L. 5, 40.]

Ἀμφίπηρος, i. q. πηρὸς. Hes. enim ἀμφίπηρος exp. τυφλὸς, ἢ μηδὲν λέγοντας, itidem ut πηρούς. Non videtur tamen debere pro otiosa haberi præp. Ἀνάπηρος, ὁ ἢ, Mutilus. Secundum J. Polk. autem non simpliciter Mutilus, sed Mutilus toto corpore, ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος: ut in hoc Isæi loco adversus Aristarchum, Κατέλειπεν ἐν τῷ χωρίῳ γέροντας καὶ ἀναπήρους. Plut. Popl., Πᾶσαι γὰρ αἱ κνοῦσαι γυναῖκες ἐξέβαλλον ἀνάπηρα, καὶ τέλος οὐδεμία γένεσις εἶχε. Quæ tamen signif. non potest esse perpetua: cum inveniat dici alius ἀνάπηρος τὰ ὅλα, alius ἀνάπηρος τὴν ῥίνα, vel aliud membrum corporis. Suid. e Lysia citat, Ὁ δὲ δέσμιος ἐς μέσον παραγίνεται, ῥίνα καὶ ὅλα ἀνάπηρος. Ab Eod. ἀνάπηρος exp. ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος. Apud Chrys. ἀνάπηρος τὸ σῶμα. A Gaza ἀνάπηρος alicubi vertitur Oblæsus. A nonnullis redditur et Mancus. || Interdum peculiariter dicitur Qui est claudus, χωλός, Suidæ. Interdum etiam Cæcus, Hes. || Per metaph. nonnunquam generaliter pro Vitiatæ ponitur: unde et ἀνάπηρος ψυχῇ ap. Plat. ἢ μὴ ὑγιαίνουσα, ἀλλὰ σεσινωμένη. Sic et ἀνάπηρα θύειν ap. Eund. Alcibiade posteriore (12.) quidam exp. Vitiatas hostias immolare. || Eust. aliūque Gramm. volunt eo modo fieri e duobus a privativis, quo ἁάρος: ut sit ἁάπηρος. Qui minime est ἀπηρος, inserto deinde ν ad vitandam κακοφωνίαν. At ego non video cur necesse sit vocabulo huic in prosa oratione usitatissimo formationem vocis poeticæ dare; nec intelligo quid obstat quominus dicere possim, quod multo est simplicius, ἀνάπηρος, esse e πηρὸς et ἀνά, habente vim augendi, ut aliis multis in ll. In hanc certe suspicionem me adduxit illa quæ est ap. Suid. exp. ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος. ["Valck. Adoniaz. p. 317. ad Herod. 755. Phryn. Ecl. 190. Cat. 1. Gazoph. 65. Kuster. Aristoph. 195. Brunck. 1, 291. Epigr. adesp. 576. ad Dionys. H. 1, 61." Schæf. Mss.] Ἀναπηρία, ἢ, Mutilitas, ad verbum: si modo Latine dici posset. Mutilitas vertitur a nonnullis, sed non satis proprie; nam Mutilitas est ipsa actio mutilandi. Citat J. Poll. e Cratini Pluto, ubi videtur accipi pro Cæcitas, si illius Fabulæ argumentum idem est cum Aristophanico. Pluto. ["Brunck. l. c." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 10, 26. τῶν σκελῶν.] Ἀμπήρος, Æolica syncope pro ἀνάπηρος: Hesychio πεπηρωμένος. At Ἀμπηλίδιον,

"quod Idem affert pro πῆλιον, suspectum est." Ἀπηρος, ὁ ἢ, Nullo membro mutilus, captus. Suid. ἀπηρα exp. ἀβλαβή. Meminit J. Poll. quoque hujus vocabuli, cum de ἀνάπηρος locutus esset. ["Wessel. Diss. Herod. 93. ad p. 16. Valck. Adoniaz. p. 316." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur etiam Ἀπηρεῖς, ἀπήρωται, μὴ πεπηρωμένοι, a NOMIN. Ἀπηρῆς. ["Valck. l. c. Brunck. Apoll. Rh. 39. * Ἀπηρῶς, ibid." Schæf. Mss. "Παναπηρῆς, Omnis" prorsus mutilationis et læsionis experts, Callim. "H. in Cer. (126.) Ὡς πόδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρέας" ἔχομεν αἰεὶ." Ἐμπήρος, ὁ ἢ, i. q. πηρὸς, s. ἀνάπηρος, Mutilus, Membro aliquo captus, Membris suis non absolutus. Apud Suid. Αἱ δὲ γυναῖκες ἔκτανον ἔμπηρα καὶ τέρατα, ubi ipse ἔμπηρα exp. πεπηρωμένα. Aliter ap. Hes. Μεθ' ἡμῶν τὰ τεῖχη κατέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἔμπήρους, ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῦντο Πελοποννήσιοι, ubi ipse ἔμπήρους exp. ὁμήρους, τοὺς ἐν ὁμηρεῖα ὄντας, τοὺς ἐπὶ συμβάσει δεδομένους ὥσπερ ἐνέχυρα τῶν ὁμολογημένων, Obsides. [Herod. 1, 167. 196. "Wessel. Diss. 93. ad p. 17. 79. 93. ad Dionys. H. 1, 61." Schæf. Mss. Hippocr. 446. * "Κατάπηρος, Mutilus, Erot." Wakef. Mss.]

["Πηρότης, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 136." Elberling. Mss. * Πηρώδης, Hes. v. Γυῖος.]

Πηρὸς, Mutilo, Trunco, Partem aliquam corporis debilito. Pass. Πηρούμαι, Mutilor, Aliqua corporis mei pars oblæditur et debilitatur. Herodian. 8, (4, 29.) Ἐκ τε τοῦ τοιοῦτου ἀμπλείστον πλῆθος τοῦ στρατοῦ τὰς τε ὕψεις ἐπηρουντο καὶ τὸ πρόσωπον, ἡκρωτηριάζετο τὰς χεῖρας καὶ εἴ τι γυνὸν ἦν τοῦ σώματος: q. l. Polit. sic vertit, E quo factum est ut plerisque militibus oculi extinguerentur, ac summæ oris partes manusque item igni labefactarentur. Aristot. Πηρήρωται τὰ θήλεα, Feminæ manca oblæsaque natura desciscunt, ut in VV. LL. exp., e Gaza, ut arbitror. Idem Aristot. de Gener. Anim. 2. causas recensens τῆς ἀγονίας, i. e. Sterilitatis, Καὶ γὰρ ἐκ γενετῆς ὅταν πηρωθῶσι τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν μίξιν χρῆσιμους, ἀγονοὶ γίνονται καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ubi etiam reddere queas Debilitatur. Frequens est partic. πεπηρωμένος et πηρωθεῖς, Oblæsus, Captus membro aliquo corporis. In Epigr. γυνὴ πηρωθεῖς, Membris captus, mutilatus. Dem. (247.) Ὁ πεπηρωμένος τὸ σκέλος, de Philippo: de quo Athen. (248.) Πάλιν ὅτε τὸ σκέλος ἐπηρώθη, σκάζων * συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ, sc. ὁ κόλαξ. Quod vero Aristot. de Gener. Anim. 2. dicit, Τὸ γὰρ θῆλυ ὥσπερ ἐστὶν ἄρρεν πεπηρωμένον, redditur, Femina perinde est ut mas mancus, nec omnibus suis membris absolutus: quo genere loquendi Cic. utitur. Itidem πεπηρωμένον τετράπουν. Oblæsa imperfectaque quadrupes, Non integra, sed degenerans quadrupes. Πεπηρωμένος dicitur etiam Qui excæcatus s. oculis captus est, sicut πηρὸς, Lucian. (1, 76.) Ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέειν ἀνθρώποις προπούσας καὶ πεπηρωμένους: supra enim dixerat, Δεινὸν οὖν εἰ ὀφθαλμῶν ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται προοφιομένων. Bud. ["Ad Charit. 228. Bentr. Opusc. 77. Toup. Opusc. 1, 101. Ammon. 61. Valck. Anim. 84. Diatr. 269. ad Lucian. 1, 286. Lennep. ad Phal. 72. Wakef. S. Cr. 4, 203. Schol. Aristoph. Πλ. 261. Thom. M. 378. Jacobs. Anth. 9, 149." Schæf. Mss. Charon ap. Etym. M. v. Ἀμαδρῶνδες.] Πήρωμα, τὸ, Oblæsa pars corporis, Gaza ap. Aristot., de sterilitate loquentem, Πολλοῖς δὲ καὶ πολλὰς καὶ διὰ πηρώματα τοῦτο συμβαίνει τὸ πάθος, περὶ τὰ μόρια καὶ τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν ὁμίλιαν χρῆσιμους. Quo cum loco cf. quendam in Πηρώω citatum, huic prorsus similem. Exp. etiam Naturæ oblæsæ vitium. Bud. vero interpr. Animal natura imperfectum, Homo natura imperfectus, in h. l. Themistii, p. 23. et 24. Ὡς τὰ ἐκ γενετῆς π. Πήρωσις, ἢ, Mutilitas, Debilitatio et oblæsis membri alicujus in corpore, Plato de LL. Π. ἐκ τραυμάτων, Membrorum per vulnera truncationes, Aristot. de Gener. Anim. 4. Γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ π. περὶ τὰ ἐντὸς μόρια. Paulo post, κολοβώσεις appellat, quo vocab. itidem significatur Mutilitas, Truncatio: non tamen prorsus idem cum hoc est. Plut. Symp. 2. (p. 507.) ὀφθαλμῶν, Debilitas oculorum, Cæcitas. Idem in Polit. præc. Νόσον καὶ

π. μάλλον ἢ γήρως κατηγοροῦσι. Ubi π. itidem signif. vel Oculorum debilitatem, Cæcitatem, vel Membrorum debilitatem: ut ap. Theophr. "Ενίαι δὲ π. οὐκ εἰς φθορὰν γίνονται τινῶν, ἀλλ' εἰς ἀκαρπίαν, Plin. vertit, Quibusdam debilitas sterilitatem non necem affert. Hesychio πῆρως est non solum τύφλωσις, sed etiam βλάβη, λύπη. ["Valck. Adoniaz. p. 303. Lempere. ad Pbal. 72. ad Charit. 228. Wakef. S. Cr. 4, 204." Schæf. Mss. Lucian. 1, 294. 3, 206. Plut. 6, 36. 638. ἀκοῆς. * Φρενοπήρως, Lobeck. Phryn. 671.:—"Contractionis s. elisionis in verborum compositione Grammatici hæc ferunt exempla: εἰλίπους, (εἰλόπους, Hes. et Ed. Junt. Hesiod. 290.) τανύπεπλος, μυαίφορος, quam rationem respuit μαρυνγέω, quod parum recte ab ἀμαρυνγῇ derivant, et μαραίπους Hesychii, (cf. Σαράπους.) Nobis hæc omnia liberis quotidiani sermonis motibus obliquata videntur, verba velut inter loquendum corruptentis. Quod quo manifestius sit, pauca e diversis generibus et ætatibus huc transferam acceleratæ pronuntiationis exempla: ἀρύβαλος, * βδελέκτροπος, * ἐλῖτροχος, πικριμήδης, τέτροχμος, σνρέμβολον, ὠλέκρανον, φρεμπάρως, i. e. φρενοπήρως. Sic enim Salmasius Hesychii glossam interpretatur: Φρεμπάρως, βλαψίφων. Ut glossa glossemati conveniat, præstat φρενοπάμων scribere, i. e. * φρενοπήμων, ut δένδροπήμων. Litera ρ et μ confundi posse esse sine exemplis creditur; syllaba is unde venerit, mysterium palæographicum est. Sed sive sic est, sive alio modo, illud indubitatum videtur, antiquum Græcorum sermonem, toto genere flexibiliorem, in vocabulorum textura a primis velut staminibus progressum esse atque his modo ipsis, modo interposita litera connexiva (σημ—ο—θετης,) aliud adnexuisse vocabulum." * Πηρώς, unde] Ἀπήρωτος, ὁ, ἡ, Qui mutilatus non est, Cui membrum aliquid corporis oblæsum non est, Hes. v. Ἀπηρῆς. [* Πηρωτικός, Proel. Inst. Theol. §. 131.] Ἀναπήρῳ, Reddo ἀνάπηρον, i. e. Mutilum, Mutilo, ut πηρῳ, ["Jacobs. Anth. 9, 148. 157." Schæf. Mss.] Ἀντιπήρῳ, Vicissim mutilo, oblædo partem aliquam corporis, Aristoph. B. (624.) κἀντιπήρῳσω γέ σοι Τὸν παῖδα τύπτων: [vulgo κἀν τι πηρῳσω. "Philo J. 2, 332." Wakef. Mss. * Ἀντιπήρως, Gl. Talio. * Διαπήρῳ, unde] "Διαπήρωμα, Id quod mutilatum est," [Schneidero susp. * Ἐκπήρῳ, Hippocr. 235, 11.]

ΠΗΧΥΣ, εως, ὁ, Cubitus. Duo significat ap. Hippocr. Sic enim aliquando vocavit Eam partem totam quæ inter manum et cubiti articulum est: interdum Cubitum, Id os sc. quod e duobus ossibus longius est et grandius. Πῆχυν enim osse gemino constat: quorum alterum APPELLATUR Κερκίς, i. e. Radius, alterum πῆχυν, eodem cum tota parte nomine, dicitur: sicut Κνήμη et totam partem et totius partis portionem significat, Gal. Comm. 4 eis τὸ Περὶ Ἀρθρων. Subest autem cubitus radio, habetque duas apophyses acutas, quæ ob id NOMINANTUR Κορῶναι: earumque anterior est minor, altera major. Inter eas autem cavitas est, DICTA Σιγμοειδής, sive Σιγματοειδής, similis, C Græcorum literæ, ut asperæ arteriæ bronchia, in quam orbita trochleæ similis, inter duos condylos sita, brachio inseritur. Hujus autem ossis, quod cubitum speciatim nominant, sinus uterque validis ligamentis radio colligatur; media vero amborum omnino inter se debiscunt. Utrunque autem os juxta carpum epiphysin foris gibbani, intus cavam habet: cubitus quidem, minimo digito, radius autem maximo respondentem: in quam civitatem carpus immittitur et diarthrosi inarticulatur. Inest præterea cubito ex abundantia quadam apophysis DICTA Στυλοειδής sive Σηλοειδής, a styli vel columnæ figura, ipsa etiam carpo per διάρθρωσιν inarticulata, motus carpi obliquos dirigens, ac firmans tum ligamentis, tum etiam occursu ossis carpi ipsam parva cavitate excipientis. Hæc Gorri. Od. P. (38.) Ω. (346.) Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχεε δακρύσσα. Sic Il. E. (314.) Ἀμφὶ δ' ἐὼν φίλον υἷον ἐχένατο πῆχεε λευκῷ, ubi πῆχεε interpretari etiam possumus Ulnas:

A unde περιπηχένομαι, Ulnis complector.

Est et Mensuræ nomen, qua rerum intervalla dimetimur: sc. spatium a cubito usque ad summum medium digitum, pedis unius et dimidii, ut scribunt J. Poll. Hes. Suid. Est igitur Mensura digitorum quatuor et viginti. Lat. Cubitum etiam vocant, non tantum masc., sed et neutro genere. Quamvis porro πῆχυν et ὠλένη idem sint, non tamen prorsus conveniunt Cubitus et Ulna e Græco ὠλένη dicta; nam Ulna s. ὀργυιὰ, dicitur Spatium illud quod inter utrumque brachium extensum interest: non item Cubitus, ut ex antedictis patet. Sunt tamen qui et Ulnam pro Cubito accipiant: ut Serv. in Georg. 4. alto Terra gelu late septemque assurgit in ulnâ, annotat, Ulna secundum alios utriusque manus extensio est; secundum alios, cubitus: quod magis verum est, quia Græce ὠλένη dicitur Cubitus: unde est λευκώλενος Ἥρη. Itidemque in illud, Dic quibus in terris—Tres pateat cæli spatium non amplius ulnas, Ulna, inquit, proprie est Spatium in quantum utraque extenditur manus: dicta ἀπὸ τῶν ὠλενῶν, A brachiis: licet Suet. unum cubitum esse velit tantummodo. Ita secundum quosdam πῆχυν reddi etiam potest Ulna, sed tutius Cubitus s. Cubitum: ut pro his Theophr. de papyro, (H. Pl. 4, 8, 3.) Φύεται οὐκ ἐν βάθει τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὅσον ἐν δύο πῆχεσιν, Plin. dixit, Nascitur in palustribus Egypti, duo cubita non excedente altitudine gurgitum... Et mox, Μῆκος δὲ οὐχ ὑπὲρ δέκα πῆχεις: pro quibus iterum Plin. Decem non amplius cubitorum longitudine. Athen. (414.) de Herodoto tubicine Megarenai, Γενέσθαι τὸ μέγεθος πηχῶν τριῶν καὶ ἡμισίους, Aristot. Polit. 5, 3. "Ὅταν ὁ μὲν ποὺς τεττάρων πηχῶν ᾖ τὸ ἄλλο σῶμα, δυοῖν σπιθαμαῖν: quæ constitutum corporis est ἀσύμμετρος. In his Il. πῆχυν accipiendum pro Cubito communi, quo significatur τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον διάστημα, ἔχον πόδα ἅ καὶ ἡμισὺν ὁ δὲ ποὺς δακτύλου ἴσ', ut J. Poll. (2, 157.) et Suid. tradunt ac Hes. Ex Origenis vero Comm. in Gen. tradunt communem cubitum, qui et cubitus minor, continere duos pedes: majorem, novem: geometricum vero, tantum valere, quantum nostra cubita sex valent. Sed et a regionibus denominabantur οἱ πῆχεις: Herod. 2, (168.) Ἡ δὲ ἄρουρα ἑκατὸν πῆχεων ἐστὶ Αἰγυπτίῳ: πάντῃ δὲ Αἰγύπτῳ πῆχυν τυγχάνει ἴσος ἐὼν τῷ Σαμίῳ. Erat item regius cubitus, de quo idem Herod. 1. Ὁ δὲ βασιλικὸς πῆχυν τοῦ μετρίου ἐστὶ πῆχεος μέζων τριῶν δακτύλοισι.

Πῆχυν a similitudine cubiti, cum ad angulos rectos brachium flectitur, pro Architectorum instrumento sumitur, e duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum: quod Latine Norma dicitur, Græce etiam γνώμων: sicut Regula est κανὼν, Amussis στάθμη: Libra s. Libella, quæ e norma fit, tertia addita per medium regula et subtensa triangulo, atque pendente perpendiculo ab angulo qui rectus est, κάθετος vocatur, a demissi perpendiculi nomine. Ac materiarii, quos Carpentarios vocant, amussi, sive linea, Gellio, utuntur ad exigendam rectitudinem: sicut et regula fabri præcipue, structores libella, ad explorandas directiones et longitudoines; nam exiguntur longitudines ad regulam, ad perpendiculum altitudines, et ad normam anguli. VV. LL. Qua signif. accipitur in Epigr. Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πῆχεϊ τῷ τε χαλινῷ, Μῆρ' ἂν μετρήνῃ ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Item, Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω· τίνος οὐνεκα; λέξεις. Πᾶσιν ἀπαγγέλλω, μήτ' δὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ubi tamen Erasmus et alii venterunt Cubitum. Metaph. vero Aristoph. πῆχυν ἐπῶν, Mensuras versuum. || Pars citharæ quæ verticillos continet, quibus fides contenduntur et laxantur: Hom. Ζυγόν, i. e. Jugum appellat. Schol. Homeri, Ζυγός, ὁ πῆχυν τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι. Et Hes. κιθάρας δὲ πῆχυν, ὁ ἀγών. ["Hac notione habes id vocab. ap. Herod. 4, 192. "Ὅρως, τῶν τὰ κέρεια τοῖσι Φοίνιξι οἱ πῆχες ποιεῖνται. Schw. Mss.] || In arcu vero πῆχυν nominari scribunt Partem brachiorum mediam, qua arripitur, et quæ sagittam sustinet, Od. Φ. (419.) Τὸν ῥ' (διάρκον) ἐπὶ

πήχει ἑλὼν εἴλκε νευρὴν γλυφίδας τε, Schol. θεῖς ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῷ κέρατι, ἐνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή. Et Il. A. (375.) ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε, ubi Idem annotat, τόξου πῆχυν periphrastice dixisse pro τὸ τόξον: nam τὸ ὅλον τόξον, inquit, ἐκ δύο κεράτων σύγκειται, ὧν ἑκάτερον πῆχυν καλεῖται. Et sic πῆχυν nominari volunt, quia arcus duo brachia in medio imitantur formam cubiti: id autem a Vitruvio in capitulis vocari Capitulum.

[“ Πηχυν, Barthelémy Voy. 3, 46. Schneid. ad Demetr. Phal. 120. ad Mær. 282. Jacobs. Exerc. 2, 125. Anth. 6, 312. 7, 28. 9, 343. 346. Valck. Hipp. p. 319. Wessel. ad Herod. 23. 177. 185. 365. 556. T. H. ad Lucian. Dial. p. 69. Wakef. Trach. 12. Varia genera hujus mensuræ, Wessel. ad Herod. 84. Pars testudinis, ad Lucian. 1, 222. T. H. ad Dial. p. 68. Valck. Hipp. p. 286. Jacobs. Anth. 9, 315. Brunck. Aristoph. 1, 229. Instrumentum architectonicum, ad Lucian. 2, 7. 53. Pars arcus, Heyn. Hom. 6, 185. 472. De gen., Phryn. Ecl. 104. Thom. M. 73. 714. Orell. Suppl. ad Nic. p. 64. ad Mær. 327. ad Diod. S. 1, 67. De accus. plur., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 123. Κατὰ πῆχυν, Toup. Opusc. 1, 209. Στιβὰς πῆχεως, h. e. πηχυαῖος, Toup. in Schol. Theocr. 215. Dor. πᾶχυν, Valck. Adoniaz. p. 309.” Schæf. Mss. Hes. v. Ζυγὰ, Καὶ οἱ πηχεῖς των κιθαρωδικῶν ὀργάνων, eis οὗς οἱ κόλλοπες ἐνέονται. Phot. v. Ζυγὸς, Τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὁ π. τὸ τὰς ἰσότητας διακρίνον σκεῦος: cf. Schol. Ven. Il. B. 293. Schn. Lex.]

Δεκάπηχυν, Qui decem cubitorum est, Lucian. (1, 107.) κεραυνός. [* Δεκαπηχυαῖος, Geop. 9, 9, 10. 15, 2, 22. * Τρισκαιδεκάπηχυν, Theocr. 15, 17.] Δίπηχυν, Qui duorum cubitorum est, Duo cubita æquans, Bicubitalis: Plin. Bicubitalis caulis. [“ Tzetz. Ch. 7, 744.” Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 549. Herod. 2, 78. 91. 4, 82. Xen. K. Π. 6, 1, 30.] Ejusd. signif. est Διπηχυαῖος, quo utitur Diosc. 4. [Lobeck. l. c.] ΑΤ Διπηχαῖκῃ, Interscalmium, Vitruv. 1, 2. Et primum in ædibus sacris, ut e columnarum crassitudinibus, aut e triglypho, aut etiam embatere balistæ foramine, quod Græci περιτρηγον vocitant: navibus interscalmio, quod διπηχαῖκῃ dicitur: item ceterorum operum e membris invenitur symmetriarum ratio. Ὑπερδίπηχυν, Duos cubitos excedeus. Δωδεκάπηχυν sive Δωδεκάπηχυν, Qui duodecim cubitorum est, [“ Philostr. 152.” Kall. Mss.] Εἰκοσάπηχυν, ut εἰκοσίμνος, sive Εἰκοσάπηχυν, ut εἰκοσάμνος, Qui viginti cubitorum est, [Athen. 538. Κίονες εἰκοσαπήχεις. * Ἐκατόμηχυν, Apollon. Lex. 251. “ Ad Hesych. 1, 1127, 6.” Dahler. Mss. * Ἐκατοντάπηχυν, Joseph. B. J. 2, 10, 2.] Ἐκπηχυν, Qui sex cubitorum est. Phrynich. scribit Atticos hoc uti, NON Ἐξάπηχυν. Nisi potius SCR. Ἐξπηχυν, sicut Etym. Attice pro ἐξάπους et ἐξάκλινος dici annotat ἐξπους et ἐξκλινος. [Ἐξπηχυν, Lobeck. Phryn. 414=182. “ Ἐξάπηχυν, Arrian. de Reh. Ind. 556.” Kall. Mss. “ Musgr. El. 883.” Schæf. Mss. * Ἐξπηχυστὶ, Osann. Philem. p. xxxiv.] Ἐνδεκάπηχυν, Qui undecim cubitorum est: ἔγχος, [Il. Θ. 494.] Ἐπίπηχυν, Qui supra cubitum est. Et τὸ ἐ., Pars cubiti superior, τὸ ἄνωθεν τοῦ πῆχεως, J. Poll. 1. Εὐπηχυν, Pulcros cubitos habens. Eur. (Hipp. 200.) εὐπήχεις χεῖρες, Manus quæ pulcris annexæ sunt cubitis, i. e. Pulcræ. Nisi potius χεῖρες de brachiis intelligamus. Sunt qui interpr. Bene compactæ: in qua signif. scr. foret εὐπηγεῖς, a nomin. sing. Εὐπηγῆς. [“ Rhian. 1. Valck. Phœn. p. 60.” Schæf. Mss. * “ Ἡμίπηχυν, Semicubitalis: sic ap. Athen. 199. vulgo olim legabatur Ζῶα τρία ἡμιπήχη, ubi quidem τριημιπήχη correxit Schweigh.” Schw. Mss.] “ Ἡμιπηχυαῖος, Semicubitalis, i. e. Dimidium cubitum altitudine vel “ longitudine æquans, Dioscor. 3, [145. Geop. 10, 4. Aristas de LXX. Interpr. p. 256. ubi perperam * ἡμιπήχιον. * Ἡμιπήχιον, Sext. Emp. 391. * Τριημιπήχυν, Sesquicubitalis, vide Ἡμίπηχυν. * “ Ἡμισὺνήχυν, Dimidius cubitus, Method. 418.” Kall. Mss.] Ἰσοπήχυν, Cubitorum numero par, Qui totidem cubitorum est. Et plur. ἰσοπήχεις, Pares s. Æquales cubitorum numero. [Opp. A. 1, 213.

PARS XXIII.

* Καλλιπήχυν, Eur. Tro. 1194. “ Alciph. 3, 67.” Boiss. Mss.] Ὀκτώπηχυν, sive Ὀκτάπηχυν, Qui octo cubitorum est: Hes. ὀκτώπηχυν, τὸ ὀκτάπηχυν. [Polyb. 5, 89. Strabo 3. p. 259. Athen. 196. 198. 202.] Παράπηχυν, Cubito adjunctus, appositus. At παράπηχυν J. Poll. 7. fuisse scribit ἰμάτιον λευκὸν πῆχυν πορφύρου ἔχον παρυφασμένον. L. 4 autem refert inter vestes quibus mulieres in scena utuntur. Apud Hes. vero sic legitur, Παραπήχυν, ἰμάτιον τὸ παρ’ ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν. [“ Ad. Herod. 416. T. H. ad Plutum p. 224.” Schæf. Mss. Athen. 582. Κορίνθιον παράπηχυν καὶ νὸν λήδιον.] Πεντάπηχυν, Qui quinque cubitorum est, Theophr. (H. Pl. 9, 4, 2.) Εἶναι δὲ φασὶ τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον πεντάπηχυν, i. e. Altitudinem ei esse quinque cubita: ut Plin. de myrrha, Arbori altitudo quinque cubita. [“ Ad Herod. 556. Toup. Epist. de Syrac. 330. ad Mær. 322. Phryn. Ecl. 182. Diod. S. 2, 251. 607.” Schæf. Mss. * “ Τριακονταπεντάπηχυν, Tzetz. Ch. 3, 903. 4, 623.” Boiss. Mss. “ Ad Diod. S. 1, 202.” Schæf. Mss. * Πολύπηχυν, Nonn. D. 1, 204. 2, 245.] Τετράπηχυν, Qui quatuor cubitorum est, Theophr. de papyro, (H. Pl. 4, 8, 3.) Ἄνω δὲ τοὺς παπύρους καλουμένους, τριγώνους, μέγεθος ὡς τετραπήχεις. [* Τετραπηχυαῖος, Apollod. 2, 4, 10. Lobeck. Phryn. 549.] Τριακοντάπηχυν, Qui triginta cubitorum est, [“ ad Diod. S. 1, 202.” Schæf. Mss.] Τρίπηχυν, Qui trium cubitorum est, Tricubitalis, Diosc. 1, 133. Hesiod. “ Εργ. (2, 41.) τρίπηχυν ὑπερος, Pistillum tricubitale, cujus longitudo tria cubita æquat, [Lobeck. Phryn. 549. “ Valck. Adoniaz. p. 310. Musgr. Cycl. 234.” Schæf. Mss. Τριπάχιος, Dor. pro * τριπήχιος, Æsch. Ag. 1485. sed v. nōtt.]

Παραπήχιον, τὸ, ET Προπήχιον. Cubitus duo habens ossa, quorum minus appellatur κερκίς, i. e. radius, et παραπήχιον, i. e. cubito additum. Nam alterum os majus, cubiti nomen habet: quod et προπήχιον quidam nominarunt ante illud alterum, sc. παραπήχιον, collocatum. Cam. ex J. Poll.

Πηχύνω, Cubito impositum s. appensum gesto, In cubitum reclino, Apoll. Rh. 4, (972.) de filia Solis pascente boves, Ἀργύρεον χαῖον παλάμη ἐνὶ πηχύνουσα, Schol. τῷ πῆχει τῆς χειρὸς προσηρηκυῖα. [“ Ruhnck. Ep. Cr. 126. Musgr. Ion. 270. Wakef. Herc. F. 151.” Schæf. Mss. Opp. A. 4, 286.] Περιπηχύνομαι, Ulnis circumdo, ut Stat. loquitur: quomodo et Claud., niveis reducem complectitur ulnis: quibuscum confer duos Homeri locos in Πῆχυν citatos. Item ap. Suid. περιπηχύναντες, e Callim., quod exp. περιπλέξαντες. [“ Ruhnck. Ep. Cr. 126. Valck. Hipp. p. 319. ad Callim. 1. p. 19. 553. Jacobs. Anth. 7, 324.” Schæf. Mss.] Προσηχύνομαι itidem exp. Ulnis amplector: nisi potius sit Ulnis attollo, amplectens, corpori meo admoveo. Exp. etiam Cubito metior. [Callim. H. in Jov. 46. “ Valck. Adoniaz. p. 310. Rhian. 5.” Schæf. Mss.]

Πηχυαῖος, Qui unius cubiti est, mensuram æquat, Cubitalis, Theophr. Ἡ αἰγίλωψ μόνῃ φέρει πόλιον καὶ βράγχιον· καὶ γὰρ πηχυαῖον κατακρεμάννεται καθάπερ τρύγχος ὀθονίου μακρόν· φύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ φλοιοῦ, καὶ οὐκ ἐκ τῆς κορύνῃς: Plin. E glandiferis sola quæ vocatur Ægilops fert pauos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et e ramis dependentes, cubitali magnitudine. Rursum Theophr. de palma Æthiopica, Τὰς δὲ ῥάβδους οὐ μακρὰς, ἀλλ’ ὅσον πηχυαῖας: Plin. Gignitur in frutice ramis cubitalibus. [Herod. 8, 55. “ Schol. Il. Γ. 6.” Wakef. Mss.]

Πήχυιος, Cubitalis, i. q. πηχυαῖος, ut mox dicetur. Apud Apoll. Rh. vero, (1, 379.) Πήχυιον προῦχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν, sunt qui exp. μικρὸν ἱμαντίδιον τὸ συνέχον τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμόν: quod vulgo APPELLATUR Τροπωτήρ, ATTICE Πηχυαλεὺς: alii vero τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κώπης, ὅπερ κατέχων ὁ ναύτης κωπηλατεῖ, ut annotatur in Lex. meo vet., in quo πῆχυιος exp. etiam πηχυαῖος, Cubitalis: citanturque hæc ex Od. Homeri verba, Πήχυιον δ’ ἄρ’ ἔπειτα πέδω ἐνὶ βόθρον ὀρύξας, Ἀρνεῖοῦ τάμνε λαμδόν, ut Πήχυιος i. sit q. Πυγούσιος, quo utitur idem Poëta. Od. K. 516. Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυ-

γούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ubi Eust. quoque annotat πυγούσιος significare πηχυαῖος, vel potius, secundum veteres, ὁ πυγνιαῖος: quod vocab. legitur ap. Athen. (494.) ubi ait, ὄλμον esse ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγνιαῖον [πυγνιαῖον.] Altero autem Πυγούσιος utitur et Arat. 896. Ἀστέρες οὔτε τι πολλὸν ἀπήθοι, οὔτε μάλ' ἐγγὺς, Ἀλλ' ὅσον τε μάλιστα πυγούσιον οἰήσασθαι: quæ verba Theon sic exp., τοσοῦτον φαίνονται ἀφαστηκότες ὅσον ἐστὶ πυγούσιον ὑπονοῆσαι τινα: πυγούσιον autem i. esse dicit q. πυγώνα: at πυγών, inquit, τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου ἐπὶ τὸν μικρὸν δακτύλον τῆς χειρὸς ἐκτεταμένον μέτρον. Itidem Eust. p. 372. Πυγούσιον δέ ἐστι διάστημα τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων. Necnon Suidæ πυγούσιον est ὁ πῆχυς κεκαμμένων τῶν δακτύλων, Cubitus in quo digiti sunt in pugnum contracti. Hes. vero πυγούσιον adjective exp. πηχυαῖον, Cubitale. IGITUR Πυγούσιος ET Πυγνιαῖος idem significant cum πῆχυς et πηχυαῖος, i. e. Cubitalis, Cubitum magnitudine æquans: a NOMIN. Πυγών, ὄνος, ἢ, quod i. est q. πῆχυς, Cubitus. Et quemadmodum πῆχυς non solum de Membro illo corporis dicitur, verum etiam de Mensura quæ membrum id sua magnitudine æquat, sic et πυγών: ut tum Theon ap. Arat. l. c. annotat, tum Hes., sic scribens, Πυγών, μέτρον τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκών, ἕως ἔξω τῆς χειρὸς, ἐπικεκαμμένων τῶν δακτύλων: item σπιθάμη. Sic Idem πυγόνος exp. πῆχως, subjungens, Ἐστὶ δὲ ἡ πυγών ἀπὸ ὠλεκράνου ἄχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου. Suid. quoque πυγόνος exp. πῆχως, in hoc Æliani loco, Τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυγόνος δὲ τὸ μήκος. Sed utitur et Xen. hoc vocabulo, K. (10, 2.) Τὸ δὲ βάθος τῶν βρόχων, πυγόνος. Et Archestr. ap. Athen. (321.) τὸν σκόρπιον ὠνοῦ ἂν ἢ Μὴ μεῖζω πυγόνος· μεγάλου δ' ἀπὸ χειρὸς ἴαλλε. In VV. LL. autem hoc exemplum affertur, sine Auctoris nomine, Τὸ δὲ μήκος, ὀκτωκαίδεκα πῆχων καὶ πυγόνος, cum hac interpr., Duodoviginti et amplius cubitorum est longitudo. Ubi ambiguum est quid πυγόνος nomine sit accipiendum: an Spithama, ut Hes. a nonnullis exponi tradit, an Mensura alia cubito minor: nisi πῆχυς ibi significet Intervallum a nodo cubiti usque ad extremum digiti medii, πυγών vero Interstitium ab eod. cubiti nodo usque ad extremum manus in pugnum complicatæ: ut πυγών a πῆχυς differat quatuor digitorum latitudine. Hæc de Πυγών cum suis derivatis addere superioribus libuit, quoniam in mentionem eorum incidi, et quoniam synonyma quoque illis hæc sunt. Apud Hes. vero habetur ETIAM Πυγός, expositum itidem ὁ πῆχυς. [“ Πῆχυς, Jacobs. Anth. 6, 265. 7, 28.” Schæf. Mss. Mimnermi Fr. 2. ἐπὶ χρόνον πῆχυιον.]

[* Πηχῶδης, Eudocia p. 30.]

[* Πηχίζω, * Πήχισμα, Symm. Ezech. 43, 15. πῆχισμα πεπηχισμένον, Cubitalis dimensio cubito dimensa. * “ Πήχισμός, Dimensio Cubitalis, Iren. Fragg. 16. (p. 447.)” Kall. Mss. “ Schol. Nicandri Θ. 42.” Wakef. Mss.]

[* “ Πηχυαῖος ἱμάτιον, Ionice, i. q. παραλουγές, J. Poll. 7, 53.” Schn. Lex.]

Πηχίσκος, ὁ, Stipes cubitalis, ξυλάριον πηχυαῖον, ut Suid. exp., hunc locum afferens, Τῶν δὲ τὸν σχοῖνον ἐκυσάντων, ἐν ᾧ πηχίσκος τινὰς ἐμβαλόντες, ἀνάβαινιν ἀσφαλῆ ἀπειργάσαντο.

“ ΠΙΓΓΑΛΟΣ, Hesychio est σαῦρος ille, qui “ χαλκίς dicitur.” “ Πιπαλῖς, nonnullis est ἡ χαλκίς “ σαῦρα, teste Hes., quæ supra πίγγαλος.” [Apud Ælian. H. A. 13, 25. est Πίνδαλος, Nomen avis.]

ΠΙΕΖΩ, ἔσω, Premo, i. q. θλίβω, etiam Stringendo premo; exp. enim et σφίγγω. II. Π. (510.) Χεῖρὶ δ' ἐλὼν ἐπίεζε βραχίονα, Od. Δ. (419.) Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλον τε πιέζειν, Premite: ne sc. elabatur: de Proteo. Aristot. Rhet. 1. Ἀνάγκη δὲ (δύναμις ἐστὶ τοῦ) κινεῖν ἕτερον, ἢ ἔλκοντα, ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἶρυντα, ἢ πιέζοντα, ἢ συνθλίβοντα. Hostis quoque hostem et agmen alterum agmen πιέζειν dicitur, ut et Lat. Premere; itidemque passive πιέζεσθαι, Premī. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 31.) Ἐπιέζοντο μὲν γὰρ οἱ Ἀρκάδες, ἐνθεν μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἐνθεν δὲ ὑπὸ

Ἀχαιῶν. Itidem Plut. Camillo, Ἐπιέσθησαν δὲ ὑπὸ Καμύλλου, ubi tamen exp. A Camillo oppressi sunt. Item πιέζεσθαι dicitur pro πονεῖν, sicut et Premi pro Laborare, sc. vel in prælio vel in obsidione. Thuc. 1. Παραγινόμεναι τοῖς Κερκυραίοις εἰ πῇ πιέζονται, Cum præsto essent Corcyraeis, sicubi premerentur et laborarent. Paulo ante, Ὁρῶντες τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους. Videtur autem esse metaph. vel ab oneribus, vel a luctatoribus: de utrisque enim πιέζειν dicitur: Xen. K. Π. 7, (5, 6.) Πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι οἱ κανθήλιοι. Aristoph. B. (30.) ὦμος οὐτοσὶ πιέζεται. De luctatore autem dictum vide in Πιεζέω. || Πρατέρα res aliqua molesta πιέζειν dicitur, itidem ut Lat. Premere, pro Cruciare, Angere, Thuc. 2, (52.) Ἐπίεσε δ' αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ, καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ, Cruciebat ipsos magis præter præsens malum, comportatio frugum ex agris in urbem. || Πιεζειν λιμῶ quoque, ut Lat. Fame premere, Xen. Ἑλλ. (2, 3, 18.) Ὀλίγων ἐπὶ χρόνον τῷ λιμῶ πιέσαντας. Et passive λιμῶ s. σπάνει πιέζεσθαι, interdum etiam simpliciter πιέζεσθαι: (5, 4, 56.) Πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Thuc. 1, (126.) p. 40. Ὡς ἐπιέζοντο, καὶ τινες καὶ ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Cum penuria premerentur, Schol. exp. ἐτάλαιπύρον: quæ potius exp. conveniret huic loco, 2. Τοιοῦτῳ δὲ πάθει οἱ Ἀθηναῖοι περιπεσόντες ἐπιέζοντο, Afflictabantur. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 1.) Μάλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Sic πιέζεσθαι πενίᾳ, ut Lat. Paupertate premi. Item πιέζεσθαι νόσῳ, Morbo premi. Necnon Πιεζόμενος τὰς περὶ τοὺς παῖδας συμφοραῖς, Xen. K. Π. 7, (2, 7.) Plut. vero in Pericle (31.) Πιέζει φθόνῳ τὸν Φειδία, ut Lat. quoque Premere s. Ouerare invidia. Necessitas quoque πιέζει, itidem Premit, Urget, et ad angustias redactum cogit, Aristoph. (N. 437.) ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει, ubi exp. στενοχωρεῖ, et ἀναγκάζει. Ac sicut ibi accipiunt pro στενοχωρεῖν et Coactare, sic Plut. Alcib. Πιέζων τῷ λόγῳ καὶ συστέλλων, ταπεινὸν ἐποίησεν καὶ ἀτολμον. || Πιέζειν, s. χειρὶ πιέζειν, Stricta manu s. Firmiter tenere, retinere, Plut. de Aud. Poëm. Ταῦτα τοῖς γραμματικοῖς παρέντας, ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν, οἷς ἅμα τὸ χρησίμον καὶ πιθανόν ἐστι. E Nonno vero (Jo. 255.) χερσὶ πιέζειν οὐδὲν, pro Manibus nihil capere. || Reperitur ETIAM Πιεζέω pro πιέζω usurpatum, Od. M. (196.) Πλειοῖσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλον τε πιέζεν: paulo ante vero χερσὶ σπῆβαρῃσι πιέζον. Utitur et Plut. aliquoties, ut in Alcib. (2.) de lucta, Ἐν μὲν γὰρ τῷ παλαίειν πιεζόμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ πεσεῖν, ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἄμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἦν διαφαιγεῖν τὰς χεῖρας. Quod in Apophth. (p. 707.) refert his verbis, Ἐλθόντες παλαίστρᾳ, καὶ μὴ δυνάμενος διαφνεῖν, ἔδρακε τὴν χεῖρα τοῦ καταπαλάοντος: ut luctator adversarium suum πιέζειν dicatur, cum ita eumprehendit et constructum tenet ut elabi nequeat. Sed in Theseo (init.) Τὰ διαφεύγοντα τὴν γνώσιν αὐτῶν, τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν πινάκων πιεζοῦντες, videtur πιεζοῦντες significare Angusto spatio constringentes. At pro Cohibere vel Reprimere idem accepisse potius videtur in h. l. Πιεζοῦντος τὸν κενὸν καὶ ἀνέστην τύφον. [“ Πιέζω, Anton. Lib. p. 86. Verh., Valck. ad Rön. 61. Hipp. p. 234. Sylb. ad Paus. 187. Bernard. Reliq. 97. ad Herod. 59. Wakef. S. Cr. 3, 55. 5, 121. Jacobs. Anth. 11, 280. ad Dionys. H. 1, 347. ad Charit. 756. Vexo, Molestia afficio, Jacobs. Anth. 12, 258. Πεπιεσμένος cum gen., Musgr. Iph. A. 1072. Πιεζέω, Wessel. Diss. Herod. 143. Koen. ad Greg. Cor. 222. Plut. Mor. 1, 494. 497. sic et videtur esse p. 506. ad Od. M. 174. ad Herod. 488. 688. 700. ad Diod. S. 2, 95. Plut. Thes. init. T. 3. p. 334. Cor., Gronov. Diatr. Stat. 239. Lips., Schneid. ad Xen. Mem. 186. Ed. 3. Polyb. 3, 378.” Schæf. Mss. Xen. K. A. 1, 1, 10. 3, 4, 27.] “ Βαρυπιέζω, Graviter pecco, VV. “ LL. sed mendose.”

Πίεσμα, τὸ, Retrimentum quod ab expresso succo reliquum est. Πίεσμα, inquit Gorr., Retrimentum cujuscunque rei post expressionem relictum. Dicitur ETIAM Ἐκπίεσμα, ET Ἀποθλίμμα. Plerique tamen non Retrimenta tantum a succo expresso reliqua, sed Ipsum etiam succum aliquando significare

contendunt. Pro Retrimento quod ab expresso succo reliquum est, accipiunt in his ll. Gal. κ. Τόπ. 1. Μυροβαλάνου πίεσμα. Aët. 13, 21. Μελίης φύλλα κόψας καὶ χυλίσας, δίδου πίνειν τὸν χυλὸν, τὸ δὲ ἀποθλίμμα κατάπλανε, Gal. Simpl. 6. Τὸ δ' ὑπόλοιπον ἀποθλίμμα τὸ γεῶδες καὶ σκληρόν. At pro Succo, Diosc. 1. de baccis lauri, Τὸ δὲ π. αὐτῶν ὡταλγίαις καὶ δυσηκοίαις βοηθεῖ: ut Plin. 23, 8. Succus baccarum aurium dolori et gravitati instillatur. Gal. κ. Τόπ. 2. dicit, Δαφνίδων ἐκπίεσμα. [Πίεσμα, Meleager 49. "Casaub. ad Athen. 114. Pressio, ad Charit. 222. Valck. Anim. ad Ammon. 41. Toup. Opusc. 1, 382. 2, 277. * Πιεσμός, Heyn. Hom. 7, 657." Schæf. Mss. "Greg. Naz. Carm. p. 19." Kall. Mss. Hippocr. 241, 40. "Schol. Pind. 'O. 4, 10." Boiss. Mss.] Πίεσις, Pressio, Pressura, ["Aret., Phot. Bibl." Wakef. Mss.: Gl. Pressus. * Πίεσιμος Pressivus. * Πίεξις, Hippocr. 744. 759. 829. "Gal. v. Σχέσει. * Πιεστός, Hippocr. 767." Wakef. Mss.] Πιεστός, Pressus, Qui premi s. comprimi potest, premendo coarctari et stringi potest, Aristot. Π. ταῦτα ὅσα δύναται εἰς τὰ ἐαυτῶν κενὰ συνιέναι, ἢ εἰς τοὺς ἐαυτῶν πόρους: q. l. sic exp. Compressilia sunt ea, quæ possunt in suas ipsorum inanes partes aut in suos ipsorum meatus coire: ut spongia, lana, cera, caro. [Theophr. Fr. 7, 8. * Ἀπιεστός, Aristot. Meteor. 4, 9. p. 107. Sylb.] Πιεστήρ, ἦρος, ὁ, Prelum, Torcular, [Gl. Prelum.] Πιεστήριον, τὸ, idem: seu, τὸ ἐκθλίβον, ut Suid. exp., Tormenti genus ap. Synes. (201.) ubi exp. Prelum pressorium. Vide Δακτυλῆθρα. [Diosc. 4, 76.] Πιεστρον, τὸ, idem. Item, Instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum, Gal. Lex. Hippocr. Θλάσιν, τὸν ἐμβρυοθλάστην ὅπερ καὶ π. καλεῖται.

[* "Ἀναπιέζω, Hippocr. 807." Wakef. Mss. * Ἀναπίεσμα, J. Poll. 4, 127. 132. * Ἀναπιεσμός, Erot. v. Ἀνακωχή.] Ἀντιπιέζω, Vicissim premo, Premens vicissim premo. Budæo Impressionem facio vicissim, e Polybio afferens, Λοιπὸν ἀντιπιέσωσιν οἱ φαλαγγίται τοὺς καθ' αὐτούς. Item pass. Ἀντιπιεσθῶσιν ὑπὸ τούτων. Ἀποπιέζω, Exprimo, [Theophr. C. Pl. 6, 7, 3. Fr. 11. * Ἀποπίεσμα, τὸ, Retrimendum ab expresso succo reliquum, Id unde succus s. liquor expressus fuit, Quod post expressionem succi remanet, ut vinacia. Idem cum πίεσμα et ἐκπίεσμα. ["Ad Mær. 357." Schæf. Mss. * Ἀποπίεσις, Theophr. Fr. 3, 11. 58. 7, 7. * Διαπιέζω, Gl. Interpremo, Lucian. Lexiph. 11. "Ad Charit. 328." Schæf. Mss.] Ἐκπιέζω, Exprimo, Premendo expello, Plut. (9, 741.) Ἄν γὰρ τὸ λευκότατον ἐμβάλης ἔριον εἰς ὕδωρ, ἢ ἰμάτιον, ἀναφαίνεται μέλαν, καὶ διαμένει, μέχρις ἂν ὑπὸ θερμοῦ ἐξηκμασθῇ τὸ ὑγρὸν, ἢ τισι στρέβλαις καὶ βάρειν ἐκπιεσθῇ, Dum humorem calor arefecerit, aut preli tormentum pondusve expresserit, ["Fischer. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss. Aristoph. Eir. 1136. ξύλα ἐκπιεσμένα, sed cf. Schol. et Hermann. de Metris Gr. p. 361.] Ἐκπίεσμα, τὸ, Id quod expressum est, Succus s. Liquor expressus, Gal. de LL. Aff. 2. Δαφνίδων ἐκπίεσμα, pro quo Dioscor. πίεσμα, ut supra docui, ubi et Plinii interpr. ascripsi. Item, Retrimendum et reliquæ succi expressi, Fæx et veluti stercus succi expressi, Quod post expressionem remansit, i. q. πίεσμα, ἀποπίεσμα, μάγμα, Diosc. 4, 160. de glande unguentaria, Τὸ δ' ἐκκοπίεσις καὶ ἐκθλίβεσις αὐτῆς ἐκπίεσμα μίγνυται σμήγμασι, Tusæ et expressæ recrementum, Quod e tusa expressaque superest. Cels. 6, 5. dicit Myrobalani magma. Ruellius tamen l. c. vertit Tusæ et expressæ succus. || Fractura calvarie in multas partes, in qua profundius fracta ossicula descendunt, et membranam cerebri comprimunt, Gorr. Quæ desumta sunt e Defin. Medic., quæ Galeno ascribuntur, Ἐκπίεσμα, ἐστὶν ὁστοῦ πολυμερὲς διακοπή, μετὰ τοῦ τὰσιν δρᾶν τῶν ὁστῶν, εἰς τὸ βάθος ὑποκεχωρηκέναι καὶ θλίβειν τὴν μήνιγγα. P. Ægin. 6, 9. ἐκπίεσμα speciem facit τῶν τῆς κεφαλῆς καταγμάτων, sic definiens, Ἐκπίεσμα δὲ ἐστὶ πολυμερὲς τοῦ ὁστέου διαίρεσις, μετὰ τοῦ τὰ κατεαγότα ὁστάρια ὑποκεχωρηκέναι κάτω πρὸς τὴν μήνιγγα. Sed in illo Gal. l. SCRIPTUM Ἐκπίασμα: quod si mendosum non est,

A deducemus AB Ἐκπιάζω posito pro Ἐκπιέζω, sicut πιάζω pro πιέζω. Ibid. illa duo verba, τὰσιν δρᾶν, mendo non carent, et forsitan e Paulo pro eis rependum τὰ κατεαγότα. ["Ἐκπίεσμα, Cocchii Chirurg. p. 4. 16." Kall. Mss. "Phryn. Ecl. 180. Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss. Vide Ἐμπίεσμα.] Ἐκπιεσμός, Expressio, Aristot. de Mundo, "Ὀμβρος γίνεταί κατ' ἐκπιεσμόν νέφους, Imber fit expressione nubis. || Dicitur etiam, ut tradit Gorr., Totius oculi prolapsus extra cavitatem suam. Sic enim oculi aliquando exprimuntur ut prominentes permaneant. Avicenna Oculi exitum et egressionem vocat. Differt ἀπὸ τῆς προπτώσεως, quod in hac, uvea tantum tunica, in illa totus oculus foras erumpat. Id malum intellexit Cels., cum ait, nonnunquam ingentem inflammationem toto impetu erumpere, ut oculos sua sede propellat. Contingit et iis qui strangulantur, ut scribit Aët., et in athleticis certaminibus, et feminis quæ in partu præ dolore vehementius distenduntur, aut e magnis fluxionibus quæ a capite impetu descendunt. ["Ἐκπιεσμός, * Ἐκπιασμός, Matth. ad Gloss. min. p. 33." Schæf. Mss.] Ἐκπίεσις, Expressio, i. q. ἐκπιεσμός, ex Aristot. autem de Part. Anim. 4. Λήψις καὶ ἐκπίεσις, pro Comprehensio et compressio. Ἐκπιεστός, Expressus, Qui exprimi potest. At e Probl. Aristot. ἐκπιεστὰ ξύλα, pro Lignei cunei, Gaza. [Vide Ἐμπιεστός. * Ἐκπιεστήρ, unde] Ἐκπιεστήριον, τὸ, Id quo aliquid exprimere possumus, Prelum, Torcular, J. Poll. 10. citat ex Aristoph. numerans inter σκεύη τὰ περὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἐσθίων. Et forsitan fuit Prelum quo fullones humorem e vestimentis lotis exprimebant. [* Συνεκπιέζω, Gl. Premo. * Συνεκπιεστός, Geop. 3, 7, 1. * Ἐμπιεζω, Themist. Or. 2. p. 39. Hippocr. 272. ult. * Ἐμπιεσμός, Chirurg. Vet. p. 98. Gal. et P. Ægin. p. 249. ubi perperam legitur ἐκπ., quod vide. * Ἐμπιεστός, Aristot. Probl. 16, 8. ξύλα, Edd. ἐκπιεστὰ, sed Cod. Par. rectius ἐμπ. Vide Ἐκπιεστός. * "Ἐπιπιέζω, Brunck. Apoll. Rh. 235. (3, 1335.)" Schæf. Mss. * Ἐπιπιεσμός, Galen. 8, 19.] Καταπιέζω, Deprimo, Opprimo, Comprimo, [Gl. Deprimo, Presso.] Καταπίεσις, ἢ, Depressio, Compressio, Oppressio. [* Παραπιέζω, unde * Παραπιεσμός, Chirurg. Vett. 101.] "Περιπίσματα, τὰ, Vinacei s. Vinacea, etiam Fraces, h. e. Ea quæ viuo oleoque expresso supersunt: quam in uvis Brisam vocat Colum. Scribit Schol. Aristoph. (N. 45. Ἰππ. 803.) στέμφυλα proprie dici τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαῶν: περιπίσματα αὐτὴν, τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα: sed repetit hanc vicissim etiam usurpata, στέμφυλα sc. ἐπὶ τῶν σταφυλῶν, περιπίσματα vero ἐπὶ τῶν ἐλαῶν. "Apud alios vocabuli huius nulla mentio." [Ernesti censet aut leg. περιπίσματα, a * Περιπιέζω, aut * Παραπίσματα, a * Παραπιέζω. Conjectum est etiam * Περιπίσματα. * Προσπιέζω, Gl. Appremo, Æsch. Cho. 299. Hippocr. 406, 35.] Συμπιέζω, Comprimo, Exp. etiam Opprimo. ["Xen. Ἀπ. 3, 10, 7. in statuis τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων—συμπιεζόμενα καὶ τὰ διεκόμενα. In Lexx. caret auctoritate. Sed Grammius præter h. l. attulit Aristot. Probl. 11, 44. Συμπιέζεσθαι ἀναγκαῖον τὰς ἀκοὰς διασπώμενον τοῦ σώματος, et e Dione Cassio 36. p. 24. Συμπιέζω τὰ μέσα." Lex. Xen. * Συμπιεσμός, Sext. Emp. adv. Matth. 9, 82. "Nicet. Eugen. 6, 182." Boiss. Mss. * Συμπίεσις, Compressio, Plato Cratylus 3. p. 319=427.] Ὑποπιέζω, Supprimo. Suid. exp. ἐκθλίβω, i. e. Exprimo, Elido. Alii etiam Vexo. ["Ad Lucian. 1, 461. Wakef. S. Cr. 5, 121. Ὑποπιέζω, * Ὑποπιάζω, Phryn. Ecl. 206(=461. Lob.) T. H. ad Plutum p. 403." Schæf. Mss.]

Πιάζω, Dorice pro Πιέζω dici tradit Eust. Unde ap. Hes. Πιαζόμενος, θλιβόμενος. Synonyma enim sunt πιέζειν et θλίβειν. Apud Herod. (4, 11.) Πιασθεὶς πολέμῳ, Bello pressus, vexatus. || Exp. etiam Injecta manu premo, Prehendo, Comprehendo, Corripio, Act. 3, (7.) Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε, Prehensum dextra manu excitavit. Frequens ap. Jo. 7, (30.) Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι: 10, (39.) Ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι: 11, (57.) Ἴνα ἐάν τις γνῶ πού ἐστίν, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν. Pro

quibus Matth. et Marc. Ἐξήρουν πῶς αὐτὸν δόλω κρατήσαντες ἀποκτείνουσιν. Itidem Paul. 2 ad Cor. (11, 32.) Πιάσαι με θέλων. Pisces quoque et belluas πιάσαι dicuntur, qui capiunt. Jo. 21, (3.) Ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν, Nihil ceperunt, de Petro et quibusdam aliis Christi discipulis piscantibus, Apoc. 19, (20.) Ἐπίασθη τὸ θηρίον. At VERBI Πιάω, sub quo nonnulla horum exemplorum posita fuisse in VV. LL., nullum affertur exemplum. [“ Πιάζω, Wakef. S. Cr. 3, 54. Valck. ad Herod. 285. Brunck. Aristoph. 1, 24. Πιάξω, Valck. ad Rön. 61. * Πιάσμα, Bergler. Alciph. 249.” Schæf. Mss. “ Eubulus, Comicus Poëta Atticus, ap. Athen. 108. δακτύλου πιάσματι, Pressu digiti.” Schw. Mss. * Πιαστής, vide Στρουθοπιαστής. * Πιαστήρ, unde * Πιαστήριον, Gl. Pressorium, ITEM * Πιατήριον, Heliod. in Stob. Ecl. Phys. 467. * “ Ἀμφιπιάζω, Theocr. Epigr. 6. Ἀμφιπιάσω, Ἀμφιπιάξω, Valck. ad Rön. p. 61. Theocr. p. 296. * Ἀντιπιάζω, Wakef. S. Cr. 3, 56.” Schæf. Mss. * “ Ἀποπιάζω, Comprimo, Chrys. Hom. 117. T. 5. p. 760, 33. Τὸν πόκον ἀπεπίασεν, καὶ εὐρέθη λεκάνη μεστή ὕδατος.” Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ἐκπιάζω, vide Ἐκπιέζω. “ Thom. M. 708. Brunck. Aristoph. 1, 24.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐκπιασμός, vide Ἐκπιεσμός. “ Diog. L. 10, 101.” Wakef. Mss. Stob. Ecl. 661. Ἐμπιάζω, unde] “ Ἐμπιασθὲν γάλα, e Diosc. 2. pro Colostrum.” [* “ Ὑποπιάζω, Athan. 1, 825. 832. 9, 148. 327. Orig. c. Cels. 272. 404.” Kall. Mss. “ Matthæi Animadv. in 1v Homil. Chrys., Witteb. 1795. 8. p. 9.” Schæf. Mss. Vide Ὑποπιέζω.]

“ ΠΙΘΗΞ, ET ΠΙΘΗΚΟΣ, Suidæ ἡ μιμῶ, Imitatrix “ hominis simia: dicta, ut quidem ipse vult, παρὰ τὸ “ πείθειν ἡμᾶς: malim ego παρὰ τὸ πείθεσθαι ὑφ’ “ ἡμῶν: nam, Plut. etiam teste (6, 190.) Ὁ πίθηκος “ μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἀλίσκεται συγκι- “ νούμενος καὶ συνορχούμενος. Proverbia, Γέρων. πί- “ θηκος οὐχ ἀλίσκεται, nisi μετὰ χρόνου, et Πίθηκος ἐν “ πορφύρῃ, vide ap. Suid. || Πίθηξ, teste Suida, παρὰ “ τισιν est non solum ἡ μιμῶ, sed etiam ὁ βραχὺς ἄν- “ θρωπίσκος, Parvulus, s. Brevis staturæ, Homuncio, “ Pumilio.” [“ Πίθηξ, Jo. Mauropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 4=ad Marin. 133.” Boiss. Mss. Salmas. in Solin. 267. “ Toup. Opusc. 1, 358. Πί- “ θηκος, Bergler. Alciph. 139. Abresch. Lectt. Aristæ- “ n. 153. Toup. Opusc. l. c. Wagner. Alciph. 2, 221. Jacobs. Anth. 9, 462. 10, 166. 222. Aristoph. Fr. 257. Γέρων π., Toup. Opusc. 1, 68. Π. ἐν “ πορφύρῃ, 356. 2, 69.” Schæf. Mss. Homo turpi facie, “ Schæf. ad Long. 385.] “ INDE Πιθηκοειδής, Simiæ “ similis, speciem gerens; Qui de simiarum genere “ est, PRO Πιθηκώδης: Aristot. (H. A. 1, 778.) Περὶ “ τῶν πιθηκοειδῶν, De simiarum genere, Gaza. [Πιθηκώδης, Phot. Bibl. p. 100. “ Aristot. Phys. Ἄλιαν. H. A. 691.” Wakef. Mss. * Πιθηκόμορφος, “ Lycoph. 1000. “ Bergler. Alciph. 139.” Schæf. Mss. * Πιθηκοφάγος. “ Πιθηκοφαγέω, Simias come- “ do, Simiis vescor,” [Herod. 4, 194. * Πιθηκοφό- “ ros, Lucian. 1, 614.] “ Derivatam inde ET Πιθή- “ keios, q. d. Simiaceus, Greg. πιθήκειον βλέπειν, D “ Simiaceum tueri, Simiæ vultum exhibere spectan- “ tibus: Εἰ μὴ καὶ λέοντα αἰτιῶ τὸ τις ὅτι μὴ πιθή- “ keion βλέπει.” [* Πιθήκινος, vide Τριπιθήκινος.] “ NECNON Πιθηκίζειν ET Ὑποπιθηκίζειν, Simiam “ imitari, agere, h. e. Adulari, s. Dolosis adulationi- “ bus uti, Aristoph. Σφ. (1290.) Ταῦτα ἰδὼν, ὑπὸ τι “ μικρὸν ἐπιθήκισα, Aliquantum simiam egi, et dolose “ adulari cœpi.” [“ Πιθηκίζω, Phrynichus Bekkeri 34. Schol. Dem. de Cor. 323. Bekk.” Boiss. Mss.] “ Πιθηκισμός, Imitatio simiæ, Imitatio adulatoria, “ Adulatio dolosa, qua sc. simiæ modo imitando “ adulamur et capimus aliquem: unde exp. et μίμη- “ μα, et θάπενμα et ἀπάτη. Aristoph. Ἰππ. (887.) “ οἷσις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.” [M. Anton. 9, 37. I. q. πανουργία, Anecd. Bekk. 60.] “ Διαπιθηκίσαι, “ Suidæ est τὸ διαπαίξαι, Colludere, Ludere inter “ se: metaph. a simiis, quæ animal sunt φιλοπαι- “ γμονέστατον.” [* Ἐπιπιθηκίζω, Schol. Aristoph. Θ. 1133. * Πιθήκειον, Mathem. Vett. p. 9. “ Jacobs.

Anth. 10, 166. * Πιθηκιδεύς, Valck. Adonias. p. 401. ad Herod. 252.” Schæf. Mss. Ἄλιαν. H. A. 7, 47. Vide Ἀδωνιδεύς. * “ Πιθηκιάϊος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 556.” Boiss. Mss. * “ Πιθηκοῦσαι, Jacobs. Anth. 11, 179. ad Diod. S. 2, 438. 449. Πιθηκοῦσαι, Valck. Phœn. p. 370.” Schæf. Mss.] “ Dicitur ETIAM Πίθων pro πίθηξ s. πίθηκος, Pind. “ καλὸς τοι πίθων παρὰ παισὶν ἀεὶ, Apud pueros simia “ semper pulcra.” [Sostratus Eustathii ad Od. K. p. 407. “ Πίθηκος πίθων, ut κἀνθηλος κἀνθων, κἀπη- “ λος κἀπων, Caupo, Cupo, Scal. ad Varron.” Gataker. Mss.]

ΠΙΘΟΣ, ὁ, Dolium, Hesiod. Ἔργ. (1, 366.) Ἀρ- “ χομένον δὲ πίθον καὶ λήγοντος κορέσασθαι, Μεσσόθι “ φείδεσθαι: q. l. a Plut. explicatur (8, 893.) Ἀρ- “ χόμενον πίθον καὶ λήγοντος ἐμφορεῖσθαι. Pro λήγοντος “ πίθον autem dicit ibid. Ἀποδοῦς τοῦ πίθου γενομέ- “ νου. Idem Plut. de Orac. Pyth. Ἐπιμύλων πίθου. “ Lucian. (1, 801.) Ὑπὲρ ἡμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπαιγμένος: “ (802.) Ὅλον ἀξίων ἐκπιεῖν τὸν πίθον, Totum ebibere “ vini dolium. Vide alium his similem locum in Κρα- “ τήρ. Proverbiale autem est, Ἐκ πίθου ἀντλεῖν, pro “ Largiter promere quasi e pleno dolio: quomodo ac- “ cipiunt et ap. Cic. De dolio sibi haurire. Theocr. 10, “ (13.) Ἐκ πίθου ἀντλεῖς δῆλον, ἐγὼ δ’ ἔχω οὐδ’ ἄλλος ὄψα. “ Sic ἐκ πηγῶν dixit Chrys. Et Athen. 11. ἐκ πελλίδος “ πίνειν. In Proverbium abiit etiam ὁ τετρημένος τῶν “ Δαναΐδων πίθος, Dolium Danaïdum pertusum, quod “ frustra replere conantur. Aristot. Œcon. 1. Καὶ γὰρ “ τὸ κτᾶσθαι δυνατόν χρη εἶναι καὶ φυλάττειν· εἰ δὲ μὴ, “ οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτᾶσθαι· τῷ γὰρ ἡμῶν ἀντλεῖν τοῦτ’ ἐστὶ, “ καὶ ὁ λεγόμενος τετρημένος πίθος: Polit. 6. Ὁ τετρη- “ μένος γὰρ ἐστὶ πίθος ἡ τοιαύτη βοήθεια τοῖς ἀπάραι, “ Lucian. (1, 803.) Ἐπιρρεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, πρὸ “ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον, ἐς τὸ ἔμπαλιν. ἢ ὁ τῶν Δαναΐ- “ δων πίθος, ubi sibi opponuntur Inexhaustus philo- “ sophiæ fons et inexplebile Danaïdum dolium. De “ quo et Plaut. Pseudolo, In pertusum ingerimus do- “ lium, operam ludimus. Sic Catull. Dolia virgineis “ idem ille repleverit urnis. Est item aliud Prov. Ἐν “ πίθῳ τὴν κεραμείαν, sub. μανθάνειν, In dolio figinam “ discere: ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαίνοντων, “ καὶ ἀπτομένων εὐθέως τῶν μεγάλων καὶ τελείων· ὥς εἰ “ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο “ τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρεῖ, Hes. Quæ “ Proverbii istius exp. confirmatur h. Greg. I. in Apo- “ logia de Fuga, Τό γε παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρεῖν πρὶν “ αὐτοὺς ἰκανῶς παιδευσθῆναι, καὶ ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν “ τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ψυχαῖς ἐμμελεῖν “ τὴν εὐσέβειαν. Utitur et Plato Lachete. Vide Eras- “ mus. Finguntur porro et δοιοὶ πίθοι κηρῶν ἐμπλεεῖς ἐν οἶρα- “ νῳ κείσθαι, ὁ μὲν ἀγαθῶν, ὁ δὲ φαύλων, Plut. περὶ “ Φυγῆς, ubi lege quæ de his disserit. Item II. B. “ 527. Talis est et ὁ Πανδώρας πίθος, Hesiod. Ἔργ. “ 1, 94. || Πίθοι numerantur et inter Species rerum in “ cælo apparentium, Aristot. de Mundo, (4, 23.) Πολ- “ λαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαντασμάτων ἰδέαι θεωροῦνται, λαμ- “ πάδες τε καλούμεναι, καὶ δοκίδες καὶ πίθοι καὶ βόθροι, “ κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ὡς προσαγορευθῆσαι. “ Q. I. Bud. sic vertit, Complures item et aliæ rerum “ formæ cernuntur in cælo apparentium, ut quæ fa- “ ces, quæ trabeculæ, quæ dolia, quæ scrobes nuncu- “ pantur: omnia ab earum rerum similitudine appel- “ lata, unde nomina mutuata sunt. Hi πίθοι a Πίθ. “ APPELLANTUR Πιθῖται κομήται: 2, 25. de cometa- “ rum generibus, Disceus suo nomini similis, colore “ autem, electro, raros e margine radios emittit. Pi- “ thites, doliorum figura cernitur, in concavo fumidæ “ lucis. Sed ibi quædam exempl. habent Pitheus, ut “ ibid. Disceus, Hippeus: quæ quomodo Græce scri- “ benda sint, sc. AN Πίθευς, ET Δισκευς, ET Ἰππευς, “ AN Πίθειος, ET Δίσκειος, ET Ἰππειος, ambiguum est. “ Vide et Πιθίτης. [“ Πίθος, Græv. Lectt. Hes. 549. “ Heind. ad Plat. Gorg. 159. Locus ubi π. conficiun- “ tur, Act. Traj. 1, 208. Conf. c. λίθος, ad Lucian. 2, “ 69. Π. Δαναΐδων, Bergler. Alciph. p. 10. Π. τε- “ τρημένος, Valck. Hipp. p. 261. Ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία, “ Heind. ad Plat. Gorg. 235. Πίθος, Πίθευς, Ρηλη- “ ad Schol. Plat.” Schæf. Mss.]

Πιθοκοίτης, Qui in dolio cubat, ut ὕληκοίτης. Tale erat Diogenis domicilium, de quo Lucian. (2, 5.) Ἐκύλει τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγγανεν οἰκῶν. Sed et alii in huiusmodi domiciliis vivebant tempore belli, aut exilii, aut similis calamitatis, ut locus Aristoph. in Πιθάκῃ citatus indicat. Rursum ap. Lucian. (1, 549.) Diogenes, τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἡ τάφον αἰκήσει, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Aristoph. vero Schol. ETIAM Πιθοκοίτη usurpasse videtur pro Dolio in quo cubatur. Vide Πιθάκῃ.

Πιθαύλης, ὁ, Pithaulus, Utricularius, i. e. Qui tibia utitur quæ sua forma πίθον refert. Utrum Lat. vocant id tibie genus, pastoribus familiare. Seneca Ep. 10, 77. Pithaulus bonus judicatur. Habet tibicen quoque Græcus et præco concursus. Vibiscus, Choraulas centum, etiam pithaulas centum. Utricularium autem dicit Suet. Nerone 54. Voverat proditum se parta victoria ludis etiam hydraulam et choraulam et utricularium. UNDE Πιθαυλικὸς, Ad pithaulum pertinens : ἄσματα, Cantica pithaularum, Cantica quæ utricularii solent modulari. Diomedes l. 3. Quando enim chorus canebat choricis tibiis, i. e. choraulicis, artifex concinebat : in canticis autem pithaulicis responsabat. Sic enim reponit Brodæus pro Pyraulicis, quod in vulg. Edd. legitur. Erasmus autem in illo Senecæ l. annotat, in quibusdam exempl. scriptum fuisse Pytholaus : sed forte LEGENDUM Φυσάυλης, ab inflandis tibiis. [“ Πιθαύλης, Phryn. Ecl. 66.” Schæf. Mss.]

Πιθοίγια, τὰ, Doliorum apertiones ; AT Πιθοίγια, ἡ, Doliorum apertio. Festum erat Bacchicum ap. Græcos, quale est quod in honorem S. Martini agitur. Proclus exponens Hesiodi versus in Πίθος citatos, Ἐν τοῖς πατρίοις, inquit, ἐστὶν ἑορτὴ πιθοίγια, καθ’ ἣν οὔτε οἰκίαν οὔτε μισθὸν εἰργεῖν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ οἴνου θεμιτὸν ἦν, ἀλλὰ θύσαντας, πᾶσι μεταδόναι τοῦ δώρου τοῦ Διονύσου. Itidem Tzetz. in eund. l. annotat, Ἐν ταῖς πατρίοις τῶν Ἑλλήνων ἑορταῖς ἐτελεῖτο καὶ τὰ ἀσκώλια καὶ τὰ πιθοίγια εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Et aliquanto post, sc. postquam exposuit quæ sint ἀσκώλια, addit, Ἡ δὲ πιθοίγια, κοινὸν ἦν συμπόσιον, ἀνοίξαντες τὸ τοῦ πίθου, πᾶσι μετεδίδουν τοῦ Διονύσου δωρήματος. Sed ibi quædam Edd. perperam HABENT Πιθηγία, ET Πιθαγία, sicut et ap. Plut. mendose LEGITUR Πιθοινία, Symp. 3, 7. Τοῦ νέου οἴνου Ἀθηναῖοι μὲν ἐνδεκάτῃ μηνὸς κατάρχονται, πιθοινίαν τὴν ἡμέραν καλοῦντες. Rectius ap. Eund., Symp. 9, 10. Καὶ μὴν οἶνον τε τὸν νέον οἱ πρῶταί τε πίνοντες, ἀνθεστηριῶν πίνουσι μὴν μετὰ χειμῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ πιθοινίαν προσαγορεύουσι. Dicitur autem Πιθοίγια sing. num. fem. gen. [Gl. Vinalia,] et Πιθοίγια pluraliter ac neutraliter, ut Ἱερομήνια, et Ἱερομήνια, [“ Bibl. Crit. 2, 3. p. 56.” Schæf. Mss.]

Πιθώδης, Dolii figuram gerens. At πιθώδης βόθρυος, Scrobs dolii amplitudine.

Πιθίτης, ὁ, itidem Dolii formam imitans, Dolio similis : πιθίται κομῆται, qui et πίθοι, ut supra ex Aristot. et Plin. docui. Sic et ap. Senecam leg. puto PRO Πιθίαι, quod vulg. habent Edd. : Nat. Quæst. 1, 14. Horum (ignium) plura genera conspiciuntur. Sunt enim velut corona cingente introrsus ignes : cæli recessus est similis effossæ in urbem speluncæ : sunt pithæ, cum magnitudo vasti rotundique ignis dolio similis vel fertur vel in uno loco flagrat. [Hoc sensu Schn. Lex. affert * Πιθelas, ὁ, e Procli Paraphr. Ptolem. 131.] FEM. Πιθίτις, ἰδος, ἡ, Quæ dolii figura est, formam repræsentat, Diosc. 4, 65. de sativi papaveris generibus, Ἡ δὲ τις ἀγρία ἐγκαθημένην ἔχουσα τὴν κωδίαν, μέλαν σπέρμα, ἢ καὶ π. ὀνομάζεται, ὑπ’ ἐνίων δὲ ροιάς. Dicitur igitur πιθίτις μήκων, Papaver sylvestre s. erraticum, Rhœa alio nomine appellatum.

[“ Πίθιον, Diosc. Notha 458.” Boiss. Mss.]

Πιθάριον, τὸ, Doliolum, Hes. in Φιδάκῃ, ut videbis in Πιθάκῃ. [* Πιθίσκος, Plut. Camillo 20, e Coraui emend.]

[* Πιθών, Gl. Doliarium : * Πιθεών Torcular, Cella vinaria.]

Πιθάκῃ, ἡ, Doliolum, ὁ μικρὸς πίθος, Hes. Suid.

Πιθάκναι erant et Pocula quædam dolii figura, vel e ligno, vel e terra figlina ; nam ex Herod. afferitur Ἐς πίθους κεραμέους, pro In fidulas fictiles : et Prov. illud, Ἐν πίθῳ κεραμεύειν, a figulis manavit. Athen. (483.) de Lacedæmoniis, Κατὰ τὰς εορτὰς ἐν τε τοῖς ἐπινικίοις καὶ τοῖς γάμοις τῶν παρθένων πίνουσι ἐκ κεραμέων ποτηρίων, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις συμποσίοις καὶ φιδιτίοις, ἐν πιθάκναις. Aliquanto post (495.) ubi de Πελικῇ sermo est, affert hunc Ionis locum, Ἐκ θαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὀλπαῖς οἶνον ὑπερφίαλον κελάρυζε, ubi videtur potius accipi pro Vase in quo vinum ferebatur in cænaculum, et e quo illud promebant in ὀλπας, quod poculis infunderent ; ibi enim Athen. scribit ὀλπαῖς usos fuisse πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν, Ion autem solitos fuisse haurire ἐκ πιθακνῶν. Nisi malis accipere pro Doliolo in cella vinariaposito, unde vinum promitur in ὀλπας. Utitur hoc vocabulo Aristoph. Πλ. (546.) ἀντὶ δὲ μάκτρας Πιθάκνης πλευρὰν ἐρῶγγυϊαν, ubi Schol. annotat πιθάκῃ forma dimin. dici, ut πολύκῃ. Suid. tradit ab eod. Aristoph. πιθάκνας dici τοὺς ἐρήμους τόπους, subjungens, διὰ γὰρ τὸν πόλεμον ἐν σπηλαίοις ὤκουν οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν : vett. autem pro Πιθάκῃ DICERE Φιδάκῃ. Idem fere annotat Schol. ap. Aristoph. Ἰππ. (792.) τοῦτον ὄρων οἰκοῦντ’ ἐν ταῖς πιθάκναισι, Καὶ γυναικοῖσι. Sed nihil vetat hic in propria signif. πιθάκναις accipere pro Doliolis, in quibus propter bellum habitare necesse erat, τῇ σπάνει τῶν οἰκημάτων : cuius rei exempla vide in Πιθοκοίτης : ideoque ea exp. simplicior est, qua πιθάκναις reddit, μικροῖς πίθοις, πιθοκοίταις. Ipsum etiam Φιδάκῃ Hesychio est πιθάριον μικρὸν, στενὸν, Doliolum angustum. [“ Πιθάκῃ, Mær. 392. et n., Valck. Phœn. p. 479.” Schæf. Mss. Demosth. 871. Phot. Φιδάκνας· πιθάκνας· Δημοσθένους. J. Poll. 10, 74. affert Φιδάκῃ et * Φεακνὸς pro ὑδρία.] “ Πιθάκνα, Hesychio πιθάκῃ, ” [Laconice, “ ad Mær. 393.” Schæf. Mss.] “ AT Πισάκνιον, περιστόμιον. ” Πιθάκῃ, perperam ap. Diosc. scriptum legitur pro “ πιθάκῃ. Sic Πιθανάγκῃ perperam ap. Cic. pro “ πεθανάγκῃ. ” A Πιθάκῃ autem est DIMIN. Πιθάκνιον itidem pro Doliolo, s. Poculo parvo figuram dolioli habente, Athen. (28.) ex Eubulo, Κνέδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια, Μεγαρικὰ πιθάκνια. Hesychio vero Πιθάκναι et Πιθάκνια sunt non solum οἱ μικροὶ πίθοι, sed etiam αἱ σηπία. [“ Ad Mær. 392. Bergler. Alciph. 311. ad Lucian. 2, 332. * Πιθαξ, Toup. Emendd. 2, 73. * Πιθάκιον, ibid. Bergler. l. c.” Schæf. Mss.]

ΠΙΚΡΟΣ, Amarus : cui opp. γλυκὺς, Dulcis. Plut. ad Col. Γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλλός : Symp. 5. Περὶ τῶν σύκων διηπορήθη, τί δὴ ποτε πίων καὶ γλυκὺς οὕτως καρπὸς ἀπὸ δένδρου φύεται πικροτάτον : 1. ex Hom. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας ὀδυνήφατον. Sic Idem πικρὸν φάρμακον et πικρὰ χολὴ dicit in suo περὶ Ἀοργ. libello, Οἱ ἱατροὶ πικρῶ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῃ χολήν. Apud Eund. πικρὸν βρῶμα, Cibis amarus, amari saporis : item πικρὸς χυμὸς, Succus amarus : quod vide in Ἡδύσμα. Item πικρὸς τῇ γεύσει, Gustu s. Gustatu amarus, Diosc. Ἐμπετρος ἐν παραλοῖς καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἀλυκὸν τῇ γεύσει, τὸ δὲ προσγεύτερον, πικρότερον. Quæ Plin. sic vertit, Nascitur in montibus et maritimis, fere in saxo : quo propius mari fuerit, minus salsa est : quo longius magisque terrena, amarior sentitur. Quamvis vero proprie de sapore dicatur, Hom. tamen odori etiam tribuit, Od. Δ. (406.) Πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἀλὸς πολυβένθεος ὀδμῆν, de phocis : de quibus paulo post, Φωκῶν ἀλιοτρεφῶν ὀλωτάτος ὀδμῇ, ubi etiam nota ὀδμῇ cum masculinis copulatum. Transfertur ad alia quoque. Dicitur enim aliquoties ap. Hom. πικρὸς οἶστος, Telum amarum, ut Lat. Mors amara. Item verba s. dicta πικρὰ, ut Horat. Sermo amarus, Ovid. Dicta amara, Monitus amarus. Isocr. Symm. Πικρότατα καὶ μάλιστ’ ἀνθυμᾶς λυπήσαντα παραλείψω. Εἰ πικρὸν εἰπεῖν, Dictu amarum, Dem. (16.) Μὴ λίσαν πικρὸν εἰπεῖν ἢ. Sic Synes. Ep. 138. Εἰ μὴ πικρὸν εἰπεῖν ἢ, Si amarum dictu non sit. Necnon ἀπομνημονεύματα πικρὰ, Plut. Lycurgo p. 95. inæd. Ed. Ἀ δὲ τῶν πικρῶν ἔφην ἀπομνημονευμάτων οὐκ ἀμυρεῖν χάριτος, τοιαῦτ’ ἐστὶ. Sed et

quod ab aliquo fit, dicitur *πικρόν*, Athen. (225.) ex Alexide, Ταῦτ' οὐχὶ *πικρότερον* ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Ipsa bile amariora. Sic *πικρόν* πολίτευμα, Dem. (262.) Βάσκανον καὶ *πικρόν* καὶ κακότηες οὐδὲν ἐστὶ πολίτευμα ἐμόν. Homo etiam aliquis *πικρός* dicitur, et πόλις *πικρά*. Itidem Terent. Amaræ mulieres sunt, non facile hæc ferunt. Et Cic. Amariorem me facit senectus: stomachor omnia: ut *πικρός* i. propemodum hic sit q. *πικρόχολος*. Amarulentus quoque a Gell. sic usurpatur. Aristot. Eth. 4, 5. Οἱ δὲ *πικροί*, δυσδιάλυτοι, καὶ πολλὸν χρόνον ὀργίζονται· κατέχουσιν γὰρ τὸν θυμόν. Rhet. 1. 'Ο δ' ὀξύθυμος, δι' ὀργὴν, ὁ δὲ *πικρός*, διὰ τιμωρίαν. Isocr. Panath. Τὴν τε πόλιν τὴν Σπαρτιατῶν ἐπιδείξειν περὶ τὰς πράξεις τὰς προειρημένας πολὺν *πικροτέραν* καὶ *χαλεπωτέραν* τῆς ἡμετέρας γεγενημένην. Necnon *πικρός* orator, cujus oratio amara est, Amarus in reprehendendo. Quo pertinentia quædam vide et in Πικρία. || In VV. LL. annotatur Plin. 21, 19. *πικρός* ap. Theophr. H. Pl. 7, 12. vertisse Asper. || Macedones vero pro *Πικρός* DICUNT *Βικρός*, sicut Βατεῖν, ITEM Βίλιππος ET Βαλακρός ET Βερονίκη, pro Πατεῖν, Φίλιππος, Φαλακρός et Φερονίκη, Plut. Hellen. 522. meæ Ed. (=7, 174.) || Πικρά Pharmaci nomen, vide Ἱερά. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 44. Valck. Phæn. p. 352. Hipp. p. 251. Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Abresch. Lectt. Aristæn. 337. Lennep. ad Phal. 28. 116. ad Herod. 61. ad Charit. 467. 711. Eur. Iph. A. 955. Musgr. Tro. 344. Wakef. Herc. F. 484. Alc. 1090. Phil. 254. S. Cr. 3, 131. 5, 129. 155. Georg. 58. Abresch. Æsch. 2, 17. Jacobs. Anim. 182. Anth. 8, 345. 9, 329. T. H. ad Plutum p. 297. Bion p. 336. Valck., ad Soph. Aj. p. 585. Erf. Conf. c. λυπρός, Murator. Anecd. Gr. 115.: cum μικρός, Jacobs. Anth. 9, 34. T. H. ad Plutum p. 297. Πικρόν ὄψει, Minandi formula, Brunck. Aristoph. 1, 129. 2, 178. Πικραὶ λίμναι, ad Diod. S. 2, 198." Schæf. Mss. Aristot. Nicom. 4, 11. Philostr. p. 30. Χώρα *πικρά* ἐμφυτεύσαι, 388. Τὴν ὀφρὺν *πικρός*. * Πικρα, Antidotum, Alex. Trall. 1. p. 26. * "Πικρόνους, Musgr. Heracl. 416." Schæf. Mss. * Πικροποιός, Eust. Il. K. p. 746, 23. "Const. Manass. Chron. p. 55. 111." Boiss. Mss. "Schol. Il. E. 278. Schol. Opp. 'A. 1, 559." Wakef. Mss. * "Πικρόποτος, Const. Manass. Chron. p. 81. * Πικροφόρος, * Πικροφύλλος, 80." Boiss. Mss. * Πικροφύλλος, Pisd. Opif. 410. * Πικρόχυμος, Theod. Prodr. Ep. p. 13. "Tzetz. Exeg. in Il. 108, 25." Schæf. Mss. * Πικρώδης, Æliani Fragm.] "Απικρος, Non amarus, Amaritudinis experts," ["Jacobs. Anth. 8, 337. Eldik Susp. p. 27." Schæf. Mss. * Ἀρίπικρος, Valde amarus, Hesych. Phav. 119.] Βαθύπικρος, Qui amaritudine sua in ima penetrat, Summopere amarus. Βαθύπικρον a summa amaritudine dicitur a quibusdam Absinthium, Diosc. 3, 26. Ἀψίνθιον, βαθύπικρον, γινώσκωμος ἢ πόα. Ubi puto leg., οἱ δὲ βαθύπικρον, subaudiendo καλοῦσι, ut passim ap. eum videre est. Sic enim et Ruell. Absinthium, aliqui Bathypicron: herba vulgo cognita. [* Διάπικρος, Diod. S. 2. p. 92, 36.; 19. p. 724, 26.] * Ἐκπικρος, Amaritudine modum excedens, Vehementer amarus. Apud Aristot. vero ἐκπικρον ὑποχωρεῖ, Gaza reddit, Alvus amara secedit: Probl. Κολή τε προσίσταται αὐθις πολλάκις, καὶ ἐκπικρον ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἀλμυρὸν γίνεται. ["Cattier. Gazoph. 74." Schæf. Mss.] * Ἐμπικρος, In "quo amaror est, Amarulentus," ["Casaub. ad Athen. 60. Villos. ad Long. 54." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 80. Diosc. 2, 148." Boiss. Mss.] * Ἐπίπικρος, Ad amaritudinem vergens, "Aliquid amaroris habens; Amaricans, Gaza ap. "Theophr." [Schneidero susp.] Κατάπικρος, Peramarus, ["Cattier. Gazoph. 80." Schæf. Mss. * Περίπικρος, Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 18. p. 225. "Const. Manass. Chron. p. 62(=118.) Amat. 9, 61." Boiss. Mss.] * Πολύπικρος, Cui multum amaroris inest, Multum amarus, [Od II. 255. * Πολυπικρὸς, Phav. Lex. 615. Eust. 1801, 35. * Ὑπέρπικρος, Æsch. Pr. 943.] Ὑπόπικρος, Subamarus, Aliquantum amarus, [Etyim. M.] Πικρὸς, Amare: accipitur tam in metaph. quam

propria signif. Plut. Coriol. Ἀπεκρίνατο π. ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸς ὀργὴν ὧν ἐπαθε. Item *πικρὸς* ἐξετάσαι, Dem. (26.) Οὐ γὰρ ἐστὶ π. ἐξετάσαι· τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις. Sic (315.) Ἐξετάσωμεν τοίνυν παράλληλὰ τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα πράως, καὶ μὴ π. Item π. ἔχει πρὸς τινα, ut δυσκόλως. Idem Dem. 242(=583.) Παρὰ τὰ δίκηματα ὀργίλως καὶ π. καὶ χαλεπῶς ἔχοντες. Sic Idem pro Cor. Κελεύων ὑμᾶς ἐμοὶ π. ἔχειν [Abresch. Add. ad Aristæn. 133. Lectt. 135. 337. Jacobs. Exerc. 1, 80. Wakef. Alc. 1090. T. H. ad Plutum p. 297. Π. καὶ ἀπλῶς, Demosth. 599, 14." Schæf. Mss. Philostr. 260. Π. ἐξετάζειν. * "Πικρότερος, Jo. Climac. p. 11." Boiss. Mss. Schol. Eust. Med. 500. Πικρότατα, adv., Dio Cass. 188.]

Πικρότης, ητος, ἡ, Amaritudo, Amarities, Amarus, Plut. (8, 471.) Ἡ τῶν ἀμυγδάλων *πικρότης*. Aliud exemplum ex Eod. habes in Ὀξίνης. Alex. Aphr. Probl. 2, 70. τὴν *πικρότητα* αἰτ' ὀριεῖ siccitate et calore plenior. ["Ad Herod. 61." Schæf. Mss.]

Πικρία, ἡ, idem. Metaphorice plerumque capitur, ut et Lat. vocab. Amaritudo, ap. Plin. Ep. Questus Senecionem non advocati fidem, sed inimici amaritudinem implese. Sicut enim *πικρὸς* dicuntur non solum Quorum mores injucundi sunt ac velut amari, sed etiam Qui odio vindictæ cupidè exasperantur, ita et *πικρία*. Fortasse autem et Amarulentia dici hac signif. possit. Dem. (580.) Τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς *πικρίαν* καὶ κακόνιοιαν, Plut. Comar. (15.) Μεστὸς *πικρίας* πρὸς τὸν δῆμον, Plenus amaritæ, qua adversus populum exasperatus erat. Idem, Οὐκ ἂν μοι δοκοῦσι τὴν Δημοσθένους ἀμβλύνα *πικρίαν*, Deut. 29, (18.) Μὴ τίς ἐστιν ἐν ὑμῖν ῥίζα ἀνώ φύουσα ἐν χολῇ καὶ *πικρίᾳ*. Quo alludit Auctor Epistolæ ad Hebr. 12, (15.) Ἐπισκοποῦντες μὴ τίς ῥίζα *πικρίας* ἀνώ φύουσα ἐνοχλῇ, Ne qua radix amara suppullulans obturbet, qua sc. Deus possit *πικραίνεσθαι*: ad Ephes. 4, (31.) Πᾶσα *πικρία* καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀρθήτω ἀφ' ἡμῶν. Duplicem vero faciunt *πικρίαν*, unam τῶν ὀξύχολων, qua animus facile exasperatur, et ira exardescit: alteram, τῶν μνησικακούντων. De priori vide l. Plut. quendam in Δυσκολία citatum: ad quem hæc quoque pertinent. Theocr. (1, 17.) de Pane, ἐντὶ γε *πικρός*, Καὶ οἱ ἀεὶ δριμύεια χολὰ ποτὶ βίβλιν κἀθηται. Athen. 9. de Anaxandride Comico, Πικρὸς ὦν τὸ ἥθος: mox dicit, Δυσκολοῦντων τοῖς θεαταῖς διὰ τὸ ἥθος: ut idem propemodum sit *πικρός* et *δυσκολός*, i. e. Morosus, licet Plut. in l. ad quem remisi, diversa vitia esse innuat *πικρίαν* et *δυσκολίαν*, ambo tamen orta ἐκ συνεχείας τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ προσκρούειν πολλάκις. Ad alteram *πικρίαν* referunt, quod Aristot. Rhet. 1. dicit, Τὸν *πικρόν* διὰ τιμωρίαν ἀμαρτάνειν, Amaram peccare eo, quod nimis ardeat sumendæ pœnæ desiderio: quod confirmat l. quem ex Ejusd. Ethicis citavi in Πικρός: itaque *πικρὸς* dici volunt Qui accepta injuria non facile placatur, sed diu μνησικακῶν simultatem gerit, ut Juno ap. Virg.: qui et hostem amarum eadem signif. dicit. Porro est et in verbis quædam *πικρία*. Plut. Lyncurg. p. 94. meæ Edit. de Lacedæmoniis, Ἐδίδασκον δὲ τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι *πικρίαν* ἔχοντι μεμυγμένην χάριτι: quo respicit l. quem in Πικρός citavi. Pertinet huc quod Quintil. 8, 3. scribit, Est et amaram quiddam, quod fere in contumelia positum est: quale Cassii, Quid facies cum in bona tua invaseris? h. e., cum te docuero nescire maledicere? Πικρὸν vero apophthegmatum exempla affert Plut. l. c., sc. p. 95. meæ Ed. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 43. Wakef. S. Cr. 5, 129." Schæf. Mss. * Ἀντοπικρία, Amaritudo ipsa, Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 16. T. 3. p. 840, 32. Μὴ γάρ μοι τὸν βαρύμηνιν εἴπης, καὶ μνησικακὸν, καὶ αὐτοπικρίαν, καὶ αὐτοχολήν." Seager. Mss.]

* Πικρὰς, i. q. *πικρά*, Hesych. "Diosc. Notha 460." Boiss. Mss.]

Πικρίς, ἴδος, ἡ, Amara, Nomen herbæ, Plin. 19, 8. de lactucæ generibus, Pessimum autem genus, cum exprobratione amaritudinis appellavere Picrida. Exod. 12, (8.) Φάγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὅπτα πυρὶ, καὶ ἄζυμα ἐπὶ *πικρίδων* ἔδονται, Ubi sic redditur, Azymos panes cum lactucis agrestibus comedunt. Sic et

Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 6. interpr. : Diosc. certe 2, 166. τὴν ἀγρίαν θρίδακα dicit esse πικρὰν τῇ γεύσει, Gustui amaram. Theophr. πικρίδα videtur numerare inter τὰ κιχώριώδη : H. Pl. 7, 11. Ὁσαύτως δὲ ἡ πικρίς· καὶ γὰρ αὕτη τῷ ἥρι ἀνθεῖ, καὶ παραπλήσια δὲ ὅλον τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ τῇ γεύσει δὲ πικρά· διὸ καὶ τούνομα εἴληφε. Unde Plin. 21, 17. Amara aphace, et quæ Picris nominatur, et ipsa toto anno florens : nomen ei amaritudo imposuit. Hinc et illud Virg. esse volunt, et amaris intyba fibris. Gaza ibi vertit Amarago. Esse autem Cichorii s. Intybi speciem, Diosc. quoque testatur, 2, 160. Σέρις δισσὴ ὣν ἡ μὲν ἀγρία, πικρίς, ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη. Unde Plin. 20, 8. Seris, et ipsa lactucæ similima, duorum generum est : sylvestris melior, deterior hyberna. || Πικρίς dicitur etiam a quibusdam τὸ ἀνδρόσαρκες, ut e Diosc. tradit Gorr. [Schleusn. Lex. V. T. * Πικρίδον, i. q. πικρίς, vox sine dubio sequioris ævi, Geopon. 12, 1.] Kall. Mss.]

Πικρίδια σῦκα ap. Athen. (78.) ubi videtur intelligere Ficus subamaras, Quæ picridem gustantibus referant. Fortasse autem et πικρίδια sine adjectione.

[* “ Πικρία, τὰ, dicitur Locus deserti, al. Mara, Athan. 2, 71.” Kall. Mss.]

Πικρόω, Amarum reddo, Amarorem affero. Pass. Πικρούμαι, Amarum fio, Amaresco, Pallad. : Alex. Aphr. Τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται. Contra αἱ κυψέλαι φύουσαι πικραὶ, γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων, Cassius Probl. || Exp. etiam Exacerbo. * Ἐκπικρώω, i. q. πικρόω : nisi malis, Peramarum reddo, Extreme amarum efficio. Pass. Ἐκπικρούμαι, Amarum reddo, Amaresco, ἔκπικρος γίνομαι, Aristot. Probl. Μη ἀπτομένου δὲ τῆς ὀμιλίας τὸ περίττωμα ἔκπικροῦται καὶ ἀλμυρὸν γίνεται. Et ap. Hippocr. Στόμα ἐκπικρούμενον, Os amarescens. [Theophr. C. Pl. 4, 2, 1. Τὰ κάρνα ἐκπικροῦται, 6, 7, 5. Ὁ οἶνος παλαιούμενος ἐκπικρῶνται. * Ἐκπικρῶσις, Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 104, 33. * “ Ἐπικικρώω, Wakef. Alc. 1090.” Schæf. Mss. “ Amarum reddo, Diog. L. 538.” Wakef. Mss.]

Πικρίζω, Amaresco, Amarorem refero, Amaro similis sum, [“ Strabo 762. Clem. Alex. 893.” Wakef. Mss.]

[* “ Πικράζω, Amarore afficio, Orig. c. Cels. (154.) 159.” Kall. Mss. “ Const. Manass. Chron. p. 63. 65. Amat. 3, 66.” Boiss. Mss. Clem. Alex. Str. 8, p. 933=787. Τὸ μέλι γλυκάζει τοὺς ὑγιαίνοντας, πικράζει δὲ τοὺς πυρέσσοντας. * Ἐκπικράζω, Hippocr. 601. Ἐκπικράζοιτο ἡ γλῶσσα. * “ Παραπικράζω, Jo. Climac. p. 8.” Boiss. Mss.]

Πικραίνω, i. q. πικρόω, i. e. Amarum reddo, Amarorem concilio, Amaritudinem affero, Apoc. 10, (9.) Λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν· ἀλλ’ ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι, Amaritudinem afferet ventri tuo. Porro sicut πικρός metaph. capitur, ita et πικραίνω pro Exacerbo. Et pass. Πικραίνομαι, Exacerbor. Philo V. M. 3. Εἰκότως ἐπὶ τοῖς ἀπειθέσι πικραίνεται : 1. Πάνν πικρανθεὶς καὶ πληρωθεὶς ὀργῆς δικαίας, Exacerbatus indignitate rei. Pro πικραίνειν quidam dixerunt Amaricare, ut, Ipsi amaricarunt Deum : pro Amara ira accenderunt vel exasperarunt. [“ Dionys. H. 5, 66. 90. 154.” Schæf. Mss. Demosth. 1464. Athen. 258. * “ Πικρασμός, Const. Manass. Chron. p. 22. Amat. 1, 45.” Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Πικρανσις, * Πικραντικός, unde * Πικραντικός, Sext. Emp. adv. Math. 7, 367. Vide Schn. Lex. Suppl. * Διαπικραίνω, Exacerbo, Plut. 7, 792.] Ἐκπικραίνω, Exacerbo, Exaspero, [Clem. Alex. 841. * Συνεκπικραίνω, Una exacerbo, Plut. 7, 832.] Ἐμπικραίνω, q. d. Exacerbo in (aliqua re). Pass. Ἐμπικραίνομαι, Exacerbor et exasperor. Alii Infensus sum. [Herod. 5, 62.] Προσεμπικραίνομαι, q. d. Insuper exacerbor (aliqua re). Ex Herod. (3, 146.) Προσεμπικρανεῖσθαι Σαμίαις, pro Sævire in Samios. Vel etiam Hostilem quandam amaritudinem in Samiis implere. [* Ἐπιπικραίνω, Hippocr. 394, 36. * Καταπικραίνω, Amarum facio, Eumath. 265. 381.] Παραπικραίνω, Ad amaram iram concito, Amara ira succendo et exaspero, Exacerbo, i. q. παρο-

ξύνω et παροργίζω, i. e. Ad iram incito, Irrito, ad Hebr. 3, (16.) Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπικράναν, Exacerbant Dominum. [Schleusn. Lex. V. T.] Παραπικρασμός, Exacerbatio, ad Hebr. (3, 8.) Μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ π., κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ne obdurate corda vestra, sicut in exacerbatione. [“ Clem. Alex. 54. 126.” Kall. Mss.]

ΠΙΛΟΣ, ὁ, Pileus, s. Pileum, Indumentum capitis e lana compactum, Hesiod. Ἔργ. (2, 164.) κεφαλῇ δ’ ὑπερθεν Πίλον ἔχειν ἀσκητὸν, Athen. 6. Πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα προβατείων δερμάτων δασεῖς, Lucian. (2, 314.) Διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἴ γε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπέδεξάτο κ. τ. λ. : ubi etiam nota πῖλους fuisse e lana spissa s. crassa compactos. Aristot. de Gener. Anim. 5, 5. Τὰς σκεπαζομένας τρίχας πῖλοις ἡ καλύμμασι πολιοῦσθαι θάττον, Pilos qui pileo aliove tegumento integuntur, citius canescere. Rursum Lucian. Πίλους φοροῦντες, Herod. (4, 23.) Ἐπὶ τὸ δένδρεον περικαλύψῃ πῖλῳ στεγνῶ, Ubi arborem pileo spisso crassoque intexerit, ut Colum. de Arbor. 25. dicit contra frigus arboribus quasi pileolos induere. At πῖλος χαλκοῦς, Hesychio εἶδος περικεφαλαίας. Theophr. fem. quoque genere usurpavit hoc vocab., H. Pl. 4, 10. de fabæ Ægyptiæ foliis, Ὡν καὶ τὰ μεγέθη πῖλῳ Θετταλικῇ : quibuscum cf. Diosc. in Πέτασος c. Idem plantis quoque πῖλους tribuit, ut πετάσους, Quosdam quasi pileos et galeros ; nam de faba Ægyptia, cui πῖλους tribuerat, locutus, de loto subjungit, Τούτου δὲ ἡ μὲν τοῦ καύλου φύσις ὁμοία τῇ τοῦ κυάμου· καὶ οἱ πέτασοι δὲ ὡσαύτως, πλὴν ἐλάττω καὶ λεπτότεροι. || Alias πῖλος, in plantis dicitur Pilula quædam e laneis flocculis coacta, ut tradit ipse Theophr. H. Pl. 3, 8. de robore, Φύει δὲ καὶ τὸν ὑπ’ ἐνίων καλούμενον πῖλον· τοῦτο δ’ ἐστὶ σφαιρίον ἐριώδες, μαλακόν, περιπυρηνίον σκληρότερον πεφυκός· ὃ χρωῖνται πρὸς τοὺς λύχνους. Sic accipiendum videtur H. Pl. 4, 10. de faba Ægyptia, Συντρίψαντι δ’ ἕκαστον τῶν κυάμων φανερόν ἐστι τὸ μικρόν, (ita enim reponunt pro πικρόν, accipientes pro Hilum,) συνεστραμμένον, ἐξ οὗ γίνεται ἡ πῖλος. || Πῖλοι dicuntur etiam τὰ ἐξ ἐρίου πηκτὰ ἐνδύματα, ὥσπερ θωράκιά τινα, ὑπὸ τὰ στήθη, ut Schol. Thuc. exp. 4, (34.) p. 133. Οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα : sed addit Idem, quosdam intelligere τὰ ἐπικείμενα ταῖς περικεφαλαῖαις. Tale quid sunt Centones s. Centunculi : qua voce utitur Suid. in exponenda Græca. || Πῖλος quidam accipiunt pro Tapetibus spissis, s. e lana crassa compactis, ap. Herod. 5. Πῖλους εἰρινέους περιτείνουσι : ubi tamen Valla, Pilea lanea circumtendunt. Apud Xen. quoque πῖλων Μηδικῶν Philelphus vertit Tapetorum Medicorum, K. Π. 5, (5, 2.) p. 84. Ἀπαγαγὼν αὐτὸν τῆς ὁδοῦ ἔξω τὸν φοινίκας τινας, τῶν τε Μηδικῶν πῖλων ὑποβάλλειν ἐκέλευσεν αὐτῷ, καὶ καθίσας αὐτὸν καὶ παρακαθισάμενος ἤρετο ὧδε. Itidem Plut. Artax. (11.) Τὰν ἐφίππειον πῖλον ἀπορρύνοντα λαμβάνει. || Πῖλοι, Socculi lanei, J. Poll. 2. Ὁ δὲ Κωμικὸς Πλάτων καὶ ποδεῖα εἶρηκε τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πῖλους : 7. * Ἀ δὲ ποδεῖα Κριτίας καλεῖ, εἴτε πῖλους αὐτὰ οἰητέον, εἴτε περιεσπασμένα ποδῶν, ταῦτα πέλυντρα καλεῖ Αἰσχύλος : 10. cum mentionem fecisset loci Plat. quem in Πάγους citavi, addit et hunc Cratini, ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους πλεκτούς. In ead. signif. Hesiod. Ἔργ. (2, 159.) Ἀμφὶ δὲ ποσὶ πέδιλα βοῶς ἴφι κταμένοιο Ἄρμενα δῆσασθαι πῖλοις ἐντοσθὶ πυκάσας. Latini hos πῖλους Udones vocant, estque ap. Martial. de udone Cilicio hoc epigramma, Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti : Cyniphio poterit planta latere sinu. Apud JCTos vero legitur Odones, ut ap. Ulpian. Alia causa est odonum, quia usum calceamentorum præstant. || Πῖλος idem etiam significat cum σφαῖρα s. πᾶλλα, i. e. Pila, Eust. 1554. ubi et hoc affert e Suida exemplum, Ἡ Λάρισσα σφαίριζουσα πῖλῳ, ὤλισθεν εἰς τὸν Πηγεῖον. || Πῖλος Suidæ est non solum ὁ κόσμος περικεφάλαιος, sed etiam τὸ τάγμα : unde, inquit, ὁ πρῶτος πῖλος καλούμενος, ut ap. Cæs. Qui superiore anno primum pilum duxerat. Sed id vocab. Latinum, non Græcum esse existimo. || Idem Suidas, πῖλοις adjective

quoque exp. *πληροῖς*. Apud Hes. vero diverso accentu legitur *Πιλοῖς*, *πλωτοῖς*. Item *Πιλὸς κοχλῖος*. Ubi etiam *ΝΟΤΑ Πιλός*. [*Πίλος*, ad Charit. 199. Levesque in Thuc. II. ad fin. Eratt., Voss Myth. Br. 1, 126. Toup. Opusc. 1, 359. Jacobs. Emendd. p. 15. Anth. 7, 73. 8, 118. 9, 40. 144. 428. 10, 133. ad Herod. 199. 291. Alciph. 210. Toup. Emendd. 2, 465. Zeun. ad Xen. K. Π. 745. ad Lucian. 1, 281. 284. 467. Græv. Lectt. Hes. 571. Heyn. Hom. 6, 58. Phryn. Ecl. 72. Casaub. ad Athen. 134. Valck. Adoniaz. p. 343. 345. Mær. 241. et n. Cassis, (Aristoph. A. 562.) Koppiers. Obs. 40. Conf. c. *ρόπαλον*, ad Lucian. 1, 467." Schæf. Mss. Synes. Calvit. 81. Τὸ δὲ κράνος χαλκοῦν κράνιον ἐστίν — ὡς ὀπισθεν σκευάζεται στοχρῶδον διατεθείσας θριξὶ μεταξὺ τοῦ πύλου καὶ τοῦ κράνου· ἐπεὶ τὴν γὰρ κυρτὴν ἐπιφάνειαν οὐδ' ἂν Ἠφαίστος ἐγκρατῇ τριχῶν ἀπεργάσαιτο: cf. Aristot. H. A. 5, 16. Livius 9, 40.]

[* *Πιλοειδής*, Stob. Ecl. 1, 27, 1. p. 554.] *Πιλοποιός*, Qui pileos conficit, e coactis lanis pilisve conficit pileos, ὁ τοὺς πύλους ποιών, Coactiliarius, quod sc. coactilia s. subcoacta conficiat. [J. Poll. 1. p. 101.] *Πιλοποιικός*, Ad coactiliarium pertinens. *Πιλοποιέω*, Pileos et coactilia conficio. [* *Πιλοποιητής*, Alex. Trall. 1. p. 4.] *Πιλοποιητικός*, i. q. *πιλοποιικός*, Ad coactiliarium pertinens. *Πιλοποιική* s. *Πιλοποιητική* κονία, inquit Gorr., Lixivium quo *πιλοποιῶ* utuntur cogendis parandisque lanis. Est ENIM *Πίλος*, τὸ ἐξ ἐρίου πηκτὸν ἔνδυμα, Indumentum e lana compactum, sive in subuculæ modum induatur, s. pro calceo pedibus aptetur, caloris causa, s. eo ut pileo caput contegatur, s. aliis usibus inserviat. NAM *Πιλεῖν* sive *Πιλοῦν* est Lanæ cogere et compingere. UNDE *Πίλημα* deductum est, quod signif. Lanam coactam, eujusmodi ap. Gallos feltrum est. INDE ET *Πιλητὰ κτήματα*, Lanæ coactæ, quas JCTi Coactilia appellant: a quibus ET οἱ *Πιλοποιοὶ* Latine Coactiliarii dici possunt. Ceterum eo in opere lanæ aqua abluere oportet: quæ cum *οἰσπηραὶ*, i. e. Succidæ, sint, non est dubium quin aliquam vim medicamentosam in aqua relinquant. Nam ut aqua quæ per cinerem aut calcem colata est, vim aliquam inde accepit, ita ea qua lanæ succidæ abluuntur: e quo perinde atque illæ, inter *κονίων*, i. e. Lixiviorum, genera censetur. Est autem prædita facultate digerendi atque incidendi, præsertim si additum est acetum, quod cogendis lanis quondam misceri solitum Plin. scripsit 8, 43. ubi de lanarum generibus disserit. Proinde strenuum est lactis coagulati remedium, ut habetur ap. Diosc. 6.: nec temere Gal. Meth. Med. 6. [Comp. Med. sec. Loca p. 303.] ab ea petivit remedium ad nervum punctum, in penuria alterius medicamenti, cum ægro forte vicinum *πιλοποιὸν* vidisset. Sic enim leg. est, per *ι*, non, ut Linacer, *πηλοποιόν*, quem Figulum mare videtur interpretari. Quod tamen mirum est a nullo Græcorum Medicorum Interpr. animadversum fuisse, quod ubique ap. Diosc. Gal. et reliquos per *η* scriptum legeretur. Ac quamvis magna pars Medicorum eam in lixivio genere annumerent, *κονίαν πιλοποιητικήν* s. *πιλοποιικήν* appellant, a multis tamen ὕδωρ *πιλοποιητικὸν* s. *πιλοποιικόν* s. τῶν *πιλοποιῶν* vocari reperies: ab Aëtio vero (12, 42.) *στακτὴν τῶν πιλωταρίων*, cum nulla prorsus ipsius rei differentia. Hæc Gorr., qui etiam annotat, quamvis *πηλὸς* Lutum significet, neminem tamen Græcorum, eum, qui e luto aliquid fingit, APPELLASSE *Πηλοποιόν*, sed vel *κεραμέα*, vel *κοροπλάθον*, neque enim lutum ipsum fingi, sed ex eo alia fieri ab artifice. Ego tamen, sicut *πηλουργὸς* et *πηλοπλάθος* a *πηλὸς* dicitur, sic etiam *πηλοποιὸς* quin dici possit non dubito. Vide et *Κονία*, T. 2. c. 338. et 339. ET *Πιλοποιική* sive *Πιλοποιία*, Ars τῶν *πιλοποιῶν*, J. Poll. 7, 30. *περὶ πιλοποιου*. [Vide Lobeck. Phryn. 820. et Schn. Lex. Suppl. v. *Πηλοποιός*.] *Πιλοφόρος*, Qui pileum gestat, [Crinagor. Epigr. 21. Dio Cass. 773. "Ad Mær. 422." Schæf. Mss.] AT *Πιλοφορικὸς* a Luciano (1, 859.) vocari scribunt Qui sunt ap. Scythas secundæ a rege dignitatis. [* *Πιλοφορέω*, Appian. B. C. 1, 65. "Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss.]

A [* *Ἐμπίλος*, unde * *Διέμπίλος*, Lucian. Lexiph. 13. *Διέμπιλον* ἔχω τὴν κεφαλὴν, Schol. τὴν πολλοῖς πύλοι περιτεθειμένην. * *Πλατύπιλος*, Schol. Soph. Ed. C. 306." Boiss. Mss. * *Τεράπιλος*, Suid. 1, 446. cf. not. Kusteri et Schol. Aristoph. A. 1081.]

[* *Ἐμπίλιον*, Hes. v. *Νακτός*." Wakef. Mss. Braun. de Vestit. 2, 503. "Græv. Lectt. Hes. 574." Schæf. Mss.]

Πίλιον, τὸ, Pileolus: sæpe pro primitivo *πίλος*, i. e. Pileus. Plut. in Tito Flam. de civibus Rom. a Tito exemptis servitute, Καθάπερ ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρεσθαι τε τὰς κεφαλὰς καὶ πύλα φορεῖν. Sic et Plaut. Ut ego hodie raso capite calvus accipiam pileum. Rursum Plut. (7, 328.) de Nicomede, τὴν κεφαλὴν ξυράμενος, καὶ πύλον ἐπέθεμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαῖον ἀνηγγόρευσε. *Πίλιον* a Suida exp. etiam Centunculus: quem secuti possumus ETIAM *Πίλος* alicubi interpr. Cento: de quo vocab. vide l. quendam Cæsaris in *Πιλητὸς* c. ["Ad Lucian. 1, 284. ad Diod. S. 2, 625." Schæf. Mss.] *Πιλίδιον*, τὸ, i. q. *πύλιον*. Exemplum e Dem. habes in *Περινουστῷ*: cui similia hæc sunt. Plato de Rep. 3. *Πιλιδία* τε *περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεῖς*: Ovid. nec turpe putaris Pileolum nitidis imposuisse comis. Aristoph. A. (439.) Τὸ *πιλίδιον* *περὶ τὴν κεφαλὴν*. Ubi Schol. *πιλίδιον* EXP. *Καμελαύκιον*: quod vocab. recentioribus Græcis peculiare est, quamobrem dicit τὸ *πῦν καμελαύκιον* καλούμενον. Itidemque in Lex. meo vet. *Πίλος*, τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένος πρὸς τὸ κομᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὁ *πλωτὸν* φάμεν ἡμεῖς, ἡ *καμελαύκιον*. In eod. meo Lex. *καμελαύκιον* derivatur παρὰ τὸ ἐλάνειν καῦμα, quod etymon et ap. Suid. habetur, ap. quem SCRIPTUM *Καμηλαύκιον*, addentem etiam esse Ῥωμαίων τὴν λέξιν. Porro in VV. LL. habetur ETIAM *Πιλάδιον*, itidemque pro Pileolus. [* *Πιλάδιον*, Ruhnck. ad Rutil. 104." Schæf. Mss.] AT VERO *Πιλαμὴν* a *Πίλος* fictum vocab. est, Plut. Numa (7.) p. 117. *μετὰ* Ed. Ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς προγενεστέρους *Φλαμίνας*, ἀπὸ τῶν περικράνιων *πύλων*, οὓς *περὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι* *πιλαμένας* τινὰς ὄντας, ὡς *ἱστοροῦσι*. At paulo aliter Serv. ap. Virg. Æn. 8. in hæc verba, Lanigerosque apices, annotat, Flamines in capite habebant pileum, in quo erat brevis virga desuper habens lanæ aliquid: quod cum per æstus ferre non possent, filo tantum capita religare cœperunt; nam nudis penitus eos capitis incedere nefas fuerat. Unde a filo, quo utebantur, Flamines dicti sunt, quasi Filamines. Verum festis diebus filo deposito, pilea necesse erat accipere. In Plut. autem l. *ΝΟΤΑ Πίλος περικράνιος* dici ad ceterorum *πύλων* differentiam: ut *περικράνιος πύλος* sit ὁ περιτεθειμένος τῇ κεφαλῇ, s. τῇ κεφαλῇ περικειμένος, Athen. *Πιλάσκος*, ὁ, Pileolus, i. q. *πύλιον* et *πιλίδιον*, Diosc. 3, 161. de lonchitide. Idem de aristoloehia rotunda, Ἄνθη λευκὰ ἔχουσα οἰνοὶ *πιλάσκους*, Pileolos, Galericulos, Bud. [* *Πιλάριον*, Collyrium, Alex. Trall. 2. p. 133. 141.]

[* *Πιλωδής*, Ptolem. de Judic. Fac. p. 25.]

Πιλόω, Cogo s. Coacto more τῶν *πιλοποιῶν*, Constipio: cui opp. *μανόω*. Theophr. C. Pl. 3, 29. Ὁ δὲ χειμὼν *πιλώσας* καὶ *καρκινώσας* τὰς *ρίζας*, *σύμμετρον* εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγεθος: 5, 4. Οὐ δύναται *συμπικνωσάιν* καὶ *πιλώσας*, Condensare et constipare. Paulo ante, Διὰ τὸ *πιλοῦσθαι* τῷ ψύχει. Peculiariter signif. Lanæ cogo. ["Ad Charit. 251. Casaub. ad Athen. 135. Kuster. Aristoph. 238." Schæf. Mss. Epbiprus Athenæi p. 65. *Πιλοῦν* τε πολλὰς *πλεκτάνας* ἐπιστρεφῶς, cf. 370. Aristot. H. A. 9, 25, 10. de poly-pode, Τὸ πλεῖστον γένος οὐ διετίθει· καὶ γὰρ φύσει *συντηκτικὸν* ἐστὶ· *σημεῖον* δὲ *πιλούμενος* γὰρ ἀφίησιν καὶ τέλος ἀφανίζεται. Cf. Suid. et Schneid. ad Aristot. p. 178. De formis *πιλόω*, *πιλέω*, vide Schn. Lex. Suppl. et Ind. Theophr.] *Πίλωσις*, ἡ, Coactio et constipatio: qualis eorum est qui lanas cogunt, τῶν *πιλοποιῶν*. Utitur Theophr. C. Pl. 5, (8, 3.) Οἱ δ' ὥραϊοι *χειμῶνες* *ἰσχὸν* ἐμποιοῦσι τῇ *π.* καὶ *πικνώσας*. Legitur et ap. J. Poll. 7, 30. *περὶ πιλοποιου*, ubi videtur accipi pro Lanarum coactione. *Πιλωτός*, Coactus et constipatus. Peculiariter autem signif. E lanis coactus s. compactus: idem cum *Πίλιος*,

κ. e. Confectus e πῖλῳ, h. e. Lana coacta: quod A vocab. legitur ap. J. Poll. 7, c. 30. ubi περὶ πῖλοποιού. Apud eund. Poll. 6, c. 10. sic legitur, "Ὅτι δὲ καὶ πῖλοις τὰ κνέφαλα * ἐφήπλουν, Εὐβουλος ἐν Ἀγγλίῳ δίδασκει καὶ πτερωτὰ καὶ πῖλωτὰ προσκεφάλαια ὀνομάζουσι: ubi propter sequens πῖλωτὰ putarim scr. πῖλοις. Ac πῖλῳ ibi accipio pro Integumentis τῶν κνέφαλων e lana coacta, s. pro Centonibus qui κνέφαλοις farciuntur; nam πῖλος non tantum Pileum signif., sed etiam Lanam crassam in quemvis aliū usum coactam, ut in tapetes, in strata equi, in soccos, quorum hyberno tempore usus est: ut πῖλωτὰ προσκεφάλαια sint Pulvinaria e lana coacta, s. οἷς ἐφήπλυνται πῖλοι: quæ etiam simpliciter πῖλωτὰ nominantur. Sic enim in Lex. meo vet. LEGITUR, Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ πῖλωτὸν φασὲν ἡμεῖς. SİN Πῖλωτὰ ap. J. Poll. legamus, significabit Plumatilia, Plumis farta, ut πτερωτὰ. ["Πῖλωτὸς, ad Herod. 199. Τὸ π., Dionys. H. 1, 371." Schæf. Mss. * Πῖλωτοποιός, Gl. Coactiliarius.] Πῖλωτάριος, Coactiliarius, i. q. πῖλοποιός. Vide Πῖλοποιητικός, Κονία. [* "Καταπῖλῶ, Diod. S. 2, 2, 8." Boiss. Mss.]

Πῖλέω, i. q. πῖλῶ: ita e πῖλος derivatum, ut φιλέω e φίλος, sicut in Lex. meo vet. annotatur. Exemplum habes in Πέταλον, ubi Suid. πῖληθέντα exp. πύκνωθέντα. Item Epigr. μάζα ὕδατι πῖληθεῖσα, Maza subacta aqua ac coacta in modum lanæ coactilis. Citat Bud. et hæc e Gal. Πεπῖληται τὸ δέρμα καὶ πεπύκνωται. Item, Χάλασις τῶν συντεταμένων, χύσις τῶν πεπῖλημένων. Peculiariter autem Πῖλεῖν significat Lanam cogo et constipo. [Ety. M. 579. 601. "Casaub. ad Athen. 135. Toup. Opusc. 1, 461. Valck. Diatr. 195. Græv. Lectt. Hes. 574 ad Diod. S. 1, 188. Jacobs. Anth. 8, 118. 9, 48. 11, 177. Aristoph. Fr. 234. Dionys. H. 3, 1906. 5, 125." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 678. γαῖα ὑπ' ἥρι πῖληθεῖσα. "Subigo, Mollio plagis, Zenob. 3, 24." Wakef. Mss.] Πῖλημα, τὸ, Lana coacta: ut Plin. Lanæ coactæ et per se vestem faciunt, i. q. πῖλος. Seu Cento, Centunculus. Gal. κ. Τόπ. 2. Lanam coactam πῖλημα vocavit, et πτύγμα ἐρίου dixit, quod alibi στρόφιον ἐρίου: pro quo δέπνυχον ῥάκος; Meth. 10.: P. Ægin. 3, 27. σύστρεμμα ἐξ ἐρίων nominare maluit. Corn. Cels. 7, 26. Hapsum lanæ appellat. Diosc. 1, (68.) de amaracino oleo, Καὶ πρὸς τὰ νευρότρωτὰ ἐν πῖλημασιν ἀραιῶς βρεχόμενον καὶ ἐπιτιθέμενον, Gal. Meth. 12. Τῷ δὲ ὅλῳ κῶλῳ περιελιττομένου πῖληματος ἐλαίῳ θερμῷ βεβρεγμένον: 8. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιτιθέναι τὸ πῖλημα, Hapsum lanæ coactæ inducere atque impouere. Linacér vertit, Penicillum incingere: occasione forsitan sumpta ex eo quod sequitur, μὴ φερόντων τὴν ζώνην. Sed ibi ζώνην non pro Cinctu, verum pro Subligaculo accipiendum dicunt nonnulli. Item ληνίσκων πῖληματα pro ληνίσκοι πῖληθέντες. Athen. (210.) et (540.) e Posidonio, de Antiochi splendore circa convivium, Μελιπήκτων καὶ στεφάνων ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ σὺν ἀνδρομήκει ληνίσκων χρυσῶν πῖλημασι, πλῆθη. Idem Athen. (535.) Ἐμβάτης πῖλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεσάτης πορφύρας, Confectus e lana purpurea in modum πῖλων. Similem huic locum vide in Συμπῖλέω. Alias pro Quavis re constipata in modum lanæ coactæ: ut Aristot. de Mundo, Cohærentes et spissas nubes (Lucano) συνεχῇ πῖλημα νέφους appellat. Ibid. Χάλαζα γίνεται ἐκ νιφετοῦ συστραφέντος, καὶ βρίθος ἐκ πῖληματος εἰς καταφορὰν παχυτέραν λαβόντος, Grando fit e nive vultim contorta, libramentumque e compressu capiente ad celeriore lapsum, Bud. Πῖλημα sicut πῖλος capitur etiam pro Pileo, Indumento capitis e lana et pilis coactis, unde fastigiatos ac velut turritos pileos Strabo πῖληματα πυργωτὰ appellat. Suidæ πῖλημα est περιφερὲς σκέπασμα: Hesychio ζώνη, μίτρα. ["Casaub. ad Athen. 135. Valck. Adoniz. p. 344. ad Phæn. p. 291. Toup. ad Longin. 342. Opusc. 1, 359. Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 118." Schæf. Mss. Hippocr. 268, 50. Vide Πῖλητός. "Quævis res constipata, Joseph. 347, 38." Wakef. Mss. I. q. πῖλος, Pileus, Callim. Fr. 125.] Πῖλησις, i. q. πῖλω-

PARS XXIII.

sis. A Suida exp. πύκνωσις, in h. l. Τῶν ἀχθοφύρων ζῶων διὰ τὰς π. οὐ σθενόντων τὰ πρὸς ἐδωδὴν παράγειν. Exp. non solum Densatio, sed etiam Coarctatio, Compressio. Gal. πῖλησιν et πύκνωσιν diversa facit; utpote qui sic scribat, Τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιουσι, τὴν δὲ π. τοῖς χέουσιν. Proprie Lanarum coactio, ap. J. Poll. 7, 30. ubi περὶ πῖλοποιού. ["Philo J. 1, 385. Vox restituenda est Schol. Arat. 114." Wakef. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 1, 4. 5, 8, 3. Plato de LL. 8. p. 849.] Πῖλητός, i. q. πῖλωτός, Coactilis, E lana coacta factus: ut πῖλητὰ φοινικίδες, Purpureæ vestes e lana coacta. Apud Diod. vero S. (17, 115.), ubi narrat Alex. in funere Hephæstionis posuisse ἀνδριάντας καθωπλισμένους, καὶ οὐ τοὺς μεταξὺ τόπους φοινικίδες ἀνεπλήρουν πῖληται; intelligunt Pilas purpureas, eo quod, teste Festo Pomp., pilæ fuerint effigies viriles et muliebres e lana, quæ in compitis suspendebantur, quod essent inferorum deorum, quos vocant Lares, quibus tot pilæ quot capita habitantium in compitis ponebantur: ut essent iis pilis et simulacris contenti, vivisque parcerent. Quin et illis sigillis atque imaginibus vestes circumponi solitas fuisse ajunt. Et πῖλητὰ κτήματα dicuntur τὰ πῖλήματα, s. πῖλοι, Coactilia s. Subcoacta: Cæs. B. C. 3. Atque omnes fere milites aut e subcoactis aut e centonibus aut e coriis tunicas aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent. Plato dicit π. κτήματα apponi solita fuisse ne πτώματα corpus læderent: qualia sunt Polluci, τὰ πῖλωτὰ πρόσκεφάλαια, Pulvinaria tomentis farta, et πῖλοι obducta: in Tim. 170. Ald. Τὴν δὲ σάρκα, προβολὴν μὲν κανμάτων, πρόβλημα δὲ χειμῶνων, ἐτι δὲ πτωμάτων, οἷον τὰ πῖλητὰ εἶσεσθαι κτήματα σώμασι μαλακῶς καὶ πρῶως ὑπέκουνσαν. Item π. θώρακες, Thoraces e lana coacta: quo sensu Schol. Thuc. πῖλοι exp. Apud Suid. Φόρουσι δ' ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς θώρακας π., ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι στερεὰ, διὰ τὴν χρηστότητα τῶν πῖλημάτων. Ἐκ Aristot. πῖλητὰ esse dicuntur ὅσα τῶν πιεστῶν μόνιμον ἔχει τὴν πίεσιν, Quæ cogi possunt, et coacta compressaque pressuræ vim firmiter retinent. ["Toup. Opusc. 1, 359." Schæf. Mss. * Ἀπίλητος, Aristot. Meteor. 4, 8. p. 108, 13. Sylb. * Εὐπίλητος i. q. εὐσιπιπτος, Phav. 331.] Πῖλητής, Qui cogit ac constipat. Peculiariter Qui lanas cogit, e lanis coactis πῖλους conficit, Coactiliarius. J. Poll. 7, c. 30. ubi περὶ πῖλοποιού. ["Græv. Lectt. Hes. 574. 575. Πῖλήτης, ad Charit. 779." Schæf. Mss.] Πῖλητικός, Cogendi ac constipandi vim habens, Vi sua cogens ac comprimens, Aristot. Probl. segm. 14. Quæst. 8. Τὸ δὲ ψύχος πῖλητικόν ἐστι, Vi sua densat ac cogit. Quibuscumq. cf. locos duos Theophrasti in Πῖλῳ et Πῖλωσι citatos. [Πῖλητική, ἡ, sub. τέχνη, Plato Polit. §. 21. * Ἐκπῖλέω, Athen. 646. var. lect. * Ἐκπῖλησις, Eust. 1937, 34.] Ἐμπῖλέω, Cogo ac constipo in, Plato Tim. paulo post l. in Πῖλητός c. Μήτ' αὖ πολλὰ καὶ πυκνὰ, σφόδρα τ' ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπλημέναι, de carnibus quibus ossa convestiuntur et integuntur: quæ paulo ante corpori dicitur esse loco πῖλητῶν κτημάτων contra πτώματα. ["Græv. Lectt. Hes. 574." Schæf. Mss. * Καταπῖλέω, Man. Philes 9, 22. p. 302. Alciph. 2, 2. p. 210. "Καταπῖλέομαι, Constipor, Schol. Aristoph. Πλ. 541." Kall. Mss. * "Προσπῖλοῦμαι, Bekk. Anecd. 810. 811." Boiss. Mss.] Συμπῖλέω, Cogo ac constipo, Cogo ac condenso, Plato Tim. aliquanto post l. c., p. 172. Ἐγγενὲς μὲν ἱμαντῶδες ὃν αὐτοῦ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πῖλήσει τῆς ψύξεως, ἣν ἀποχωριζομένη δέρματος ἐκάστη θρίζει, ψυχθεῖσα συνεπῖλήθη. Bud. interpr. Comprimo, in h. l. Aristotelis de Cælo 3. Τὸ γὰρ αὐτὸ μέγεθος οὐ δοκεῖ συμπεπληθὲν γίνεσθαι βαρύτερον. Idem e Plut. Demetrio (41.) assert. h. l. Περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπλημένης χρυσοβαφεὶς πεποιημένος ἐμβάδας, ubi συμπεπλημένη πορφύρα dicitur Lana purpurea coacta. Cf. autem hæc verba cum l. quodam Athen. in Πῖλημα citato. In Lex. meo vet. συμπεπλημένος exp. συνεσφιγμένος, Constrictus. ["Zeun. ad Xen. K. II. 610. ad Diod. S. 1, 188. Thom. M. 565. 804." Schæf. Mss. Lucian. 2, 539.] Porro sicut πῖλῶ simul ac πῖλέω dicitur, ita non modo Συμπῖλέω, SED ET Συμπῖλῶ,

quo Theophr. utitur, Bud. ["Schol. Od. Φ. 122." Wakef. Mss.] A Συμπιλέω autem est VERBALE Συμπίλησις, Coactio et constipatio: proprie Lanæ coactio ac constipatio. [Plut. 7, 532.] Legitur ap. J. Poll. 7, 30. περὶ πιλοποιού. IBID. Πιλῖται ΕΤ Συμπιλῖται: quibus verbis videtur intelligere τοὺς πιλοποιούς, Qui lanas cogunt ac constipant, Qui e lanis coactis πῖλους conficiunt, qui et Coactiliarii. [* "Συμπιλητής, J. Poll." Schn. Lex. A Συμπιλόω autem EST * Συμπιλωτής, et * Συμπιλωτικός, Constringendi vim habens, Plato Tim. Locr. 100.]

[* Πίλεος, Lat. Pileus, Polyb. 30, 16, 3. "Ad Diod. S. 2, 625." Schæf. Mss.]

"Πειλός, Hesychio πᾶν τὸ πεπιλωμένον. Sed fors "san πείλος scr., ut sit pro πῖλος, sicut εἴλη pro "ἴλη."

"Ἀπιλος, ap. Hes. legitur, exp. * ἀσπάργαντος: "forsan pro ἀπῖλος et ἀσπαργάντος."

ΠΙΝΑΞ, ακος, ὁ, Tabula, Asser, σανῖς, Od. M. (67.) Ἄλλα θ' ὁμοῦ, πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φω- των Κύμαθ' ἄλως φερόνσι. || Tabula, i. e. Mensula, Abacus, Epigr. Σπόγγον ἔχων κενεὸν τῶν γναφικῶν πινάκων, E fullonum tabulis. || Capitur et pro Arithmeticonum tabulis atque abacis, Bud. e Plut. Rom. (12.) Ἀπτόμενος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, Supputator et abaci peritus in mathematicis: [interpr. Genethliacus: cf. Eund. in Compar. Aristid. 3. Eis ἀγυρ- τικούς κατέβαλε πίνακας ἢ πενία.] || Tabula s. Tabella scriptoria, Codex, Libellus, Il. Z. (169.) Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πάρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πηκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Quo allusit Herodian. (6, 6, 11.) Οἷς ἔδωκε κατασκευασμένα γράμ- ματα ἐν πηκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, Literas ob- signatas duplicibus tabellis, Polit. Item Πίνακες di- cuntur Tabellæ quibus capita libri alicujus conti- nentur: Ciceroni Indices et σύλλαβοι, Hesychio περιοχή. Itidemque Tabellæ et indices rerum ex aliis libris exscriptarum. Plut. ad Col. Ὡς περ ἀγο- ρὰν ἢ πίνακα τεράτων συντίθησι τὸ βιβλίον, Athen. (585.) Ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλιμάχος ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι τῶν Νόμων. Latini paulo aliter Tabulas legum dicunt. Item Tabula qua in publico loco suspensa memoria rei alicujus conservatur ac propagatur. Hes. ἀναγραφὴν et ἱστορίαν exp. Athen. (573.) Ἀνα- θέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἐτι καὶ νῦν διαμένοντα, καὶ τὰς ἐταίρας ἰδίᾳ γραψάντων τὰς τότε ποιησάμενας τὴν ἱκετείαν. Item de Pictorum tabulis, in quibus simulacra et formas depingunt hominum, ceterorumque animantium, Athen. 12. (p. 543.) de Parrhasio, "Ὁτε τὸν ἐν Αἰνιδῷ Ἡρακλέα ἔγραψεν, ἐπέ- γραψε τῷ πίνακι, et quæ sequuntur. || Discus, Qua- dra, cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ intro feruntur. Exempla ex Hom. Matrone, Epigr. vide in Ὀπταλέος, Ὀψοφόρος, Πειναλέος: cui postremo simile hoc ap. Athen. l. 4. "Ἐπει' εἰσφέρει- ται πλοῦτος ἀντὶ δέλπνου, πίναξ ἀργυροῦς. Et initio libri, "Ἐν χαλκῷ πίνακι ἄρτος ἐκάστω ἐδόθη. ["Herodian. Philet. 448. et n., Athen. 25. Wolf. Prol. ad Hom. 74. 82. 276. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. Lennep. ad Phal. 53. ad Herod. 394. 624. Thom. M. 714. 745. Jacobs. Anth. 6, 237. Lucillius 27. Hemst. ad Plut. p. 275. Tabula picta, Act. Traj. 1, 206." Schæf. Mss. "Tabula navis, Opp. 'A. 1, 194." Wakef. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 74. Theophr. H. Pl. 5, 5, 1. 5, 7, 4.]

[* "Πινακοειδής, (In formam tabulæ,) Diogenian. 5, 72." Boiss. Mss.] Πινακοθήκη, ἡ, Repositorium tabularum, Locus ubi tabulæ reponuntur; Tabli- num, Plin., Tabularium, Cic. Et pro Grammatophyla- cium. Item, Ubi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. 35, 2. de honore imaginum, Et inter hæc pinacothecas veteribus tabulis consuunt, alienasque effigies colunt. Paulo post Tablinum dicit pro Tabellarum et codicum repositorio: Tablina codicibus imple- bantur, et monumentis rerum in magistratu gesta- rum. Eod. l., c. 11. Celeberrimos eadem ætate imagi- num pictores, Sophylon et Dionysion, quorum tabulæ pinacothecas implent. [Strabo 14. p. 944.] Πινα-

κοπῶλης, ὁ, Qui tabulas vendit. Comici πινακοπῶλας appellant non solum Eos qui τοὺς πίνακας vendunt, verum etiam qui aves ἐπὶ πινάκων κεραμύει venales proponunt, ut ex J. Poll. docui in Ὀρνιθοκάπηλος. Itidem Schol. Aristoph. πινακοπῶλης exp. ὁ ὄρνεοπῶ- λης, ὁ τὰ λιπαρὰ τῶν ὀρνέων ἐπὶ πινάκων πωλῶν: "Ὀρν. (14.) Ἡ δεινὰ νῦν δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων Ὁ πινακο- πῶλης Φιλοκράτης.

Πινάκιον, τὸ, Tabella, Codicillus, Aristot. Polit. 2, 6. Τὰς δὲ κρίσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις οὐ διὰ ψηφοφορίας ᾤετο γίνεσθαι δεῖν, ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν εἰ καταδικάζοι ἀπλῶς τὴν δίκην, Tabellam unumquemque judicum ferre. Pro quo Plut. dicit γραμματεῖον, ut te docebit l. quidam in Γραμματεῖον citatus. Itidem Aristoph. Σφ. (167.) πινάκιον τιμητι- κόν, Tabella censoria. Cum Aristoph. vero loco af- fine quid habent hæc Asconii verba, Tabulas judi- cum, tabellas cereas intelligit, quibus sententias fere- bant: erant enim sententiæ non vocales, sed tabella- riæ. Item, In causis majoribus judices universi in cistam tabulas simul conjiciebant, suas insculptas literas habentes, absolutionis sive condemnationis, cum de alicujus capite agebatur: N et L, ampliatio- nis. Et in Lex. meo vet. πινάκιον esse dicitur σύμ- βολον δικαστικόν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο τὸ τοῦ κρινόμενου πρᾶγμα, καὶ ὁ δῆμος. In eod. meo Lex. exp. ψήφισμα et γραφή, citaturque h. l. Dem. Μικρὸν πινάκιον ταῦτ' ἐπισχεῖν ἐδύνατο, (cf. p. 96.) Ubi continens accipitur pro ipso contento synecdochice. Nam πινάκια di- cuntur Tabulæ s. Tabellæ quibus publice aliquid proponitur, ut vel leges, vel nomina reorum, vel alia aliqua programmata, ut videbis in Ἐκκειμνι, T. 2. c. 165. Hermog. Γράφει τις τὸ κατὰ Μεγαρέων ἀνηρη- σθαι πινάκιον. Ubi πινάκιον signif. Tabellam in qua nomina Megarensium, i. e. pecunia quam debe- bant, pendebant. Bud. sic interpr. 583. Ad popu- lum tulit, et eo auctore populus nomen delendum scivit pecuniæ a Megarensibus debita. De Tabella dictum, in qua programma aliquod pendet, vide in Πρόγραμμα, T. 1. c. 876. Sic Lucian. (1, 41.) Προ- κειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον. E Moschop. annotatur πινάκια dicta fuisse, ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ αἱ ἀρχαί· ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες δικάζειν, ἡγουν ἀρχεῖν. De tabella pictoris ap. Plut. dicitur. ["Ad Diod. S. 1, 503. Callim. 1, 460. Thom. M. 714. 745. ad Charit. 680. Act. Traj. 1, 206. Valck. Hipp. p. 300. ad Herod. 262. 394. 633. Dawes. M. Cr. 259." Schæf. Mss. Plut. Aristid. 27. Theophr. H. Pl. 3, 9, 7. Τὰ π. τῶν ζωγράφων. "Quadra, Di- scus, Orbis, Chrys. in Ep. ad Coloss. c. 3. p. 127. Ed. Savill." Seager. Mss. * "Στυλοπινάκιον, Lemma Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 620." Boiss. Mss.]

Πινακίς, ἴδος, ἡ, i. q. πινάκιον, i. e. Tabella. De Tabella scriptoria dictum habes in Γραφεῖον, et in Μάλθῃ. Exp. quidam et Pugillares. Exp. et Scu- tella, Parva lanx, qua signif. usurpatur πινάκιον. || Aristoph. Schol. πινακίδας diei scribit, τὰς μεγάλας σανίδας τῶν πλοίων, in l. illo quem in Πινασίδῃ ci- tabo. Hom. πίνακας ea signif. dixit. || Est et Genus Saltationis, Athen. (629.) Μετ' αἰλῶν δὲ ὠρχοῦντο καὶ τὴν καλουμένην πινακίδα. Meminit et J. Poll. 4, 14. his verbis, Τὰς δὲ πινακίδας ὠρχοῦντο οὐκ οἶδα εἰ ἐπὶ πινάκων, εἴτε πίνακας φέροντες. ["Ad Xen. Eph. 37. 190. 199. Valck. Hipp. p. 300. ad Lucian. 1, 377. ad Herodian. Philet. 448. Porson. Med. p. 92. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss. Πινακίδες, Codicilli, Arrian. Epict. 3, 9. Plut. Graccho 6. Ca- saub. ad Suet. Cland. 29.] Πινακίδιον, Tabella. Pro Tabella cerata, in qua olim scribebant, accipitur Luc. 1, (63.) item Tabella, h. e. Index rerum aliquo libro comprehensarum, vel aliquibus e libris excerptarum. Quo nomine in inscriptione librorum usi fuerunt nonnulli. Plin. in præf. suæ Historiæ Naturalis, lo- quens de inscriptionibus Græcorum, Jam Μοῦσαι, Πανδέκται, Ἐγχειρίδιον, Λεξιῶν, Πινακίδιον, inscri- ptiones propter quas vadimonium deseri possit. Iti- dem Gell. N. A. fin. Nam quia variam et miscellam et quasi confusaneam doctrinam conquisierant, eo titulos quoque ad eam sententiam exquisitis...

indiderunt. Namque alii Musarum inscripserunt, alii Sylvarum: ille κηρίον, alius κέρας Ἀμαλθείας: quidam Lectionis suæ, alius Antiquarum Lectionum: atque alius πινακίδιον, et item alius ἐγχειρίδιον. Paulo post, Neque item desunt qui indices suis libris fecerunt. [Cf. J. Poll. 10, 83. 84. "Ad Charit. 469. 680. Heyn. Hom. 5, 717." Schæf. Mss. Π. κεκηρωμένον, Trypho de Tropis.]

Πινακίσκος, ὁ, itidem Tabella. Plerumque accipitur pro Parvo disco s. Scutella: cujus signif. exemplum habes in Ἰχθυήρης. Itidem ap. Athen. et J. Poll. [Aristoph. ΠΑ. 813. "T. H. p. 275. Aristoph. Fr. 271." Schæf. Mss.] Πινακίσκιον, τὸ, itidem Tabella, Scutella. Legitur ap. Athen. 15. init. ["Ad Lucian. 2, 325." Schæf. Mss.]

Πινακῆδον, In modum tabularum s. asserum, δίκην σανίδων, Eust.: Aristoph. B. (824.) Ῥήματα γομπογῇ πινακῆδον ἀποσπῶν, ubi et Schol. exp. ἀποσπῶν τὰ ῥήματα, ὥσπερ πίνακας ἀπὸ πλοίων. Et mox hæc subiungit, Δίκην σανίδων τῶν ἐκ νεὼς ἀποσπωμένων ἐν τρικυμίᾳ. In VV. LL. perperam SCRIPTUM Πινακίδον.

[* Πινακῶ, unde] Πινάκωσις, ἡ, Tabulatio, ut Cæsar appellat; vel etiam Tabulatum, ut Idem, et alii. Plut. Symp. 3. Probl. ult., de ligno oleagino, Τοῖς δὲ βαλανείοις πολέμιόν ἐστι, καὶ λυμáινεται τὴν π. αὐτῶν καὶ τοὺς θεμελίους ὑποκαίόμενον. [* Καταπινακῶ, vide Καταπολύω.]

[* "Πινακῶς, Bredow Ep. Par. 165." Schæf. Mss. * Πινακίατος, Hippiatr. 252.]

"ΠΙΝΝΑ, s. Πίννη, ἡ, Pinna, Genus conchæ s. ostrei semper comitem sociumque in comparandis cibo habens cancellum vel squillam, qui VOCATUR Πιννοθήρης ET Πιννοφύλαξ, Observator et custos pinnae: quoniam semper eam assectans, hiantemque observans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, levi morsu docet comprimendam esse concham, capiendamque prædam in retia iam illapsam. Testes auctores Historiæ Animalium. Athen. (89.) "Ἡ μὲν οὖν πίννη ὀστρεὸν ἐστίν· ὁ δὲ πιννοθήρης, καρκίνος μικρός· καὶ ἡ πίννα διαστήσασα τὸ ὀστράκον, ἡσυχάζει τηροῦσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια· ὁ δὲ πιννοθήρης, παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὥσπερ σημαίνων· ἡ δὲ, δηχθεῖσα, συμμύει· καὶ οὕτως τὸ ἀποληφθὲν ἐνδον κατεσθίονσι κοινῇ. Meminit et Aristot. H. A. 5, 15. Ibi enim scribit τὰς πίννας ὀρθὰς φύεσθαι ἐν τοῖς βορβορώδεσιν, ἔχειν δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, τὰς μὲν, καρίδιον, τὰς δὲ, καρκίνον· οὗ στερισκομένας διαφθεῖρεσθαι θῦττον: non mutare vero locum, sed ἐρρίζωσθαι: τὸ καρκίνιον autem, primum eis τὰ κενὰ τῶν ὀστράκων εἰσδύεσθαι, αἰξάνόμενον δὲ μετεισδύνειν πάλιν εἰς ἄλλο μείζον ὀστράκον. Sic Plin. 9, 42. Concharum generis et pinna est: nascitur in limosis, subrecta semper; nec unquam sine comite, quem Pinnoterem vocant, alii Pinnophylacem. Is est squilla parva, alibi cancer, dapis assectator. Pandit se pinna, luminibus orbum corpus intus minutis piscibus præbens. Assultant illi protinus, et ubi licentia audacia crevit, implent eam. Hoc tempus speculatus index, morsu levi significat. Illa, ore compresso, quidquid inclusit, exanimat, partemque socio tribuit. Et Cic. de Nat. Deor. 2. Pinna vero, sic enim Græce dicitur, duabus grandibus patula conchis, cum parva squilla quasi societatem coit comparandi cibi. Rursum Plin. 9, 31. de cancri, Pinnoterem autem vocatur minimus ex omni genere. Huic solertia est inanum ostrearum testis se condere, et, cum accréverit, migrare in capaciore. Notandum porro, ap. Aristot. et Elian. scribi etiam πιννοθήρης, per θ, sed perperam; nam et Suid. dicit πιννοθήρην vocari τὸν τῆς πίννης φύλακα: et Cic. de Fin. 3. eum qui enat e patula pinnæ concha, πιννοθήρην nominari, quod eam custodiat. Πιννοφύλαξ nominatur etiam Animalculum quoddam in spongiarum cubilibus araneo simile, quod superiorem pinnoterem imitetur, Aristot. H. A. 5, 16. Metaph. Soph. Amphiar. Ὁ πιννοθήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ. Sic Aristoph. Σφ. (1510.) Ὁ πιν-

A "νοθήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους Ὁ σμικρότατος. Hes. "πίνα etiam scribit, unico ν: Schol. vero Soph. in-ter hæc discrimen facit, ut docui T. 3, c. 300." ["Πίννα, Munck. ad Anton. Lib. 63. Verh." Schæf. Mss. Scribitur Πίνη et Πινοθήρας, ap. Plut. 10, 78. * Πιννοτρόφος, Schol. Lycophr. 419. * Πίννινος s. * Πίννινος λίθος, Margarita, LXX. Esther. 1, 6. Vide Schleusn. Lex. V. T. * Πινικόν, τὸ, Margarita, Arrian. Exepl. p. 33. 35. Ed. Oxon. In Schn. Lex. affertur ex Eod. ibid. p. 20. * Πιννικίου κόγχου. Πίννον, Gl. Marinum, sc. vellus, i. e. lanugo qua pinnæ comant. * Πιννινόθριξ, μαλλὸς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Πιννώδης, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 27. p. 468. Fabr.: Coraius autem reposuit πηλώδης.]

ΠΙΝΟΣ, ὁ, Sordes, Squalor et illuvies, i. q. ῥύπος, Schol. Eur. citans hoc hemistichium, πίνω δὲ οἱ αὐαλέος χρώς Ἑσκήκει. Epigr. in Philosoph. Καὶ τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνω πεπαλαγμένον ἔσθος, Sordibus squalentibus. Plut. de Orac. Pyth. init. Ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνω προσεοικὸς οὐδὲ ἴω, βαφῇ δὲ κυανοῦ στίλβοντος. Strabo περὶ ὑφασμάτων loquens, quæ texuntur e lapide quodam Carystio, Ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τὸν πίνον ὁμοίως, Quæ sordida in flammam conjici, ac sordibus emaculari, non secus quam lota. Quod idem refert Plut. de Def. Orac. 770. meæ Ed. Metaphorice verbis quoque antiquis πίνος tribuitur, ubi videndum an reddi possit Sordes: Sordida oratio ap. Quint., cui opponit Nitidam. Et τῆς ἀρχαιότητος πίνος, Sermonis antiqui squalor quidam, Oratio et verba squalida antiquitate. Dionys. H. (Ep. ad Pompeium p. 204.) "Ο, τε πίνος αὐτῇ καὶ χροῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἡρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, Squalor situsque vetustatis. Observandum autem in laudem poni. Itidem Suid. e Damascio, Ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμυθεύσας σφαιρὸς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἀμυλλώμενος. [Vide Εὐπίτεια.] Erot. ap. Hippocr. annotat se quibusdam in ὑπομνήμασιν repperisse, πίνον vocari τὸν στίλον. || Πίνος dicitur interdum Homo sordidus, sicut αἰχμός, Eust. Homo squalidus. Similem usum habet ζωμός et κοινορτός, ut in Ζωμός docui, T. 1. c. 1408. In VV. LL. annotatur, accipi pro Homine spurco et pestilente, ut Lat. Pestis. Notandum porro passim scriptum LEGI Πίνος, licet in Epigr. corripiatur prior syllaba, itidemque ap. Apoll. Rh. Rectius ergo in Lex. meo vet. Πίνος. Ceterum pro Πίνος usurpatur ETIAM Πίνα, itidem Sordes, Illuvies, Schol. Soph. p. 23. meæ Edit. Πίνα ὁ ῥύπος, δι' ἐνὸς ν πίννα, τὸ ὀστρεον, διὰ δύο ν. AT VERO Πίνον, Vinum hordeaceum, ut scribit Aristot., quo qui inebriantur, non in omnem partem, ut ceteri, corruunt, sed proni tantum aut supini. Paulus autem vinum quod e sordibus vellerum elutis conficitur, πίνον vocari putat. Gorr. Idem habetur ap. Athen. (447.) ubi hunc οἶνον κριθανόν ait vocari etiam βρύθον: alias ζύθος quoque appellatur: vulgo Cervisia. RURSUM Πίνος Theophr. pro Pinu accepisse putatur, C. Pl. 6, 17. Τῶν αὐτομάτως ἐπιπηγνυμένων δακρύων, οἶον ἐπὶ τε τῆς πίνου καὶ ἀκάνθαις τισί. ["Πίνος s. Πίνος, Toup. Add. in Theocr. p. 394. ad Longin. 336. Meurs. ad Apoll. Dysc. 81. Brunck. Œd. C. 1259. ad Dionys. H. 5, 150. 166. Geschichte der Paris. Acad. xi. p. 46." Schæf. Mss. "Aqua, Etym. M. 395, 4." Wakef. Mss.]

Ἀπινῆς, Sordium purus, Qui sordidus non est, καθάρως, Suid. [Athen. 661. Salmas. ad Tertull. de Pall. 275.] Apud Hes. vero LEGITUR Ἀπινούται, ἀπορυπούται, AB Ἀπινώ. Sed putarim SCR. Ἀποπινούται, AB Ἀποπινώ, Sordibus emaculo. Alioqui Ἀπινούται et Ἀπινώ essent potius ab Ἀπινος derivata, et Ἀπινώ significaret ἀπινον reddo. Δυσπινῆς, Sordibus ac illuvie deformis, Sordidus, Sordidatus: ut δυσπινῆ ἰμάτια ap. J. Poll. 4. quibus ἐκ δυστυχίας usos fuisse scribit. Sic Aristoph. Ἀ. (426.) Ἄλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα; Ubi Schol. exp. ἐρρυπωμένα, ρυπαρά. Alibi, ἔδυσε δυσπινεῖς στολὰς. ["Toup. Add. in Theocr. 394. Brunck. Œd. C.

1259." Schæf. Mss. * Ἐμπινής, Gl. Politus, "Dio- genes, de Lycone, Ὀτοβλαδίας καὶ ἐμπ. ὄν." Schn. Lex. v. Εὐπινής. "Suid. 2, 773." Wakef. Mss.] "Εὐπινής, Sordidus. Hes. enim εὐπινῇ affert pro "πεπινωμένον, Sordidatum, Inquinatum." [Exp. etiam Nitidus, quæ signif. Schueidero a palæstra desumpta videtur; cf. Ἐλαιοπινής, et Πεπινωμένως. Tribuitur etiam orationi, de quo sensu vide Εὐπίνεια. Phot. Εὐπινές· τὸ ἀφελές καὶ μὴ λίαν τετημελημένον· ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχον. "Ad Dionys. H. 5, 166. ad Diod. S. 1, 183." Schæf. Mss. * Εὐπινῶς, Venuste, Nitide, Eleganter, "Cic. ad Att. 15, 17." Elberling. Mss. * Εὐπίνεια, Grata simplicitas, Longin. 30, 1. "Vox elegantissima, et quam alibi frustra quæsi- veris. Est autem sumta a re statuaria. Nam πίνος est Robigo ulla antiquitatis, quæ veterum artificum opera commendabat maxime. De eo pluribus cl. Salmas. et Kust.; hic ad Jambl. Pyth. et Hesychium v. Εὐ- πινῇ, ille in Plinianis et ad Tertull. Pallio. Sed uterque parum accurate et in tenebris micans. Dionys. H. Ep. ad Pomp. 204. "Ὁ τε πίνος αὐτῇ καὶ χροῦς ὁ τῆς ἀρχαιοτήτος ἡρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει. Ubi ineptit Interpres, neque enim quid sit πίνος satis intellexit. Optime Scholion margini Codicis Syl- burgiani ascriptum: Πίνος, ὁ ῥύπος, ἥτοι ὁ ἐπικείμενος χροῦς, ὡς ἐπὶ μῆλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηγῶν. Quod undequaque verum est, et inprimis notandum. Hinc χροῦς * ἀρχαιοπινής. Dionys. H. in Dem. 303. Πολ- λῆς δὲ τίνος ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφω- νον μὴδὲ ἀηδὲς ἐνεγκάμεναι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοι- αῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς χροῦς ἀρχαιο- πινής καὶ χάρις ἀβίαστος. Ubi notandum verbum ἐπανθεῖν. Nam πίνος s. χροῦς ἀρχαιοπινής est Robigo illa s. Flos antiquitatis, quæ in veterum statuis quasi ἐπανθεῖν dicebatur. Hinc mox Longin. Μέγεθος, κάλλος, εὐπίνειαν τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλασι καλλι- στοῖς, δὲ αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα. Quæ egre- gia sunt, et nostram sententiam mire confirmant. Atque hinc intelligenda vox Εὐπίνεια ap. Nostrium, et oratio εὐπινής s. πεπινωμένη, Quæ antiquitatem redolet, et vetustatis flore commendatur: de qua Cic., Dionys. H., Damascius ap. Suid. v. Σαλλού- στιος, alii." Toup. ad Longin. l. c.] Κακοπινής, Sor- didus male contaminatus, Sordibus et illuvie fædus, Impurus, Athen. 13. Καὶ δὴ τοιοῦτοι ὅμων· εἰσὶν οἱ πλείστοι, συνεσπασμένοι καὶ κακοπινεῖς οὐ μόνον τοῖς ἡθεσιν ἀλλὰ καὶ ἔξει. Itidem Soph. Aj. (381.) p. 23. meæ Edit. de Ulysse, ἀπάντων τ' ἀεὶ Κακῶν ὄργανον, — Κακοπινέστατον τ' ἄλλημα στρατοῦ. Ubi Schol. an- notat DICI Πίνος interdum ἐπὶ τῆς ιδέας, interdum ἐπὶ τοῦ ἡθους, quod ex Athen. l. discimus, hic vero significare τὸν κακοῦθον, s. τρίμμα κακοῦπαρον. || Hes- ychio Κακοπινής est κακός, * μεθυστής. ["Hemst. Auct. ad Hesych. 2, 114." Schæf. Mss. * Πολυπινής, Eur. Rhes. 716.]

• Πινόεις, Sordidus, ῥυπαρός: ἔριον, Lana sordida, quod et οἰσυνπρὸν ἔριον, et ῥυπαρόν. Et fem. πινό- εσσα in Epigr. Θυμοβαρῆς ἀρετὰ μύρομαι ἐζομένη, Ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν· ὅττι Πελασγῶν Οὐκ ἀρετὰ νικᾷν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος: q. l. Suid. citans πινόεσσα exp. ῥυπῶσα, ἀχμῶσα, Sordida, Squalida; sed perperam ap. eum SCRIPTUM Πινόεσσα: per- peram ITEM Πινόεις in VV. LL. pro Πινόεις. ["Ad Mær. 66." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 301. * "Πι- νήεις, dicitur de farinis oleo et vino mistis, quæ Diis offerebantur, Epigr. ap. Suid. v. Ἀνεῖρῶσω." Kall. Mss.]

Πινώδης, i. q. πινόεις, Eur. Or. (225.) Ὁ βοστρύνων πινῶδες ἄθλιον κάρα, Schol. ἀνχμηρόν καὶ ρυπῶδες, Squalidum et sordidum. Item ap. Hippocr. [de Hu- mor. T. 1. p. 322. Lind. Sect. 2. p. 17. Foës.] πινώ- δεσι Erot. [Hes. et Zonar.] accipit pro ῥυπαροῖς: qui etiam dicit πινώδη ἔρια, Lanæ sordidas s. succidas, quæ et πινόεντρα et οἰσυνπρῶ. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 94. Wakef. Alc. 438. S. Cr. 4, 82." Schæf. Mss.] Πινώδεια, ἡ, Sordida illuvies, Immundities, Impuritas, etiam Sordes, ἀκαθαρσία, Hes. At Πινά- δης, quod in VV. LL. itidem exp. Sordidus, mendo- sum est, et pro eo scr. Πινώδης.

Πινηρός, i. q. πινόεις et πινώδης. Erot. annotat,

cum Hippocr. dicit πινηρὰ ἔρια, intelligenda esse τὰ οἰσυνπρῶ, quæ idem πινώδη et πινόεντρα appellat. Πιναρός, idem. Hes. ῥυπαρός, εὐτελής, ἐλάχιστος: qui πιναρὰ itidem exp.; necnon et ταπεινά. [Aristoph. A. 279. Πλ. 297. "Toup. Opusc. 1, 447. ad Charit. 315=585. Jacobs. Anth. 7, 355. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss. * Πιναροχαίτης, Tzetz. Carm. II, 225, * Πιναρότης, Valck. Phæn. p. 132. * Πιναρόν, * Κα- ταπιναρόν, Toup. Opusc. 1, 338." Schæf. Mss. Suid. v. Πεπελτωμένα.] "Πειναρόν, Hesychio ῥυπαρόν, "Sordidum." At Πινάριον vocat Petesius ap. Diosc. 5, 114. Atramenti sutorii genus quoddam, ab aliis σταλακτῖς nominatum. Apud Romanos vero Πινάριον erat Familia quædam, quam Plut. Probl. Rom. 497. meæ Ed., (=7, 126.) παρὰ τὸ πινῶν ita nominatam scribit, causam ibid. afferens: QUASI Πεινάριοι.

Πινόω, Sordibus inquino. Pass. Πινόουσθαι. UNDE Πεπινωμένος, Sordibus fædatus, Sordidatus. Plut. Alex. (4.) p. 218. Φαιότερον καὶ πεπινωμένον ἐποίησεν. In VV. LL. habetur ETIAM Πινάω, Contaminare; sed id mendosum esse reor. ["Πινόω, Toup. Add. in Theocr. 394. ad Longin. 337. (§. 30.) Jacob. Spec. 107." Schæf. Mss. * Πεπινωμένως, Nitide, Cic. ad Att. 15, 16. cf. 14, 7. Cf. Εὐπίνεια. * Πι- νωσις, Inc. Prov. 25, 12. χρυσοῦ, vide Schleusn. Lex. V. T.]

ΠΙΝΩ, Bibo, Poto. Præter. πέπωκα, tanquam a Πῶ, Aor. 2. ἐπιον, tanquam a Πίω, ut annotant Gramm. Od. O. (390.) τέρπεο, πίνε τε οἶνον: (Il. Δ. 346.) πι- νέμεναι οἶνον κύπελλα: B. (825.) πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰθήριοι: Od. P. (225.) ὄρον πίνων. Sæpius autem sine adjectione ap. Eund., ut A. (258.) πίνοντά τε τερπόμενον τε. Et πίνειν καὶ ἔσθην, vel ἔσθην καὶ πίνειν, ap. Eund. non raro. In soluta autem oratione dicitur et πίνειν οἶνον et πίνειν τοῦ οἶνου, ut Gall. Boire du vin, quæ constr. putatur esse Attica. Ari- stoph. B. (1150.) Διόνυσσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν. Et in cujusdam Oraculi versu, Πίν' οἶνον τρυγίαν. Et πίνειν φάρμακον, ap. Gal. Frequentius sine æcqua, Thuc. 7. Πίνοντάς τε τοὺς πολλοὺς, Xen. K. Π. 4, (5, 4.) Ἀνεμίνως καὶ ἐπινον καὶ ἐθορύβουν, (3.) Καὶ ἐπι- νον καὶ εὐωχούντο, 8. Μῆτε ἐσθίειν, μῆτε πίνειν, Dem. Eis τὸ πίνειν ἤκειν. Et πιεῖν ἤτησε ap. Plut. et Athen. ut Gall. Demander à boire. Item ἐνέχεον πίνειν ap. Athen. ut Gallice Verser à boire. Legi- mus præterea πίνειν cum præp. ἐκ, ut ap. Xen. K. Π. 5, (3, 3.) Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπινόμεν: 4, (5, 2.) Πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. Apud Athen. 11. πίνειν μεγάλοις ποτηρίοις. Ceterum ab ἐπιον est πῆς, Philostr. Οὐδὲ πηγὴ λέγει, μὴ πῆς· οὐδὲ ὄψα, μὴ λάβης. Pro quo invenitur et ΡΟΕΤ. Πῆσθα. Et infin. πιεῖν sæpe obviis: pro quo HOM. Πίειν etiam dixit per dialysin. Imperativus itidem Πίε legitur ap. Eund., Od. I. (347.) Κύκλωψ, τῇ, πίε οἶνον. ITEM Πῆθι in imperandi modo: ut in illo celebri atque adeo Proverbiali dicto, ἡ πῆθι, ἡ ἀπῆθι, Aut bibe aut abi: [Athen. 400.] A passiva autem voce sumuntur FUT. Πιῶμαι ET Πίομαι. A quo πιῶμαι est πῆθ' ap. Aristoph., πικρότατον οἶνον τήμερον πῆθ': unde videmus Phrynichum immerito hanc futuri for- mam rejecisse. Πίομαι autem legitur cum alibi, tum Epigr. Πίομαι, ὦ Ληναῖε, κ.τ.λ. Cujus secun- da persona πίεσαι ap. Lucanum 17, (8.) Φάγεσαι καὶ πίεσαι. "Πίεσαι, Bibe: Luc. 17. ut φάγεσαι, Edē, "Comede: a πίομαι et φάγομαι contra regulam. Sed "id πίομαι habet futuri etiam signif. Unde πίεσθε, "Bibetis." Et partic. Πιόμενος: unde ap. Hom. πίομεν ἐκ βοτάνης. Quinetiam FUT. Πίω ET Πίο- μαι affert Eust. p. 1253. hoc ex Antiphane, illud e Pind. (I. 6, 108.) Sed et alibi πίσαι pro πορίσαι ex eod. Pind., necnon ex Eupolide affert. Unde appel- lata fuit, inquit, URBS Πίσα, Pisa: item Πίσα nomen appellativum pro Fonte, quasi πορίστρα. [Schol. Pind. I. 6, 108.] SED ET Πίσα, neutrum plurale de Loco irriguo, quasi sc. qui possit πῆσαι, i. e. πορί- σαι, Potum præbere: apud Hom. aliquot locis, ut Il. Y. (9.) Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσα ποιήεντα. Ab eadem origine EST Πιστός, q. d. Potabilis, Potu-

lentus, Potui aptus, Qui potatur, Qui bibitur, s. A bibi potest: ut *πιστὰ φάρμακα* ap. Æschyl. Pr. (479.) p. 32. meæ Ed. Quod autem ad illud *πίσσομαι* attinet, ab Antiphane accipi pro *πίω* tradit, nisi mendose scriptus est h. l.: quod ego plane persuasum habeo. Denique et *πίοντο* passiva voce quidam usurpasse Hom. existimarunt, ut Idem tradit, scribentes ita secundum verum Il. X. (2.) Ἴδρῳ ἀπεψύχοντο, *πίον τ' ἀκρόντο* τε δίψαν. Alii legere maluerunt *πίον τ' ἀκρόντο* τε.

Admonitio de passivo aoristo Ἐπόθην, item de verbalibus Πόμα, Ποτός, etc.

Invenitur ap. Gramm. non solum præf. *πέπωκα*, unde est præf. plusquamperf. *ἐπεπώκει* ap. Luc. Laphthis, sed et fut. *Πώσω* per ω in priori quoque syllaba, verum nullum ejus usus exemplum affertur: ac certe videmus πόμα et πόσις ac πότος ceteraque per ο scribi, quæ scriptura consentanea est scripturæ isti, πόσω, non illi πώσω: necnon isti πέπομαι ac πέποται, non autem πέπωμαι et πέπωται. Atque adeo scripturæ illius exempla invenio, non item hujus; nec enim *ἐπόθην*, quod sciam, sicut *ἐπόθην* legitur: Sic πέποται, et comp. *ἐκπέποται*, etc. licet alioqui πέπωκα, uti dixi, in præf. perfecto activo scribatur: quam etiam sequitur πώμα, quod alicubi reperitur pro πόμα, ut docebo in proxime sequente verbali Πόμα. “Ποθήναι, ex Epigr. (Orestis 5.) affertur pro “Potare.” “Ποθεῖς, Potus, Bibendo haustus, unde “neutr. ποθέν.”

[“Πίνω, Abresch. Æsch. 2, 131. Jacobs. Anth. 7, 337. 8, 294. 10, 22. 11, 317. Boiss. Philostr. 311. De ellychnio, coloribus, Valck. Callim. 191. 198. Casaub. Athen. 1, 64. Etiam de cibo, Levesque in Thuc. 2, 352. Bernard. Rel. 101. Audio, Jacobs. Anth. 6, 83. Conf. c. πίπτω, Zeun. ad Xen. K. II. 765. ad Herod. 352. Brunck. Trach. 1058. Πεπωκώς et πεπτωκώς conf., Brunck. Aristoph. 2, 11. T. H. ad Plutum p. 201. Heind. ad Plat. Gorg. 52. Heyn. Hom. 7, 169. Πιείν et ποιεῖν conf., ad Herod. 358. 368. Thom. M. 911. Πίνειν et πιεῖν conf., ad Diod. S. 2, 336. De quant., ad Od. II. 143. Brunck. Aristoph. 1, 200. 2, 156. Jacobs. Anth. 10, 127. 11, 408. Passiv., Philipp. 59. Fut., Epigr. adesp. 78. Πίνω οἶνον, οἶνον, Mær. 165. et n., Wakef. ad Mosch. 3, 78. ad Charit. 288. Koen. ad Greg. Cor. 51. ad Lucian. 1, 117. 496. Πίνει γῆ ὕμβρον, Wesel. Diss. Herod. 182. ad p. 368. T. H. ad Lucian. Dial. p. 102. P. Abresch. Paraphr. 407. Π. τοῦ ποταμοῦ, Toup. Opusc. 1, 222. Wakef. ad Mosch. 3, 78. Πίομαι, πιόμαι, πῖθι, πτε, ad Mær. 322. Phryn. Ecl. 12. Πίομαι, πιόμαι, 144. Thom. M. 716. 911. Wakef. Alc. 807. Heyn. Hom. 6, 461. Πίομαι, Toup. Opusc. 2, 90. Musgr. Alc. 798. Aristoph. Fr. 246. Buttm. ad Plat. Gorg. 522. Pass., Nicarchus 3. Πίομι, ad Charit. 410. Πτε, Thom. M. 716. 911. Jacobs. Anth. 10, 127. Πιέτω, Epigr. adesp. 196. Πιέειν, 97. Πῖθι, Thom. M. 716. Πῖνε, πῖθι, Heyn. Hom. 6, 519. Πέπωκα, Apoll. Dysc. 103. Toup. Opusc. 1, 429. Πεπωκώς, Jacobs. Anim. 310. Ποθεῖς, Xen. Eph. 62. et n. “Ἐπίον οἶνον, Thom. M. 351. 499. 715. Wakef. Eum. 106. Jacobs. Anth. 11, 407.” Schæf. Mss. Imper. πίνεο, Nicander Θ. 912. “Perf. pass. πέπομαι, Philostr. 675. Plut. 2, 603. Aor. 1. ἐπόθην, Longus p. 108. Imper. πῖθι, Ion ap. Etym. M.” Wakef. Mss.]

“Πίω, inus. thema, a quo πίνω et πίισκω derivata sunt et tempora quædam sua mutantur, hoc, fut. “1 πῖσω, et aor. 1 ἐπίσα: illud, fut. 2 πῖω, et aor. “2 ἐπίον. Ab eodem sunt etiam verbalia illa, πῖσμός, πιστήρ, πιστήριον, πίστρα, et si qua his sunt “similia.” [“Heyn. Hom. 6, 461. 8, 7. 236.” Schæf. Mss. * Πίζω, Πιπίζω, (vide Πίπτοι.) s.] “Πιπύσκω, i. q. πορίζω, Potum præbeo, Propino, “h. e. Potandum præbeo, Potui do: Cels. Medicamentum quod potui datur. Hippocr. Φάρμακα “ἐλατήρια δίδοναι, καὶ ὄρρον καὶ γάλα ἐς τὴν ὥρην “πιπύσκειν. Idem de Loc. in Hom. Θερμαντήρια φάρμακα “πιπύσκοντα διαθερμαίνειν. Ex Eod. in Κρίμνον habes duos Il., in quorum altero dicit πιπύσκειν, in altero δίδοναι πίνειν. At Lucian. (2,

“345.) Πιπύσκοντές με τουτουὶ τοῦ φαρμάκου, ut dicetur πίνειν οἶνον et φαγεῖν ἄρτον, Attice. Futurum “1 mutuatur ab inus. th. πῖω, unde et ipsum derivatum est. Pind. I. 6, (108.) πῖσω σφέ Δίρκας “Ἀγνὸν ὕδωρ.” [“Πιπίζω, Valek. Anim. ad Ammon. 231. Πιπίζω, Πιπύσκω, Brunck. Aristoph. 1, 102. Kuster. 219. Heyn. Hom. 4, 256.” Schæf. Mss.] “Πισμός, Hesychio. πιστήρ, ποτίστρα, ληνός: “a th. πῖσαι.” “Πιστήρ, in Πισμός, et Πίστρα. Hesychio est ληνός, afferenti et πιστήριον pro ποτίσθηριον.” “Πίστρα, i. q. ποτίστρα, a πιπύσκω s. πῖω, “q. e. πορίζω, teste Etym. et Suida, h. e. Canalis “in quo adaquantur pecora: dictus πιστήρ etiam et “πιστήριον, quoniam ibi πιπύσκονται τὰ θρέμματα. “Apud Eur. Cycl. (47.) interpr. Alveum,” [Strabo 8. p. 545. “Ad Diod. S. 1, 186.” Schæf. Mss. “Bast. in Bredowii Epist. 101.” Boiss. Mss. * Πίστρον, Poculum, Eur. Cycl. 29. Ἐγὼ δὲ πληροῦν “πίστρα καὶ σάειν στέγας Μένων τέταγμαί τασδε. Πιστός, Potabilis, vide Πίνω. “T. H. ad Plutum p. 240. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 156. Valek. Hipp. p. 223.” Schæf. Mss. De πιστὰ φάρμακα, vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 488. Πίσσα, Prata, Loca irrigua, vide Πίνω. “Brunck. Apoll. Rh. p. 7. 134. Ruhnk. Ep. Cr. 53. Toup. Opusc. 1, 54. Ilgen. Hymn. 487. 575.” Schæf. Mss.] “Πείσαι, “pro πῖσαι dicitur, q. e. ποτίσαι, Potare, Potum “præbere, Rigare; itemque πείσαντες pro πῖσαντες, “h. e. ποτίσαντες, Hes. UNDE Πείσα dicuntur οἱ “δύγγοι καὶ ὑδατώδεις τόποι, ἔλη, λειμῶνες, Loca “rigua et aquosa, Prata, Il. Y. (9.) de nymphis, ταῖ “τ' ἄλσaea καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ “πέισσα ποιήεντα. Testis Schol. et Hes.] [“Brunck. Apoll. Rh. ll. cc. Πίσσα, (vide supra in Πίνω,) Fischer. ad Palæph. 122. ad Diod. S. 1, 186. Markl. Iph. p. 228. Jacobs. Anth. 9, 448. Brunck. Aristoph. 1, 208. Πίσσηθεν, Antip. Th. 67. Πισαῖος, Doricus, Epigr. Diod. S. 2, 67. Jacobs. Anth. 11, 279. ad Epigr. adesp. 313. * Πισάτης, Diod. S. 2, 63. * Πισαῖτις, Eur. Iph. T. 824. * Ἐκπιπίζω, Brunck. Aristoph. 1, 103.” Schæf. Mss.] [“Ἐμπῖσαι, Potu “implere, Irrigare: Hes. ἐμπῖσον, πότισον. Nican- “der media voce utitur in activa signif. A. 320. “Ὁξεῖ δ' ἐμπῖσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μῖξας: ubi “Schol. exp. βρέζον. Idem passiva utitur in signif. “pass. Θ. 623. νύμφαις Ἐμπισθὲν, id est ποτισθὲν. “Utitur Idem activa etiam voce transitive, h. e. “duplicem ei accus. jungens, rei et personæ: A. “518. Πολλάκι δ' ἡ ἄλα πηκτὸν ὀμλαδὸν ἡ ἄλως ἄχην “Ἐμπῖσαις, Potandam præbeas s. iufundas, Schol. “ἐμμίξαις:” [Θ. 877. ἐμπῖσαιο, cf. 573.: ἐμπῖσσο, A. 277. * Προπιπύσκω, Hippocr. 486. * Προπιπύσκω, 477. 484. * Ὑποπιζώ, s. * Ὑποπίω, unde Ὑπέπια, Suidæ ἐπότησα.]

“Πιν, [s. Πίν,] in Epigr. interrupto verbo τοῦ “πίνειν usurpari dicitur ab iis qui genio indulgent. “Auctor quidam incertus l. 2. in Grammaticos, “Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πιν φίλον, Quibus non “gratum est nec dicteria jacere nec bibere:” [Anal. 2, 323.]

[* “Ἄπιος, Sine potu, Apoll. Hist. Mirab. p. 109. Xyland.” Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Πάμα, τὸ, Potio, Potus, Lucian. (1, 801.) Τὸ νεκταρεὸν ἐκεῖνο πόμα, Athen. 1. Ἐχρῶντο δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ πόματι τινὶ ἐξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένῳ. Et de Potione quam Medicus exhibet, affertur e Gal. ad Gl., δίδοναι πόμα. Sciendum est autem inveniri scriptum ETIAM Πώμα: aut certe verum alicubi, hanc scripturam poscere, ut in Eur. (Fr. inc. 14, 2.) Δήμητρας ἀκτῆς, πώματός θ' ὀδρηχόου. Sic et alibi ap. Eund. Quinetiam Anacreontis quidam Il. eandem scripturam postulant, et Gr. Epigr. Quidam tamen his omnibus in Il. ο servari posse existimarunt, ut prima syllaba vi liquidæ literæ μ producat. Qua in opinione et Janus Lascaris fuit. [“Pierson. Pr. ad Mær. 48. Pauw. ad Herodian. 201. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. Musgr. Hipp. 556. Ion. 147. Diod. S. 1, 553. Phryn. Ecl. 207. Thom. M. 481. Wakef. Phil. 714. Eum. 266. Jacobs. Anim. 28. Anth. 9, 96. 11, 407. 12, 223. Ælius Gall. 2. An-

tiphil. 14. Brunck. Soph. 3, 386. Fr. 253. Eur. Hec. 396. πῶρ' αἵματος, ubi Porson. :—'Πόρ' Mss. et Edd. Sed hæc forma Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt ll. in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πόμα postulet, pauca, ubi admittat. Vide Eund. ad v. 585." Schæf. Mss. Πόμα, Πῶμα, Lobeck. Phryn. 456. * Πομάριον, Etym. M. 524. Schæf.]

Πόσις, εὖς, ἡ, I. q. πόμα ap. Hom., passim copulantes βρώσιν et πόσιν, Cibum et potum: alicubi vero πόσιος et ἐδητύος: ut in hoc versu, qui aliquoties repetitur, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο. Alioqui accipitur pro Potatione, quam signif. habet et Potus, Thuc. 7, (73.) Ὑπὸ γὰρ τοῦ περιχαροῦς τῆς νίκης, πρὸς πόσιν τετράφθαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ ἐορτῇ, Ad potationem, aut etiam Ad computationem. Possumus vero παρὰ τὴν πόσιν reddere aptius, Inter potandum. ["Toup. Opusc. 2, 244. Wakef. Diatr. 18. II. τελευταία, Mær. 72." Schæf. Mss. * Ἀρχιπότης, unde] Ἀρχιποσία, q. d. Principatus bibendi: quem qui consecutus est, Arbitrator bibendi vocatur ab Horat. E quo fortasse ἀρχιποσία potest etiam reddi Regnum vini: sequendo sc. hunc ejus versum, Od. 1, 4. Nec regna vini sortiere talis. Ibi enim annotatur, eum Regna vini appellare, quæ in convivii constituebantur: in quibus is e convivis, cui hoc regnum sorte obtigerat, leges bibendi ferebat: quibus ceteros omnes parere necesse erat. Verum Bud. ἀρχιποσίαν exp. non solum Principatum bibendi, sed et Primum bibendi locum, e Plauto Curc. ["Ad Horat. p. 487. Zeun." Schæf. Mss. Μετριοπότης, unde * Μετριοποσία, Suid. Πολυπότης, unde] Πολυποσία, Multa s. Immodica potatio, Immodicus potus, Diosc. 5, 11. Καὶ παθῶν ὀξέων ἀρχὰς ἐνδίδωσι καθ' ἡμέραν ἢ π., Largus s. Largior potus. ["Toup. Opusc. 1, 442." Schæf. Mss. Polyb. 5, 15, 2. 29, 5, 7. Hippocr. 1258. Athen. 415. * Ὀλιγοπότης, unde] Ὀλιγοποσία, q. d. Pauca potatio. Pro quo dixerim potius Parcus potus. [Lucian. 2, 853. Lobeck. Phryn. 522. Φιλοπότης, unde] Φιλοποσία, q. d. Amor potationis, s. potus. Dicitur de Inexhausta quadam et inexplebili bibendi aviditate. Redditur autem et uno verbo Vinositas. Xen. (Ap. 1, 2, 22.) Εἰς φιλοποσίαν προαχθῆναι. [Lobeck. l. c.] "Πόσιμος, Potabilis, pro quo et πόσιμος." ["* Ἐπεροπόσιμος, Tzet. Ch. 8. tit. 170." Elberling. Mss.] "Ἐπιποσώω, Potum "do, VV. LL. absque ullo testimonio."

"Πορέον, Bibendum," [Plato Conviv. 213.]

Πότος, Potatio, Compotatio. Possumus vero et Convivium interpretari alicubi, Athen. 4. "Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῇται, συμπόται αὐτῷ εἰσὶν ὡς μάλιστα δώδεκα. Apud Eund., itidemque ap. Plut. παρὰ πότον, In potatione s. computatione. Vel, Inter potandum s. computandum. Bud. ap. Plut. (6, 671.) Παρὰ πότον βλάσφημα πολλὰ περὶ αὐτοῦ εἰρηκέναι, vertit Inter potandum, Super convivium. Usitatus est et plur. πότοι, Potationes, Compotationes. Quidam Comicus ap. Athen., πότους ἐωθινούς πίνει διὰ σε νῦν. Et πότους ποιεῖσθαι, J. Poll., sicut πότον ποιεῖσθαι ex eod. Athen. protuli modo, Plato de Rep. 1. Περὶ τὰ φροδιῖα καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας, Isocr. Εὐλαβεῖ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, Lucian. Καὶ τοὺς πότους ἐρεῖς καὶ τὰ δείπνα, (1, 54.) Φίλος πότων καὶ ἀφροδιῖων. Ceterum quamvis hoc nomen in hac signif. reperiatur in posteriore etiam notatum accentu, non dubium est quin germana sit ea quæ accentum in priori collocat scriptura. Exempla autem illius adulterinæ extant cum alibi, tum ap. Lucian., et Aristot. Probl. in Ald. Ed. ["Casaub. ad Athen. 73. Segaar. Ep. ad Valck. 25. Ammon. 118. ad Diod. S. 1, 199. Villos. ad Long. 137. 227. Conf. c. τόπος, Segaar. in Daniel. p. 26. ad Diod. S. 1, 363. 2, 96. 583. ad Plut. Parall. 1, 93. Bryn., Bredow Ep. Par. p. 100.: cum πόνος, Wytttenb. ad Plut. Mor. 1, 55. De accentu, ad Diod. S. 2, 460. Schneid. Anab. 105. Παρὰ πότον, ad Diod. S. 2, 221." Schæf. Mss.]

Ποτός, q. d. Potabilis, Potulentus, Poculentus: φάρμακον, Eur. (Hipp. 516.) quod et πιστόν vocatum fuisse, dictum est supra. [Schol. Aristoph. Πλ. 717.] Et ποτόν ὕδωρ ap. Thuc. Aqua potui apta.

A Quidam interpr. Aqua ad potandum. Qua signif. dicitur et πότιμον. ["Ammon. 118. Valck. Hipp. p. 223. Markl. Suppl. 1110. Wakef. S. Cr. 4, 64." Schæf. Mss.] At neutrum SUBST. Ποτόν, τὸ, sicut πόμα et πόσις, Potio, Potus, Quod bibitur, Od. I. (205.) Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυνάδεα πᾶσιν ἀφύσσαι, Ἡδὺν, ἀκηράστον, θεῖον ποτόν. Sic et alibi θεῖον ποτόν ap. eum legimus. Itidem in soluta oratione, Xen. (Ap. 1, 3, 5.) Ποτόν πᾶν, ἡδὺ ἦν αὐτῷ: K. Π. 8, (2, 2.) Σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. Alibi autem dicit (Ap. 2, 1, 33.) Ποτῶν καὶ σίτων ἀπόλαυσις. Itidemque Plato, Ποτῶν καὶ σίτων ἀνάλωσις, necnon σιτία καὶ ποτά. Lucian. (2, 924.) Καὶ ποτόν μὴ μὴ πολέμιον. Et γλυκὺ ποτόν. Apud Alex. Aphr. Τῷ ποτῷ χρῆσθαι, pro Potare: et ap. Diosc. Ποτόν δίδονται, pro Datur in potu, q. d. Potulentum datur. ["Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀσιτος, ad Diod. S. 1, 199. 210. Longus p. 8. 137. 227. Vill., ad Lucian. 2, 89. Ποτά, Toup. Opusc. 2, 204. Emendd. 3, 73." Schæf. Mss. "SEN ET * ὁ Ποτός substantive dicitur pro τὸ ποτόν, Potus. Suidas: Ποτός πινόμενον, Πότος δὲ τὸ συμπόσιον. Sic Θερίος τις ποτός, Athen. 129. et Τοῦτο εἰς τὸν ποτόν ἐμβάλλουσιν, 152. e vet. Cod. unice probatissimo." Schw. Mss. "Τὸν ποτόν, in Longo p. 15. 16. 19. 122=110. Sch." Schæf. Mss.] COMP. Ἀποτός, q. d. Impotus, i. e. Non potus: ut Ἀσιτος ὀνὴρ, ἀποτός, Soph. (Aj. 324.) Impastus et impotus. Tale est, Ἀποτός ἐστὶ γράφει. Legimus et ἀποτα ζωα, ap. Theophr. de animalibus, Quæ potu non utuntur. Interdum vero dicitur Potui inutilis, q. d. Non potabilis: quæ in signif. usus est Greg. Naz. ["Ruhnk. Ep. Cr. 168. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀσιτος, Wessel. Præf. Herod. p. 4. Bast Lettre 50. ad Charit. 103. 538. Lucian. 1, 650." Schæf. Mss. * Δύσποτος, Æsch. Eum. 261. πόμα:] "Εὐποτος, Potatu s. Bibitu facilis, E quo potare s. "bibere facile est aut jucundum, Athen. 11. de "cymbio, ex Eratosthene, (p. 482.) * Προσπαρεῖ "θεσαν τοὺς καλονόμεους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εἰρη "τώτατα ἐκπαμάτων," [Æsch. Pr. 681. 818.] Ἡδὺ ποτός, Cujus potus suavis est, Od. B. (340.) Ἐν δὲ πίθει οἶνοιο παλαιῷ ἡδυνότοιο Ἔστασαν, ἀκηράτον θεῖον ποτόν ἐντὸς ἔχοντες. [* Νεόποτος, Hippocr. 395, 24. * Παλίμποτον, τὸ, Chishull. Antiq. A. p. 70, 5. 6.] AT VERO Ὀλιγοπότος, Pauco potu contentus, Qui parum potat, bibit. Aristot. (H. A. 8, 4.) ὀλιγοπότῳ τοῖς διψητικοῖς ὀππονίτ, Bud. Ὀλιγοποτέω, Pauco potu utor, Parum potō, ap. Eund. de Part. Anim. 3, 178. Sic et Plut. (6, 838.) Ἐρωτώμενος δὲ διὰ τίνα αἰτίαν ὀλιγοποτοῦσιν οἱ Σπαρτιάται, ἔφη, ἵνα μὴ ἄλλοι ὑπὲρ ἡμῶν βονλεύωνται. * Περίποτος, Athen. 783. περίποτον, τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον. * Φιλόποτος, Liban. 4, 219. e vera Cod. Par. lectione." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Φιλοποτέω, Athen. 438. * Φιλοπορία, Phrynichus Bekkeri 21. Lobeck. 522. Hippocr. de Morbis 2, 28. sed perperam pro — ποσία.]

Ποτικός, Bibax: eadem forma qua βρωτικός, Edax. J. Poll. ποτικός subjungit superlativo ποτίστατος, Plut. (Demetr. 1.) de Demetrio et Antonio, Γενόμενοι δὲ ὁμοίως ἐρωτικοί, ποτικοί, στρατιωτικοί, μεγαλόδοχοι. [* Ποτικός, Plut. Demetr. 36.]

Πότιμος, ὁ, ἡ, Potui aptus: ὕδωρ, Theophr. (C. Pl. 2, 5, 1.) et Aristot., oppositum habens ἀποτός ap. Eosd. Aqua potui apta. Quidam vero interpr. et Potabilis. Item φρέαρ πότιμον, puteus cujus aqua est πότιμος. At in VV. LL. non solum πότιμος ἄμμος, Dulcis arena, e Gaza ap. Theophr., sed et καρπὸς γλυκεῖς καὶ π., Fructus dulces et grati palato. Diosc. τὸν δευτερίαν οἶνον vocatum etiam πότιμον tradit 5, 13. Plato metaphorice πότιμον λόγον dixit, scribens, Π. λόγῳ ἄλμυρᾶν ἀκοῇν ἀποκλύζεσθαι. [Lucian. 3, 234. "Toup. Emendd. 1, 345. Add. in Theocr. 406. et Ind., Kuhn. ad Paus. 71. Wytttenb. Ep. Cr. 55. Xen. Eph. 15. Jacobs. Anth. 8, 383. Heyn. Hom. 4, 598. Heind. ad Plat. Phædr. 239." Schæf. Mss. Heliod. 122. Εὐόμιλον καὶ ποτιμώτερον τὸ συμπόσιον ἀπεργαζόμενος, Greg. Naz. Ep. 43. ποτιμὸς βίβλους, Suaves.]

Πότης, Potor, Potator, Bibax, etiam Bibosus: si

et hoc post Nigidium ac Laberium uti licet. Aristoph. N. (57.) *λύχρον* quoque vocavit *πότην*, Lucernam bibacem, bibulam, ut alii interpr. [“Herodian. Philel. 432. et n., Segaar. Epist. ad Valck. 9. Toup. Opusc. 2, 160. 162. Kuster. Aristoph. 52. De lucerna, Valck. Callim. 191.” Schæf. Mss. *Πότης*, * *Πώτης*, Lobeck. Phryn. 456.] Sunt autem e *πότης* comp. cum alia, tum *οἶνοπότης*, quod et ipsum interdum de Bibaci dicitur. AT *Φιλοπότης* eand. quidem et ipsum signif. habet, sed e *πότης* compositum esse arbitror. [Gl. Bibaculus. “Helluo, Philostr. p. 14, c. 13. Clem. Alex. 155.” Kall. Mss. “Phryn. Ecl. 200. Wakef. Phil. 714. Segaar. Ep. ad Valck. p. 9. Pierson. Pr. ad Mær. 48. ad p. 261. ad Herodian. Philet. 432. 457. it. not. in Ed. Pauw. p. 201. * *Φιλοπότης*, ibid.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 456. * *Φιλοπωτέω*, ibid. * *Φιλοπότις*, Ælian. V. H. 2, 41.] “*Ἀρρυθμοπότης*, Qui non bibit ad rhythmum et certam mensuram, sed plenis poculis merum in se ingurgitat. Testatur enim Athen. (446.) Timonem *Phliasium Ἀρρυθμοπότας* vocare τοὺς τὸν πολὺν σπῶντας οἶνον ἄκρατον, l. 3. τῶν Σίλλων, e quo hæc affert, “*Ἡὲ βαρὺν βουπλήγα τομώτερον ἢ Λυκόοργος*, “*Ὅς ῥα Διωνύσου Ἀρρυθμοπότας ἐπέκοπτε*.” “*Βραχυπότας*, Brevi tractu bibentes, Parum potantes, Hippocr. Prorrh. 1. Οἱ φρενιτικοὶ βρ. Itidem et *Βραχυπότοι* dicuntur, Gal. Comm. 3. in Epidem. 3. “*Βραχυπότους ἐρεῖς*, ὅσοι καὶ βραχὺ καὶ διὰ πολλοῦ πίνουσιν” εἰ δέ τις βραχὺ μὲν, ἀλλὰ συνεχῶς πίνει, “*τοῦτον ἀπλῶς οὐκ ἂν εἴποις βραχύποτον, ἀλλὰ μετὰ βραχὺ πίνοντα*.” [Hippocr. 8, 712.] “*Ζαπότην*, Hes. exp. * *ἰσχυροπότην*, Valde bibacem, s. Magnū potorem, Strenuum potorem.” *Μετριοπότης*, ap. Xen. (Ἀπολ. 19.) signif. Qui modice s. moderate potat. Aut q. d. Moderatus potator. Habet vero J. Poll. (6, 20.) et SUPERL. *Μετριοποτίστατος*, quod magis probat quam τὸ ἀπλοῦν *μετριοπότης*: dicit enim esse εὐτελής. *Μετριοποτέω*, Modice poto s. Moderate. ITIDEM *Κλεψιπότης* ET *Κλεψιποτέω*. Legitur tamen ap. Suid., ipsum duntaxat verbum *Κλεψιποτέω*, exponentem *Parce bibo*, ac compotorem fallo. Et subjungentem hunc locum, *Αὐτὴ γὰρ μὴν κλεψιποτοῦσα καὶ σωφρονοῦσα*. Ubi fortasse reddi possit, Fallaciter potans, s. Fallacia utens in potando: ut nimirum faciunt qui ut compotorem ad large potandum provocent, ipsi quoque large se potare simulant, parce alioqui potantes. Itidem vero *κλεψιποτεῖν* eleganter dici potest, meo quidem iudicio, Tibullus, faciens id quod his versibus describit l. 1. El. 6. Sæpe mero somnum peperit tibi: at ipse bibebam Sobria supposita pocula victor aqua. AT *Κλεψιπότης* fuerit itidem Qui fallaciter potat. [* *Ὀλιγοπότης*, Athen. 419.] “*Πολυπότης*, Qui multum bibit, Multibibus” *Plauto; Bibax, Magnus potor*. Plut. (8, 832.) “*Ἀσκαρμόστους ἐπάγων*, οἶον νηπτικῇ πολυπότας, “*Paulo post dicit νέψ ποτικῇ καὶ φιλοπαίγμονι*, Ju-
“*veni bibaci et lusum amanti*.” [Hippocr. 282, 25, Athen. 415. 433. 438. 440. “*Hymnus in Bacchum*.” Schæf. Mss. * *Πολυπότις*, Ælian. V. H. 2, 41.] “*Affertur ET Πολύποτος* ex Aristot. (H. A. 1, 913.) “*pro Potioni indulgens, Bibulus, Bibax*.” [Hippocr. 358. * *Πολυποτέω*, 83.] “*Πολυπότης*, Multum bibens, Multibibus, Epigr.” FEM. *Πότης*, Potrix, ut dicitur *Compotrix*, Quæ est bibax: *πότις γυνή*, quo uti Phrynichum testatur J. Poll. Utitur vero et quidam alius Comicus ap. Athen. (570.) Affert idem Poll. et gradum SUPERL. *Ποτίστατος*, Bibacissimus, [Θ. 735. Ælian. V. H. 12, 26. “*Πότης*, Kuster. Aristoph. 52. ad Herodian. Philet. 432.” Schæf. Mss.]

Πότης, ἦτος, ἦ, Potus, Potio. Sed Poeticum est hoc *πότης*, quo et Hom. aliquot locis est usus: ut Od. Σ. (406.) *Βρωτὸν οὐδὲ ποτήτα*, (Δ. 788.) *ἄπαστος ἐδῆτίας ἡδὲ ποτήτος*, Il. T. (306.) *Μὴ με πρὶν σίτοι κελύετε μηδὲ ποτήτος* “*Ἀσασθαι φίλον ἦτορ*.”

Πότημα, τὸ, Potus, Potio. Cujus nominis pluralis numerus e Diosc. affertur, “*Ἐν ἐκλεκτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον*.” [LXX. Jerem. 51, 39. Hippocr. p. 520, 40.] || Poculum, si Hesychio credimus, qui scribit, *Πότημα, ποτήριον* ἢ ὁ τόπος αὐτός: sed pro τόπος non dubito quin reponi debeat *πότος*. [“Se-

gaar. in Daniel. p. 26. Thom. M. 731.” Schæf. Mss. * *Ποτηματοποιός*, Qui pocula conficit, Athen. 608. pro quo Stephanus infra male affert *Ποτισματοποιός*.]

Ποτήριον, τὸ, Poculum: *ἀργυροῦν, χρυσοῦν, χαλκοῦν, κεραμεοῦν, ξύλινον*, Athen. Sed et μικρὰ ποτήρια, item μεγάλα, ap. Eund.: Plut. de Socr. Dæm. *Αἰτήσας δὲ ποτήριον, ἐκέλευσεν ἐγχεῖν*. || Canalis, s. Piscina, VV. LL. ex Hieron. in Ezech. || Indumentum laneum, si Etym. credimus, ita sc. dictum quasi quod fuerit ποτὲ ἔριον: quod quam ridicule dicatur, lector ipse judicet. Paulo certe minus ridiculum esse videtur etymon quod dat huic nomipi, habenti suam illam primam signif., nempe vasis in quo bibimus: sc. ἀπὸ τοῦ τὴν πύσιν τηρεῖν: quis enim dubitet, quin hæc terminatio nominis ποτήριον, παραγωγὴ sit duntaxat? Frutex spinosus, quem φρύγιον etiam ac νευράδα vocant, Quidam falso Pomum sylvestrem esse putarunt, cujus fructus sint quæ βράβυλα vocantur. Vide Diosc. (3, 17.) et Plin. [25, 10. 27, 12. “*Thom. M. 288. 342. Varia eorum genera*, Valck. Callim. 252. Sensu rarissimo, Bast Lettre 225. “*Ἐπὶ τοῦ π. λέγειν*, Casaub. ad Athen. p. 7. Valck. Callim. p. 15.” Schæf. Mss.] *Ποτηριογλύπτης*, ὁ, Poculorum sculptor, s. cælator, ex Euphorione, [Schol. Theocr. 2, 2. “*Toup. Append. in Theocr. p. 6. * Ποτηριογλύπτης*, ibid.” Schæf. Mss. Steph. B. v. Ἀλύβη. *Ποτηριοφόρος*, q. d. Poculi gestator, gestatrix, In Achaia colebatur Ceres *Ποτηριοφόρος*, Athen. [460. “*Eust. Il. 815, 36*.” Wakef. Mss. * *Ποτηρίδιον*, Gl. Pocillum, “*Menander Fr. 6. e Piscat*.” Boiss. Mss. “*Ad Charit. 469*.” Schæf. Mss.] ETIAM *Ποτήρ* significans i. q. ποτήριον, i. e. Poculum, ex Eur. (Alc. 759. Cycl. 151.) affertur. Hesychio autem ποτήρ est μέτρον ποίν. [* *Ποτηροθήκη*, Gl. Calicarium, * *Ποτηροπλῦτης*, Cratera, “*ad Lucian. 2, 332*.” Schæf. Mss.]

Πορίζω, Potum præbeo, ministro, Potandum præbeo, Greg. Naz. *Πορίζει τοὺς πειν ἐθέλοντας*, ad Rom. 12, (20.) *Ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτὸν*, Geop. *Ποτιστέον αὐτὸν ὕδωρ ψυχρότατον*: pro quibus legitur ap. Colum. Ei convenit aquam frigidam præberi potandam. Interdum vero πορίζειν dicitur Medicus, potionem præbens: ut in Ep. quadam Democriti, *Εἰ γὰρ πεισθεῖς τουτοισὶν ὡς μεμνόμενα με ἐπότισας*. Dicitur idem, Medicus inquam, et πορίζειν φάρμακον, Medicamentum potui dare, Potandum præbere, exhibere. Fortasse autem et Potionare medicamento dici queat: cum dixerit Suet. Potionatus medicamento amatorio. Aristot. Phys. 2. *Καὶ ἐπότισεν οὐκ ὀρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον, καὶ ἔγραψεν οὐκ ὀρθῶς ὁ γραμματικὸς*. Sic utitur et Gal. cum hoc ipso accus. φάρμακον. Jungitur et alius generis accus., cum de aliis quam medicis dicitur. Plato Phædro, *Ὁ δὲ ἡνίοχος πρὸς τὴν φάνην τοὺς ἵππους στήσας, παρέβαλεν ἀμβροσίαν τε καὶ ἐπ’ αὐτῇ νέκταρ ἐπότισε*. At cum accus. ποτήριον ap. Marc. 9, (41.) *Ὅς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος*. In hoc autem Pauli loco (1 Cor. 3, 2.) *Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα, καὶ οὐ βρῶμα, ἐπότισα* commode redditur Alui potu, hoc modo, Lactis potu vos alui, et non esca: cum alioqui βρῶμα non conveniat cum ἐπότι-
σα. Pass. *Πορίζομαι*, Potus mihi præbetur: nisi Potiorum reddi potest ex illo Suet. loco, Interdum cum accus. sicut et πορίζω, ut, *Ποριζόμενοι τὸ γάλα*, ap. Greg., respicientem, ut opinor, ad l. Pauli quem modo protuli. Quibus lac potui datur, lactis potus præbetur. Et ποτίσθητι ὕεος ap. Eund., Acetum sit tibi potus, s. tuus potus. Redditur vero et Acetum bibe. Apud Paulum autem Ep. 1 ad Cor. 12, (13.) *Εἰς ἐν πνεῦμα ἐποτίσθημεν*, quidam interpr. Unum spiritum hausimus; sed in eo legi etiam sciendum est, ἐν πόμα ἐποτίσθημεν eis ἐν πνεῦμα: de qua lectione, simulque de loci hujus sententia lege annot. doctiss. Interpretis. Nonnunquam et id ipsum quod potui præbetur s. potatur, πορίζεσθαι dicitur, ut ποτιζομένη πόα, Diosc. In potionem data; sed malim Potui data: ut dicit Celsus, Medicamentum quod potui datur. || Ago potum, Appello ad bibendum, ad aquam, Bud. e Varr. Interpretatur et Adigo potum, e Vitruvio. || Rigo, Irrigo. Sic 1 ad Cor. 3, (6.) *Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλῶς ἐπότισεν*: sed et in proxime

sequentibus φρεύνων ac πορίζων bis repetitur. Et pass. πορίζεσθαι: Greg. Τὰ ταῖς ῥίζαις ποτιζόμενα. Item ποτιζομένη γῆ, Irrigata terra, s. rigua, Terra uliginosa, Bud. e Luciano. ["Theocr. 1, 121. Bernard. Rel. 106. Thom. M. 351. ad Diod. S. 2, 450. Plato Phædro 255." Schæf. Mss.] Πότισμα, τὸ, Potio, Diosc. [20.] Ποτισματοποιός, Potionum confector, Athen. 258(=608.) inter Darii impedimenta enumerat ὀψοποιούς et π., et οἰνοθητάς: [hodie legitur ποτηματοποιούς.] "Ποτισμός, exp. itidem Potio, ut "πότισμα. Sonat potius Præbitio potionis, Adaqua-
tio, Irrigatio." [LXX. Prov. 3, 8. Vide Schol. Apoll. Rh. 4, 1247. Phav. v. Ἀρδηθμός, et Hesych. v. Ἀρδεΐα. * Πόσις, Gl. Potatio.] Ποτίστρα, Ubi animalia aquantur, s. aquatum compelluntur, Bud. [Strabo 8. p. 545. LXX. Exod. 2, 16. Callim. H. in Dian. 50.] ΑΤ Ποτιστήριον in VV. LL. ex LXX. interpr. pro Canali, [Genes. 24, 20. Ezech. 45, 15. "Const. Manass. Chron. p. 82. Meurs." Schæf. Mss. * Ποτιστής, Pocillator, Pincerna, LXX. Genes. 40, 1. * Ποτιστρίδες, Tzetz. Ch. 4, 890." Elberling. Mss. * Ποτιστός, unde * Ἀπότιστος, Greg. Thaum. in Orig. 12." Kall. Mss. * Εὐπότιστος, Gl. Riguus. * Νεοπότιστος, Hes. * Διαπορίζομαι, Leo Allat. Exc. p. 219. * Διαπόσις, unde Διαπορίσεις, Gl. Fora venalium. * Ἐκπορίζω, unde * Ἐκποτισμός, Strabo 3. p. 247.] "Προπορίζω, Ante bibendum præbeo, in "portionem porrigo; Budæo Potionem porrigo, ex "Hippiatr. Ταῦτα συγκόψας καὶ μετὰ ἐψήματος μίξας, "προπότισον. Et in hoc indidem desumto, Ταῦτα "ἐψηθέντα διὰ κέρατος προπότισον." [Alex. Trall. 9. p. 165. "Bernard. Reliq. 106." Schæf. Mss. * "Προποτιστέον, Theoph. Nonn. 176." Boiss. Mss.] "Προπότισμα, Hippiatr. Potio quæ ante præbetur. "Προποτισμός, Diosc. Præbitio ejusmodi potionis. "Apud Diosc. pro Potione medicinali quæ datur "ἐν τῇ προφυλακῇ, Bud. Apud Colum. Salviare et "Salvium hac signif. leguntur, seu Salivare et Sa-
livatum, ut quidam Codd. habent." "Ἀναπίνω, q. d. Rebibo, Resorbeo. Nam resorbens videtur esse ἀναπίνων in Virg. Æn. 11. Qualis ubi alterno procurrens gurgite pontus Nunc ruit ad ter-
ras, scopulosque super jacit undam Spumeus, extre-
mamque sinu perfundit arenam: Nunc rapidus retro
atque æstu revoluta resorbens Saxa, fugit, litusque
vado labente relinquit. Videtur inquam Resorbens
hic esse proprie ἀναπίνων, si quidem verum sit ἄμ-
πωσιν, cujus pulcræ descriptionem continent illi
Virg. versus, sicut et τῆς πλημμυρίδος, dici quasi ἀνά-
πωσιν, quod in ea mare aquam velut rebibere ac re-
sorbere videatur. Sed magis etiam usitatum EST
Ἀμπωτις, per τ, quod exp. Reciprocatio æstus, e
Plin.; diciturque fieri, quando post exundationem
aqua ad mare revertitur ac réciprocando subsidit.
Unde vertitur etiam Recessus æstus. Sunt alioqui
et qui ἄμπωτιν simpliciter reddant Æstum; atque ita
Bud., quamvis et ipse Comm. p. 725. ἄμπωτιν vertat
Recessum æstus litora destituentis, ap. Theophr.
(Fr. 6, 2, 4.) ei opponentem πλημμυρίδα, ἀμπώτει
vertit Æstum, in isto Aristot. l. de Mundo, Πολλὰ δὲ
ἀμπώτεις λέγονται. καὶ κυμάτων ἄρσεις * συμπεριδοῦ-
ειν αἰεὶ τῇ σελήνῃ κατὰ τινὰς ὠρισμένους καιροὺς: hæc
enim sic interpr., Ajunt etiam multos æstus unda-
rumque sublaciones statis quibusdam temporibus
cum luna circumagi. Idem alioqui ἀμπώτεις vertit
Æstuaria ap. Philostr., itidemque in Herodiano 3,
(14, 11.) Τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας ἐπι-
κλυζόμενα ταῖς τοῦ ὤκεανου συνεχῶς ἀμπώτῃσιν, ἐλώδη
γίνεσθαι. At Polit., Si quidem Britannix pleraque
loca Oceani alluvionibus paludescunt. Ab Eust. in
Dionys. P. p. 36. Ed. patris mei, esse dicitur ξηρα-
σία, (itidemque ab Hes. et Suida,) addente, Καὶ ἀνά-
πωσις ὕδατος περιοδική: ἀνάπωτις οὐσά τις, καὶ ἐν συγ-
κοπῇ ἄμπωτις: quibus addit, Πάθος δὲ ἐστὶ γινόμενον
πολλαχού οἷα τοῦ ἐπιπολάζοντος ὕδατος ἀπονοστούντος,
καὶ ἐν τῷ οἷον ἀναπείσθαι, nisi potius ἀναπίνεσθαι scr.
est, ὑπὸ γῆν δυομένον κατὰ χρονικὰς περιόδους τινάς.
Et paucis interjectis, "Ὡς περ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου
ἢ πλημμύρα ὠνόμασται, ὡς ἀπὸ τοῦ πλῶ πλήσω, τὸ

ἀναπληρῶ. Mirum autem videri possit, cum hoc vo-
cab. πλημμύρα s. πλημμυρίς, sit illi ἄμπωτις opposi-
tum, ut non solum ex h. Eust. patet l., sed e præce-
dentibus etiam, atque adeo ex Aristot., a quo ἄμπω-
τις dicitur sorbere πλημμυρίδα: mirum, inquam, cum
hæc ita sint, Suidam vocem ἄμπωτις hac quoque
πλημμύρα exponere. Sed suspicor, quod hæc tan-
quam correlativa sint, et unum ex altero intelligatur,
ideo hac expositione usum esse. Obiter autem obser-
vandum, inveniri NOMEN Ἀμπωσις cum σ: ap. Eust.
in Comm. in Od. M. ubi etiam tradit ω in Ἀμπωσις
esse e lingua Attica. || Ab Hippocr. autem ἄμπωτις
ad corporis humores transfertur, et sic appellatur ἢ
εἰς βάθος μετέστας τῶν ὑγρῶν, Humoris revocatio ab
externis partibus ad internas. Ἀμπωρίζω, ut πέλα-
γος ἄμπωρίζον, ap. Philon. (1, 298.) Quod se resorbet,
Turn. ["Ἀναπίνω, de colore, ad Timæi Lex. 77.
Valck. Callim. 193. ad Herod. 680." Schæf. Mss.
* Ἀνάποσις, Lobeck. Phryn. 340. * Ἀνάπωσις, Pind.
O. 9, 77. Ἀμπωσις, Gl. Gurges.] "Ἀνάπωτις, eos,
B "ἢ, veluti ἀνάποσις, dicitur Discensus et reciprocatio
"maris, cum sc. aquas suas veluti resorbet; nam
"cum æstuans accedit, πλημμυρίς vocatur. Polyb.
"(10, 14, 2.) Προσδοκῶν τῆς ἀναπώσεως καιρὸν, Ex-
pectans maris recessum. Frequentius ἄμπωτις di-
citur." [De gen., Lobeck. Phryn. 340. "Ad Diod.
S. 1, 347. ad Lucian. 1, 265. Ἀμπωτις, Toup. ad
Longin. 298. et Ind. v. Ἐπειρούμενος, ad Herod.
108. 598. 680. ad Callim. 1, 171. Diod. S. 1, 184. 2,
243. ad Lucian. 1, 498. Thom. M. 720. Jacobus.
Anth. 6, 84." Schæf. Mss. De gen., Lobeck. l. c.
"Ἀμπωρίζομαι, Eust. Il. 565, 40." Wakef. Mss.]
[* Ἀποπίνω, Herod. 4, 70. "Reiz. Belg. Gr. 631.
Jacobs. Anth. 11, 145." Schæf. Mss.]

Διαπίνω, Perpoto, Epoto, Ebibo: ut διὰ sit ἐπι-
τακόν, et quidem habens eand. ἐπίτασιν quam ἐκ in
Ἐκπίνω, quod proxime sequitur. Alioqui redditur
etiam Interbibō, Interpoto. ["Jacobs. Anth. 7,
334. Kuster. Aristoph. 116. 124. Toup. Opusc. 1,
544. Tyrwh. ad Aristot. 215. ad Herod. 379. 698.
C Athen. 21." Schæf. Mss.]

[* Ἐισπίνω, i. q. ἐμπίνω, si vera scriptura εἰς
πίνωντες ap. Eubulum Athen. 36. ubi al. ἐκπίνωντες,
Schw. Mss.]

Ἐκπίνω, Ebibo, Epoto, Od. I. 353. ὁ δ' ἔδεκτο, κα-
ὲκπινεν ἦσται δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων: ubi signif-
icat, teste Eust., τὸ πᾶν ἐξέπινε, nisi potius scripserit
ἐπινε, hoc quidem in loco, sicut καταφαγεῖν est πάντα
φαγεῖν. Xen. (K. II. 1, 3, 8.) Οὐκ ἐκπίνωμαι αὐτὸς τὸν
οἶνον, Aristoph. N. (712.) Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι.
Pro Sicco calicem mihi propinatum, Bud. ex Athen.:
qui affert et pro comp. προπίνω. ["Coray Theophr.
58. Jacobs. Anth. 7, 89. 333. Husebk. Anal. 37.
Toup. Opusc. 1, 525. Valck. Hipp. p. 233." Schæf.
Mss.] Ἐκπώμα, τὸ, tanquam ab ἐκπέπωμαι, præ-
passivi ἐκπίνωμαι: ut ἐκπέπωκα est præ. activi ἐκπίνω,
Poculum. Plato Symp. Ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἰ
τί ἐστιν ἐμπώμα μέγα, Xen. K. II. 8, (8, 9.) Item
Χρυσώσεσιν ἐκπώματων, Plut. (6, 548.) Et ἀργυροῦν
ἐκπώμα, Athen. ["Thom. M. 288. 342. Wakef. Ion.
D 1194. Wyttenb. Select. 374." Schæf. Mss. * Ἐκπω-
ματοποιός, Athen. 691. * Ἐκπωμάτιον, Gl. Pocillum,
Strabo 1099." Wakef. Mss.] "Ἐκπομα, Hesychio
"φιάλη, ποτήριον, Phiala, Poculum." [* Διεκπίνω,
unde * "Διέκπωμα, Anna C. 502. nisi pro διεκπώμα-
τος leg. δε' ἐκπ." Elberling. Mss. * Ἐπεκπίνω, Eur.
Cycl. 326. * Συνεπεκπίνω, Anal. 1, 483.] "Προεκπίνω,
Præhibo, Prius ebibo, Bud. ex Athen. 5.
"Προέπινον δ' ἀλλήλοις οὐκ ὥσπερ ἡμεῖς τοῦτο γὰρ
"προεκπιεῖν ἐστίν, ἀλλὰ μέσον τὸν σκύφον." [* Προ-
σεκπίνω, unde * Προσεκποτέον, Plut. 10, 571.] Συ-
νεκπίνω, Simul ebibo, Una etiam ebibo, Pariter ebibo,
Aristoph. Il. (1084.) Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον
ἠέξουσ Πίνειν, συνεκποτέ' ἐστὶ σοι καὶ τὴν τρύγα: ubi
Συνεκποτέα ponitur pro συνεκποτέον, more Attico, ut
Πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι, Thuc. pro πολέμη-
στέον εἶναι.

Ἐμπίνω, Ebibo, ut quidem redditur in VV. LL.
ubi et Imbibō: cum alioqui afferatur ex Herod. (4,
64.) Ἐμπίνει τοῦ αἵματος, pro Potat sanguinem: et

ex Aristoph. ὡς ἂν ἐμπιόμεθα, pro Ut bibamus. At Bud., ἐμπιεῖν dicens esse, Haurire, Deglutire, e Luciano profert, (1, 673.) Πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἶνον λεπτου καὶ δριμέας. ["Fischer. Descr. Lectt. 1798-9. p. iv. Kuster. Aristoph. 210. Musgr. Cycl. 335. Cum gen., Markl. Suppl. 53." Schæf. Mss. * "Ἐμπότης, Anna C. 94." Elberling. Mss. * Ἐμποτος, Aret. 7, 13. * Παρεμπίνω, Hes. 735. Phav. 579.]

Ἐπιπίνω, Superbibo, quo comp. utitur Plin., ut cum quis potui potum addit, s. potius uni potus generi alius potus genus addit. Exp. et Postea bibo. Aristoph. Πλ. (1133.) Ταύτην ἐπιπίνω. Apud Plat. cum gen. de Rep. 2. Ἐνωχέσονται αὐτοὶ τε καὶ τὰ παῖδιά, ἐπιπίνοντες τοῦ οἶνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεοὺς. Nisi potius reponendum est ὑποπίνοντες, quo paulo post utitur cum adverbio μετρίως. ["Jacobs. Anth. 11, 70. Casaub. ad Athen. 43." Schæf. Mss. * "Ἐπιπότης, Schol. Aristid. 2, 137. Σκολιὰ δὲ κυρίως ἐστὶ τὰ ἐν συμποσίοις ἐπιπότηα ἄσματα, ἃ ἦδον οἱ κιθαρισταί, οὗ τὸ κυρίως μέλος ὠζοντες, ἀλλ' * ἔσκιασμένως, ἵνα μὴ καὶ ἄλλοι μάθωσι." Bast. de VV. Nihil vel Dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Καταπίνω, Absorbeo, Ebibo, Epoto; possumus enim præpositioni κατὰ eam signif. hic dare, quam habet ἐκ in Ἐκπίνω, atque adeo quam habet κατὰ in Καταφαγεῖν. Sed hoc sciendum est, usurpari potius pro Deglutio, Devoro, degenerando a simplici πίνω, ut ita dicam: quo magis miror scripsisse J. Poll., de h. v. agentem, Ἡδὴ δὲ τοῦτο ἐνιοὶ καὶ ἐπὶ τροφῆς λέγουσι: cum enim hic ἐπὶ τροφῆς usus sit passim obvi-
us, alter autem ille contra, dicendum potius fuerat καταπίνειν usurpari ἐπὶ τροφῆς, deinde addendum, ἥδη δὲ τοῦτο ἐνιοὶ καὶ ἐπὶ πόσεως λέγουσι. Aristot. Rhét. 3. Ὡς ὁ Δημοκράτης εἰκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτταις, αἱ τὸ ψάμμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλω τὰ παῖδιά παραλείφουσαι. Lucian. autem et de carnibus usus est; nam eas καταπίνειν dicitur aliquis ap. eum. Plut. (6, 496.) Ἀκανθαν ἐτύγγαγεν ἰχθύος καταπεπωκώς. Et ap. Athen. Καὶ ὧν δὲ καταπίνοιμι ἂν. Quinetiam metaphorice dicitur ap. Eund. Τὸν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. Et ap. Plut. Alcibiade, Καταπίνονται ὑμᾶς Ἀθηναῖοι, ἴσως, εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ τοὺς πόδας Λακεδαιμόνιοι δὲ καὶ κατὰ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀθρόως. Et pass. Καταπίνομαι, sequens signif. activæ vocis; nam καταποθήσεται legitur ap. Aristoph. pro Devorabitur. Et καταποθῆναι ap. Philon. pro Absorptum esse. Sic ap. Plut. Antonio, Καταπόθη πόλις χασμάτων ὑπορρίγντων. Sic et ap. Aristot. Probl. Διὰ τί ἐνίοτε πλοῖα θέοντα ἐν τῇ θαλάττῃ εὐδίας καταπίνεται καὶ ἀφανὴ γίνεται. Item alio metaphoræ genere, 2 ad Cor. 2, (7.) Μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. Quod loquendi genus retineus Chrys. dixit de Sacerd. Ὑπὸ τῆς περισσοτέρας λύπης καταποθεῖς. "Καταπεπόσθαι, Deglutitum esse." "Καταποθεῖς, Absorptus, Deglutitus." ["Καταπίνω, ad Diod. S. 2, 274, 284. 589. ad Dionys. H. 1, 560. Heyn. Hom. 4, 455. Thom. M. 740. Dawes. M. Cr. 355. Jacobs. Anth. 6, 242. 7, 89. 333. 9, 13. 10, 22. Valck. Hipp. p. 233. Devoro, Ruhnk. Ep. Cr. 101. Bergler. Alciph. 86. 346. ad Mær. 43. Plut. de S. N. V. p. 37. Mor. 1, 514. Theogn. 688. Toup. Opusc. 2, 88. Bernard. Rel. 101. Levesque ad Thuc. 2, 352. Diod. S. 1, 201. Casaub. Athen. 397." Schæf. Mss.] "Καταπίνω, i. q. καταπίνω, Deglutio: ut Hes. quoque καταπίνει "exp. per καταπίνει." Κατάποσις, ἡ, Absorptio, Epotatio, Devoratio. Peculiariter autem Deglutitio, i. e. Cibi potionisque ab ore in ventriculum descensus. Sed accipit et pro Ipso deglutienti meatu, Marc. Virg.; s. Faucium meatu, Ruell.: uterque in interpr. l. h. Diosc. 6. Τοὺς περὶ τὰ παρίσθμια καὶ τὴν κ. πόρους. Redditur et Gula ap. Eund., cum alibi, tum in hoc libri 3 loco, Βδέλλας τὰς προσισχομένας τῇ καταπόσει. [Aret. 83. "Wakef. S. Cr. 4, 42. Bergler. Alciph. 85." Schæf. Mss. "Potus, Stob. 31, 27." Wakef. Mss.] Καταπότης, Gula, Guttur, [Hes. Gl. Devorator: * Καταπότις, Decaligator. * Καταποτέω, Devoro, Schol. Il. Z. 282." Wakef. Mss. * Κατάποτος, unde * Ἀκατάποτος, Job. 20, 18.] "Δυσκατάποτος τροφή, Cibus qui ægre deglutitur, A-

ristot." ["Suid. 2, 399." Wakef. Mss. * Δυσκαταποτέω, Herodotus Oribasii p. 77. Matth. * Κατάποτον, τὸ, i. q. sequens, Aret. 97. Hippocr. 407, 32. 1146, 7. 1147, 2.] Καταπότιον, τὸ, Medicamentum quod deglutendo sumitur, non diluitur, sed devoratur, ut tradit Scrib. Largus. Formatur fere in pilulas: quo facilius devorari possit et in ventriculo dilui indeque transire in venas. Quidam non solum Pilulam, sed et Pastillum e Plin. interpr. At δίδοσθαι καταπότιον, Potui dari, si sequimur Gazam, qui ap. Theophr. H. Pl. 9, 8. de cicuta, Καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θάττον καὶ ῥαδίως ποιεῖ καταπότιον δοθὲν, vertit Potui datum. Sic autem et Diosc. dixit, Δίδοται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον. Ubi quidam, Græcam vocem retinendo, (nam et in Lat. sermone retinetur interdum, interpr.) Celiacis catapotium est. [P. Ægin. 7, 5.] Καταπόθρα, ἡ, Fauces infimæ, quibus cibus devoratur, Stomachi orificium. Hoc videri significare καταπόθραν ap. P. Ægin., tradit Bud., qui in alio loco scribit esse partem gutturis equini, in Hippiatria. [Schn. Lex. affert * Καταπόθρα e P. Ægin. 6, 2. quasi per contr. pro * καταποτίστρα.] Προκαταπίνω, Ante s. Prius absorbeo, deglutio, devoro, [Joseph. B. J. 5, 10, 3. * "Συγκαταπίνω, Clem. Alex. 11." Kall. Mss.]

[* Μεταπίνω, Hippocr. 393, 32. * Μεταποτέον, Gal. Hippocr. 394, 50.]

Προπίνω, Propino. Retinuerunt enim Lat. hoc comp. Ceterum cum προπίνω, si compositio spectetur, sonet Præbibo, tamen προπίνειν non est proprie τὸ ἐτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πίνειν, si Athen. 11, credimus, et post eum Eustathio, qui addit, Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὸ ποτήριον ἀπαχαρίζεσθαι: vide p. 1732. ex Hom., quem citat et Athen. Qui alio in loco scribit, sc. (193.) Προέπινον δ' ἀλλήλοις, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστίν, ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκόπρον. Unde existimatur significasse olim προπίνω, Trado poculum s. porrigo ebibendum, antequam ipse biberim, cum alioqui Ciceroni (Tusc. 1, 11.) Propinare esse videatur Præbire: sed pro eo quod dicit Propino hoc pulcro Critiæ, non legitur ap. Xen. Προπίνω τοῦτο τῷ καλῷ Κριτῇ, sed Κριτῇ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ, ut videbis p. 132. mei Cic. Lex. Colligimus autem et ex ipsius Athen. verbis non servatam fuisse posterioribus sæculis antiquam illam verbi προπίνω signif., Pindari autem Schol. exp. ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλῃν χαρίζεσθαι. Bud. προπίνω σοι reddit etiam Poculo te provoco, afferens ex Athen. 172 (=434.) Ἀλέξανδρος οὖν αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δίχουν, καὶ πίων, προῦπτε τῷ Πρωτέῳ: et addens, eum identidem sic uti. Afferens præterea e p. 174 (=438.) Προπίνω σοι κύλικα: et 185. Προπίνω σοι κύλικα πλήρη. Legimus vero et προπίνειν φιλοθησίαν ap. eund. Athen. item cum plurali, προπίνειν φιλοθησίας ap. Dem. περὶ Παραπρ., Propinare pocula amicitiae, (380.) Συνεπαίανιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοθησίας προῦπνε. Sed et cum φιλοθησίας gen. sing. ap. Lucian. (3, 188.) ac fortasse φιλοθησίας in illo Dem. loco est itidem gen. sing. Tunc autem subaudiendum esse puto accus. κύλικα, aut alium tale quid significantem. Apud Xen. Ἑλλ. 1, (5, 4.) cum solo dat. Ἐπεὶ αὐτῷ προπίων ὁ Κύρος ἤρετο κ. τ. λ. Item pass. Προπίνεσθαι: unde προποθεῖσα κύλιξ, ap. Athen. διὰ τὸ μὴ δυναθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα. || Metaph. pro In gratiam alicujus alium prodo, ac porrigo perdendum, Bud. e Dem. Apud quem alioqui legitur cum accus. rei: Προῦπτε τὴν Ἑλλάδα. Item τὰς πατρίδας προπίνειν de proditoribus dictum, quod exp. Ad occupandam patriam invitare et allicere. Et τὴν ἐλευθερίαν προπίνειν, ap. Eund. (324.) Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ: ut si dicas Latine Libertatem suam propinare alicui. Apud Plut. autem in Galba legitur etiam, Προῦπιεν ὁ Τιγελλίνος αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, ubi quidam interpr. Propinando obtulit. Et pass. Προπίνομαι itidem metaph., ut ap. Dem. (34.) Προπέκοται τῆς παραντίκα ἡδονῆς καὶ χύριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, Propinatur respubl. præsentī voluptati et delectationi, Bud.: Hermog. certe προπέκοται vult esse pro προδέδοται. Προῦπτε, Propinavit: Attica synaliphe pro προέπτε.

"Itemque προύνει pro προέπειν, Propinabat." ["Toup. ad Longin. 339. Opusc. 2, 113. Plut. Mor. 1, 605. Valck. ad Herod. 264. Callim. 260. 264. Fischer. ad Anacr. 20. Thom. M. 715. ad Charit. 535. Musgr. Rhes. 405. Jacobs. Anim. 310. Meleager 94. Lent. Gæt. 9. Brunck. Aristoph. 1, 196. Kuster. 72. Schneid. ad Plut. Alex. 141. Προποθείς, Callim. Ep. 42." Schæf. Mss. Pind. 'O. 7, 1. Aristoteles Athenæi 576. Appian. B. C. 2, 143. Τυράννον κατηγορίας προπεπωμένοι.] Πρόπομα, τὸ, q. d. Propinamentum. I. e. Potus qui propinatur. Sed peculiariter de Certo quodam potionis s. potus genere dictum fuit πρόπομα, sive quod eo in propinando uterentur, s. etiam quod illum ceteris præbiberent: cum πρόπομα præcedat τὸ ἄριστον ap. Plut., ut mox docebo. Erat autem hic potus e vino et melle confectus: cum vini sextariis quatuor, mellis despumati unus misceretur, citra quidem cocturam, sed longa satis insolatione. Verum fuerunt et alii προπομάτων conficiendorum modi, utpote quæ ad varios usus comparata essent. Vide Aet., qui viua purgantia vocat προπόματα, et alibi rosatum flavæ bilis purgatorium, itidem πρόπομα. Quinetiam sub nomine κονδίτου videtur πρόπομα comprehendere, 11, 10. Μετ' οἶνον, ἢ κονδίτον, ἢ ἐτέρον προπόματος. Apud Athen. legimus, εἰς πρόπομα, intellige autem de eo quo voluptatis gratia utebantur, injici hæc fuisse solita, πέπερι, σμύρναν, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον. Discimus ex Eod., in antecæniis, ut loquitur Apul., προπόματα locum habuisse; scribit enim ille, s. potius Phylarchus ap. illum, Πρόπομά τι πρὸ τοῦ δείπνου περιεφέρετο, καθὼς εἰώθει τὸ πρῶτον. Non dubium est autem quin et in antepandis, liceat enim hæc vocem ad illius exemplum fingere, idem fuerit προπομάτων usus. Imo vero Antepandium quoddam videtur esse Plutarcho, s. Potus quidam antepandianus, (et hoc nomine uti fas mihi esto,) Symp. 1, 6. de quodam Heraclide pugile, Οὗτος ἀπορῶν συμπότον παραμένοντος, ἐκάλει, τοὺς μὲν ἐπὶ πρόπομα, τοὺς δ' ἐπ' ἄριστον, ἄλλους δ' ἐπὶ δείπνον, ἐσχάτους δὲ τινὰς ἐπὶ κῶμον. Paulo post autem inter πότους enumerat et πρόπομα, dicens, Κακείνος οὐδὲν διάλειμμα ποιῶν, ἅπανιν ἐξήρκει, καὶ τοὺς τέσσαρας πότους συνδέφερε. Non dubium est alioqui quin rarus esset his quatuor πότοις utentium numerus. Sed sive ante prandium, s. potius ante cænam προπόμασιν utebantur, hoc constat, fuisse quædam potus genera a quibus computationis initium faciebant, vel quæ computationis velut præludium erant. Nisi potius ad illam verbi προύνειν respicientes signif., de qua dictum est, et ad illam verbalis πρόποσις, de qua dicitur, inde προπόματα nomen accepisse putemus, quod essent velut Propinationes, uti dixi: i. e. quod ea potus genera propinationibus primum fuerant destinata. ["Casaub. ad Athen. 118. 122. Musgr. Hel. 576. Jacobs. Anth. 7, 359." Schæf. Mss. Athen. 52.] Πρόποσις, Propinatio, Athen. 1. Ἦν δὲ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμός, Plut. (8, 552.) Αλόγους, προπόσεις, φιλοφροσύνας, Epigr. οἷ' οὖν χρόνος ἄριστος ἡμῖν, Πάντα χυδῆν ἔστω, ψαλμός, ἔρως, προπόσεις. Quidam vero non solum Propinationes, sed et Invitationes interpr. Habes et e Greg. Naz. exemplum usus hujus vocis in bi-comp. Ἀντιπρούνω. Sed putatur πρόποσις dictum etiam fuisse de Potu qui propinatur. ["Ruhnck. Ep. Cr. 73. Bibl. Crit. 1, 2. p. 35. Toup. Opusc. 2, 243. Valck. Anim. ad Ammon. 85. Callim. 254. ad Charit. 371=621. Jacobs. Anth. 7, 359." Schæf. Mss. * Προπότης, Propinatorius, Eur. Rhes. 361. * Προπότιον, Epiph. 1, 604.] Ἀντιπρούνω, Vicissim propino. Apud Athen. metaphorice ponitur αἰδᾶς ἀντιπρόπιθι, in versu cujusdam Poëtæ. Pass. Ἀντιπρούνομαι pro Vicissim mihi propinatur, ap. Greg. Naz. Τὰς δὲ προπόσεις τε καὶ φιλοφροσύνας, ἃς δημοσίᾳ πόρνοις προὔπινε τε καὶ ἀντεπροὔπινετο. ["Const. Manass. Amat. 5, 21." Boiss. Mss.]

[* Προὔπινω, Dio Cass. 849.]

Συμπίνω, Coinpoto, Plut. Symp. 2. Οὐ γὰρ τοῦ φαγεῖν, ὁ Ἀγίας ἔφη, χάριν, οὐδὲ τοῦ πιεῖν, ἀλλὰ τοῦ συμπεῖν καὶ συμφαγεῖν, ὡς ἐγώμαι, καλοῦμεν ἀλλήλους, Plato Minos, Ἐν Κρήτῃ δὲ εἰς οὗτὸς ἐστὶ τῶν ἄλλων νόμων, οὗς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλους

eis μέθην, ubi observa additum dat. ἀλλήλους, Lucian. (2, 538.) Καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦνται εἶναι εἰ συνέπιόν ποτε. || Combibo, non quidem pro Compoto, ut sc. Combibo sit Simul bibo, sicut in VV. LL. legitur; sed ea signif. qua dicitur ab Ovidio, ara cruorem Combiberat: ut alios aliorum locos omittam, in quibus idem hujus verbi usus cernitur. Vel Imbibō, i. e. Humorem concipio, Bud. e Theophr. Ἐπεὶ πρὸς γε τὴν κόλλησιν ἢ ξηροτέρα ἢ λη συμφέρεῖ ἴσταται γὰρ καὶ νῦν ναυπηγούμεναι, καὶ ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα, συμμύει καὶ στέγει: i. e. Cum humorem imbibierint, comprimuntur, et aquam arcent, rimis astrictis, ut vertit Idem. ["Casaub. ad Athen. 1. p. 64.: μετὰ, Bast Lettre 124." Schæf. Mss.] Συμποσία vide post συμπόσιον. Συμπόσιον, τὸ, Compotatio, s. potius quod Lat. dicunt Convivium, sonans alioqui potius q. d. συμβίωσις: et quidem quod sequatur signif. verbi συμβιώναι, copulati cum συμπεῖν, ut videbis T. 1. c. 741. in princ. Cic. in l. de Sen., aut, si mavis, M. Cato ap. Cic., Neque enim ipsorum conviviorum delectationes corporis voluptatibus magis quam cætu amicorum et sermonibus metiebar. Bene enim majores accubitionem epularem amicorum, quia vitæ conjunctionem haberet, convivium nominarunt: melius quam Græci, qui hoc idem tum Compotationem, tum Concœnationem vocant: ut, quod in eo genere minimum est, id maxime probare videantur. Ubi non dubium est quin compotatio sit interpretatio nominis συμπόσιον, at vero Concœnatio, nominis σύνδειπνον. Dico autem συμπόσιον esse potius Convivium, quod licet συμπόσιον sonet Compotatio, aut, magis etiam ad verbum, Compotamentum, (si cum bona Latinitatis venia fingere hoc, docendi tantum causa, liceat,) dicitur tamen non simpliciter de Compotatione, sed de Compotatione quadam convivali, ut ita dicam. Plut. Symp. 7. Κοινωνίας γὰρ ἐστὶ καὶ σπουδῆς καὶ παιδείας καὶ λόγων καὶ πράξεων τὸ συμπόσιον, Plato de Rep. 2. Εἰς ἑδὼν γὰρ ἀγαθόντες τῷ λόγῳ, καὶ κατακλίναντες, καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες κ. τ. λ. Pro eo autem, quod dicit hic συμπόσιον κατασκευάσαντες, dici etiam possit συμπόσιον συναγαγόντες, cum ap. Athen. legamus συμπόσιον συναγωγῇ. Sed et συγκροτεῖν συμπόσιον, alicubi me legere memini. At συμπόσιον διαλύσαι, Convivium dissolvere, i. e. finire: aut etiam συμπόσιον καταλύσαι: unde συμπόσιον καταλύσεις ap. Xen. (Σ. 9, 7.) Et plur. συμπόσια, in frequenti etiam usu, K. II. 8, (8, 6.) Ἦν δὲ αὐτοῖς νόμιμον, μὴδὲ προχοῖδας εἰσφέρεισθαι εἰς τὰ συμπόσια, Demetr. Phal. Ἐν ἑορταῖς καὶ ἐν συμπόσιοις. || Interdum συμπόσιον Ipsum convivii locum [Cœnaculum] significat, ut ex Athen. (209. 519.) necnon ex J. Poll. patet. || Nonnunquam συμπόσιον de Ipsiis convivis dicitur, quam itidem signif. habet aliquando Lat. Convivium. || Vocarunt præterea συμπόσιον cum alii, tum Plato et Xen. ac Lucian., Librum s. Libellum quo convivium a quibusdam agitatum descripserunt: Vide Plut. Symp. init. ["Toup. Emendd. 2, 567. Epiph. Boiss. Philostr. 596. Convivii locus, Lucian. 2, 112. 3, 417. 420. Dial. p. 80. ad Charit. 518. Convivæ, Plut. Mor. 1, 620." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 517.] AT VERO Συμποσία, quod magis ad verbum et regulariter, ut ita dicam, sonat Compotatio, sicut συμπόσιον dixi sonare Compotamentum, ab J. Poll. quidem ponitur tanquam synonymum nomini πότος, item nomini συσσίτια, atque aliis, sed nullius Scriptoris auctoritate confirmatur. In VV. LL. autem affertur e 3 Macc. (5, 16. 17.) Τὸν τῆς συμποσίας κατῶν. Συμποσίάρχος, ET Συμποσίαρχης, Convivii præfectus, Convivii magister; Qui modum convivii imponebat, Bud.: cum alii e Varrone interpr. uno verbo Modiperator. Legitur autem hoc nomen συμποσίαρχος cum ap. alios, tum ap. Athen. et Plut.: ap. quem extat etiam locus et quo συμποσίαρχον officium cognoscere possumus: hic sc. in Αἰσχρολόγῳ (Lacon. init.) Ἀγασίλαος ὁ μέγας παρὰ πότον ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου ποτὸν ἐκάστω προσφέρει, Εἰ μὲν πολὺς ἐστὶν οἶνος, ἔφη, ὅσῳ ἕκαστος αἰτεῖ· εἰ δὲ ὀλίγος, ἐξ ἴσου δίδου πάντων: Symp. 1, (4.) agitur hæc quæstio, Ποῖόν τινα δεῖ τὸν συμποσίαρχον εἶναι; ubi etiam ejus munus esse dicitur ἢ

περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστάσια καὶ διακόσμησις. Sed et e toto illo l., quæ ejus essent partes, manifestissimum esse potest. Verum hoc sciendum est, sorte munus illud solitum tribui: quod et in illo Plut. Apophth. loco videre est. Συμποσιαρχία, q. d. Præfectura convivii. Sunt et qui reddant Magisterium convivii. Bud. vertit Magisterium in convivio, e Cic. de Sen.: ap. quem tamen legimus Magisteria, sine adjectione, sed loquendo de conviviis. Est certe συμποσιαρχία, illa quæ vocatur a Plut. ἡ περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστάσια καὶ διακόσμησις, ut modo dixi: [8, 452.] Συμποσιαρχέω, Præfectus sum convivii, Præsum convivio, Sum magister convivii, modiperator. Utitur Aristot. Polit., item Plut. (8, 453.) "Ο, τε αὐ παντάπασιν νήφων, ἀφῆς καὶ παιδαγωγεῖν μᾶλλον ἢ συμποσιαρχεῖν ἐπιτήδειος. Compositione autem caret adjectivum ΝΟΜΕΝ Συμποσιακός, sonans Convivalis: ut συμποσιακὰ προβλήματα s. ζητήματα Plutarchi, quæ et συμποτικά ζητήματα appellat, Convivalia problemata, Convivales quæstiones. Legimus tamen et τῶν συμποσιακῶν ap. eum l. 8. sine adjectione: et ita dicitur etiam τὰ συμποσιακὰ substantive, [cf. 2, 1. "Fischer. Præf. ad Anacr. p. v." Schæf. Mss. * Συμποσιαῖος, Lobbeck. Phryn. 553. "Eust. II. 677, 31." Wakef. Mss.] Caret itidem compositione, eandem originem habens, etiam VERBUM Συμποσιάω, Una convivor, convivium celebro. At si reddas Compoto, videbitur sonare simpliciter i. q. συμπίνω. Greg. Naz. Encom. Macc. Καλὸν μὲν καὶ συνοικούντες ἀλλήλοις ἀδελφοὶ καὶ συμποσιάζοντες καὶ συνασπίζοντες. [LXX. Deut. 21, 20. "Ad Charit. 523." Schæf. Mss. "Schol. Pind. II. 4, 521. Heliod. 251." Wakef. Mss.]

Συμποσιαστής, Convivator. [* "Συμποσιαστικός, ad Nicet. Eugen. 3, 151. 162. 173. 207. 217." Boiss. Mss. * Ἀντισυμποσιάω, Lucian. 2, 318. τὸν Πλάτωνα.]

AT VERO Συμπότης a tertia præt. verbi συμπίνειν persona formatur, sicut συμπόσιον et συμποσία, a secunda. Est autem Συμπότης, Compotor, etiam Combibo: Cic. Cum tuis combibonibus Epicureis. Athen. 4. "Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῇται, ποιεῖ δὲ πολλάκις, συμπόται αὐτῷ εἰσιν ὡς μάλιστα δώδεκα, Lucian. (2, 932.) Σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, [Xen. Σ. 9, 4. "Herodian. Philet. 476. et n., T. H. ad Lucian. Dial. p. 74. Phryn. Ecl. 214. Thom. M. 208. 729. Villos. ad Long. 140." Schæf. Mss. * "Ἀρχισυμπότης, Combibonum princeps, Chrys. in Ps. 95. T. 1. p. 921, 31." Seager. Mss.] Et FEM. Συμπότης, idos, ἡ, ["ad Charit. 684." Schæf. Mss.] ITEM Συμπότρια, Compotrix, Terentio, [Gl. Compotrix.] Συμπότης, q. d. Compotorius, Athen. 11. συμποτικά ὀμιλᾷ, Compotorii congressus, Convivales congressus, Ad compotiores pertinens, s. potius Ad ipsam computationem, Ad convivium pertinens, Convivalis: ut συμποτικοὶ νόμοι, et συμποτικά ζητήματα, Plut.: quæ et συμποσιακὰ vocari modo dixi, et συμποτικά ἀπάται, ap. Lucian. (1, 191.) Καὶ τοι τὰς γε ἀπάτας, ὡ Ἑρμῇ, τὰς σ. οὐσας οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν. Item σ. ἀστείσματα, in quodam titulo l. 2 Epigr. || Interdum vero συμποτικὸν significat Computationi conveniens, aptum, Convivio conveniens: qua in signif. cum alii utuntur, tum Plut. || Qui novit quomodo se inter compotiores gerere debeat, estque illis jucundus, Compotor suavis et jucundus, Conviva jucundus, Qui novit jucunde convivari, Aristoph. Σφ. (1209.) Παν', ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε Ξυμποτικός εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός, Plut. (8, 453.) "Ὅτι δὲ τὸν μὲν φυλάκων ἄρχοντα, φυλακικώτατον, ἄς φησιν ὁ Πλάτων, εἶναι, τὸν δὲ συμποτῶν, συμποτικώτατον. Additque talem fore, si neque τῷ μεθεῖν εὐάλωτος ᾖ, neque πρὸς τὸ πίνειν ἀπρόθυμος: item si sit σπουδῆς οἰκείος, et παιδιᾶς μὴ ἀλλότριος, sed εὖ πως συγκεκραμένους πρὸς ἀμφοτέρω, etc. Sic utitur et Lucian. (1, 689.) "Ὅστε ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός. Apud quem tamen est συμποτικός et Qui libens ac bene lauteque convivatur, Bud., afferens ex ejus Timone, (1, 159.) Χαῖρε, Τίμων εὐμορφότερε, καὶ ἡδιστε, καὶ συμποτικώτατε: quæ verba sunt parasi. ["Valck. ad Herod. 188. ad Lucian. 1, 217. Casaub. ad Athen. 1. p. 10." Schæf. Mss.

* "Συμποτικός, J. Poll. 6, 20." Kall. Mss. * "Συμποτάω, Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 89." Boiss. Mss.]

[* "Υπερίνω, Nimium bibo, Xen. K. II. 8, 8, 10.]

[* "Πιόνα, ἡ, Poculum, Montfauc. Palæogr. 405." Kall. Mss.]

Υποπίνω, Subbibō, i. e. Plusculum s. Aliquantum bibo, ut exp. in hoc Plauti loco, in Truculento, Qui improbus est, sive subbibit, sive adeo caret temeto, Tamen ab ingenio est improbus. Xen. K. II. 8, (4, 5.) Ἐκ τούτου δὲ, ἐπεὶ ὑπέπινον, ἤρετο ὁ Ὑστάσπας τὸν Κύρον, Cum plusculum poti essent, Ἑλλ. 6, (4, 8.) Ἐν τῇ μεσημβρίᾳ ὑποπινόντων. Sic Aristoph. Ὀрк. (494.) ὑπέπινον ἔν ἄστει. Usus est et Anacr. hoc verbo non semel. Camer. exp. etiam Largius bibo. Bud. autem ὑποπεπωκὸς in h. Xen. I. reddit Appotus, (Σ. 9, 2.) Μετὰ τοῦθ' ἤξει Διόνυσος ὑποπεπωκὸς παρὰ θεοῖς. At præsens ὑποπίνειν aptissime verbo Subbibere redditur, plane etiam expressa præp. Atque ut Suet. addidit Paulum huic verbo Subbibere, (in Nerone, Si paulum subbibisset,) sic verbo ὑποπίνειν addidit adverbium μετρίως, Plato de Rep. 2. Μετρίως ὑποπίνοντες. Sed a Nicophonte dictum ὑποπίνειν pro μεθύσκεσθαι, tradit Suid. ["Nempe primitivus verbi ὑποπίνειν signif. non tam esse videtur Subbibere, Aliquantum bibere, ut cum H. Stephano Schn. statuit, quam Post, nempe Post cœnam, potare potuique indulgere. Vide Athen. p. 34. et cf. "Υποπίνω." Schw. Mss. "Casaub. ad Athen. 66. Bibl. Crit. 2, 1. p. 102. ad Timæi Lex. 282. Abresch. Lectt. Aristen. 289. Zeun. ad Xen. K. II. 765. Bruck. Aristoph. 1, 31. 3, 143. Kuster. 238. Heind. ad Plat. Lys. 6. 52." Schæf. Mss.]

"ΠΟΙΣΙΣ, ὁ, Maritus: itidem παρὰ τὸ πίνειν, quoniam ut τὸ ὕδωρ τῇ γῇ μινύμενον causa est seminum et plantarum, ita vir mulieri mixtus, prolis. "II. Γ. (429.) Ἄνδρι δαμεις κρατερῶ, ὅς ἐμὸς πρότερός ποῖσις ἦεν, Od. Θ. (523.) Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Λ. (429.) Κοιριδίῳ τεύχεα πόσει φόνον. Sic O. (112.) Ζεὺς πόσις Ἥρης. Pro eod. in Epigr. (Leonidæ Alex. 33.) metri causa usurpatum REPERITUR Πόσις. Est et Nomen proprium "Historici ap. Athen." [296. "Πόσις, Mær. 328. et n., Koppiers. Obs. 78. Valck. Phœn p. 348. ad Charit. 747. Wakef. Trach. 550. 572. Differt ab ἀνῆρ, Bruck. Trach. 551. De gen., Porson. Med. p. 68. De dat., Heyn. Hom. 4, 497. Αἰγὸς π., Jacobs. Anth. 7, 117. 11, 419. Ποῖεσις, ad Charit. 765." Schæf. Mss. Aristot. Polit. 7, 16.] "Μελλέποσις, Futurus maritus, J. Poll. 3, (45.) e Soph. "Itidem ab Hes. exp. ὁ μέλλων ἀνὴρ γίνεσθαι." Πρωτόποσις, dicitur ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη, J. Poll. h. e. Quæ virgo alicui nupsit: ei enim primo nupta est, non alii ante. Eadem a Theopompo Comico πρωτόπειρος dicitur, utpote primum "experiens maritum. Testis idem Poll." [3, 39. Athen. 235.]

"ΠΟΤΑΜΟΣ, Fluvius, Flumen: παρὰ τὸ ποτὸς εἶναι, h. e. πόσιμος εἶναι, quod potabilis sit, h. e. potabilem aquam habeat, non salsam, ut mare. "Hom. tamen et Oceanum vocat ποταμὸν, Od. (Λ. 156.) Μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ρέεθρα. "Πρῶτα μὲν Ὀκεανὸς, ὃν οὕτως ἐστὶ περῆσαι Πεζόν. "Sic Λ. fin. Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κύμα ῥόοιο: Od. M. iuit. Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο Νῆϋς. Ubi ποταμὸν Ὀκεανὸν doctiores accipiunt τὸν ἔξω Ὀκεανὸν, Exteriore s. Ulteriore Oceanum: quidam etiam Fluvium qui in exteriorem Oceanum defert, cum subjungat Poëta, ἀπὸ δ' ἵκετο κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο. At cum II. Ε. (245.) dicit, ποταμοῖο ρέεθρα Ὀκεανοῦ, de toto Oceano intelligit: nam ut ibi subjungit, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ita alibi dicit, Ὀκεανὸν τε θεῶν γένεσιν, ut et Virg. Pater Oceanus. Alio qui ποταμούς appellare solet Flumina quæ ex Oceano orta in eund. remeant: II. Φ. (196.) βαθυρρεῖται μέγα σθένης Ὀκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσι. Idem epitheticῶς dicit εὐρρεῖος ποταμοῖο: et ποταμὸς εὐρρεὺς ἀργυροδίνης, et ποταμὸς βαθύρρεος ἀργυροδίνης, et εὐρὺ ῥέων ποταμὸς,

“et ἐς ποταμὸν ἀλμυρῆντα: item, ποταμοῖο κατὰ δει-
 “νοῖο ῥέεθρα. Hesychio ποταμὸς est ὠκεανὸς, et τὸ
 “ἰγρὸν, et ὁ σωματοεὶδὲς θεός: necnon ἐπὶ τοῦ ἥπατος
 “σημεῖον.” [Musgr. Hipp. 78. ad Charit. 712.
 Wakef. S. Cr. 4, 99. Jacobs. Anth. 10, 5. Π., ὁ π.,
 Boiss. Philostr. 651. Nom. propr., Sylb. ad Paus. 77.
 Conf. c. ποτὸν, Jacobs. Anth. 12, 93. ad Dionys. H.
 2, 930. Valck. Opusc. 1, 209.: cum τόπος, Heyn.
 Hom. 7, 151.: cum πόλις, Potter. ad Lycophr.
 p. 1528. Π. πυρὸς, Alberti Peric. Cr. 85. Οἶκημα πο-
 ταμοῦ, i. e. παρὰ ποταμῷ, Musgr. ad Eurip. p. 211.
 Jacobs. Anim. 25. Ἀνὰ ποταμὸν, κατὰ π., ad Herod.
 199. Κατὰ τὸν π., Schneid. ad Plut. Alex. 164. Οὐ
 τὸν π. καθηγούμενος, Bast Lettre 221. Μέχρι τοῦ Ἰν-
 δοῦ π., Strabo p. 112. A. Almel. Ἐπὶ τὸν χεῖμαρρὸν
 π., Paus. 198. Π. ἱεροί, Musgr. Med. 410. Ἀνω πο-
 ταμῶν, ibid. Porson. p. 38. T. H. ad Lucian. Dial.
 p. 31. ad 1, 348. 709. Bergler. Alciph. 344. Markl.
 Suppl. 520. Ποταμοί, ποταμοῖ, T. H. ad Plutum
 p. 471. ad Diod. S. 2, 380.” Schæf. Mss.] “Ποτα-
 “μογείτων, Fluvio vicinus, Amnicola, Herbæ nomen,
 “de quavi de T. 1. c. 810. Et Ποταμοδάρτης, Suidæ
 “ὁ περὶ αἰετὸν ποταμὸν, Qui semper flumen traji-
 “cit.” [* Ποταμοδιάρτης, Artemid. 4, 66. * Ποταμόρ-
 “ῥυτος, Phrynichus Bekkeri p. 60. Ποταμήρρυτος, Paul.
 Sil. Ecphr. 596. ὀλβος. * Ποταμοφορέω, unde] “Πο-
 “ταμοφόρητος, ὁ ἦ, Qui a fluvio aufertur s. rapitur,
 “Apoc. 12, (15.) Ἐβαλεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ
 “ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα ταύτην ποταμοφόρητον ποιήσῃ.
 “Et Ποταμόχυστος γῆ, Terra operta limo arenave a
 “fluvio devecta.” [Ad Herod. 105. ad Diod. S. 1,
 40. * Ποταμηγός, ad Timæi Lex. 43.” Schæf. Mss.
 Dionys. H. 1, 112. 113. 175. 184.] “Ποταμηφόρος,
 “Fluvium trajiciens, ὁ περὶ ποταμὸν, Oppian.”
 [K. 2, 178. 4, 84. * “Ποταμηφόρος, Andr. Cr. 21.”
 Kall. Mss.] “Διπόταμος, Duos habens fluvios,” [Eur.
 Suppl. 621. * Καλλιπόταμος, Phæn. 648. * “Μεσο-
 “πόταμος, Plut. 8, 386. H., Μεσοποταμία, (vide Μέσος),
 ad Diod. S. 2, 286.” Schæf. Mss. * Μεσοποταμίτης,
 Homo e Mesopotamia. * Πολυπόταμος, Eur. Herc. F.
 409.] Ποτάμιος, Fluvialis: ὕδωρ, Aqua fluvialis,
 “e flumine petita. Et π. ἰχθύς, Pisces fluviales, οἱ
 “ἐν τοῖς ποταμοῖς βιοτεύοντες Athenæo, qui itidem
 “dicit ποτάμιος κεστρεὺς, ad differentiam τοῦ θαλασ-
 “σίου. Sic π. ἵππος, Equus fluvialis: qui et ἵππο-
 “πόταμος. Necnon ποτάμια πλοῖα, Fluviales naves,
 “Navigia quorum in fluminibus usus est. Plin. dicit
 “etiam Amnica insula.” [Wakef. Alc. 466. Casaub.
 ad Athen. 115. ad Timæi Lex. 43. Ilgen. Hymn.
 511. Eur. Hipp. 78. ubi v. Musgr. De nave, Toup.
 Opusc. 1, 479. Emendd. 2, 79. 251. Ποτάμιοι,
 T. H. ad Plutum p. 470. * Ποτάμειος, Musgr. Tro.
 1067. Ποταμήιος, ibid. (Nonn. D. 11, 309.) * Πο-
 ταμηῖς, Ruhnck. Ep. Cr. 126. 229. Thom. M. 155.
 ad Diod. S. 1, 241. Brunck. Apoll. Rh. 135. (3,
 1217.) * Ποταμηῖτις, ibid. (Paul. Sil. Ecphr. 209.)
 * Ποταμώδης, ad Charit. 224. ad Lucian. 1, 335.
 (Phot. Bibl. 100.) * Ποτάμιον, Heyn. Hom. 5, 333.
 (Strabo 8. p. 527.) * Ποταμίσκος, Strabo 5. p. 515.
 (14. p. 943.)” Schæf. Mss. * Ποταμίτης, Gl. Aquil.
 lex. * Ποταμαῖος, Aristot. Meteor. 2, 1. “Jo. Mal-
 lal. 2. 141.” Elberling. Mss. * Ποταμίσιος, Geop. 2,
 5, 15. καρκίνος. * “Ἐπιποταμῖς, ἴδος, ἦ, Schol. Il.
 γ. 8. * Ἐπιποτάμιος, Synes. 111.” Wakef. Mss.
 “Greg. Nyss. Ep. 3. ap. Zacagniam.” Kall. Mss.]
 “Παραπόταμιος, Qui ad fluvium est, Ad fluvium
 “situs: πόλις, Herod.: ὄχθη, exp. Fluminea ripa.
 “Homines παραποτάμιοι dicuntur Flumen accolentes,
 “Fluminis accolæ, Amnicolæ, Ovid.” [Ad Diod.
 S. 1, 296. 533. 2, 261. Kuster. Aristoph. 54. Heyn.
 Hom. 6, 72. 8, 113.” Schæf. Mss. “Schol. Ari-
 stoph. N. 158.” Boiss. Mss. Plut. 7, 259. * Περι-
 ποτάμιοι, Gl. Amnenses.] “Denique a ποταμὸς est
 “Ἀδν. Ποταμηδόν, In modum fluminis, Fluminis
 “in morem, More fluvii: δίκην ποταμοῦ, Hes. et
 “Suid.” [Lucian. 3, 390. “Chrys. πρὸς Πιστ. Παρ.
 T. 6. p. 184, 30.” Seager. Mss. “Const. Porphyrog.
 de Imag. Edess. p. 223.” Boiss. Mss. * Ποταμοόμαι,
 Schleusn. Lex. V. T.]

“ΠΙΠΟΣ, Pipus: Avis, Aristot. H. A. 9, 21.

“dicit τὸν κύαρον, (Avis et hæc est,) habere σκέλη βρα-
 “χέα τῇ πίπῃ παρόμοια. Ubi Gaza, Crure brev-
 “similiter ut pipo est: legens forsitan πιπῶ, a NO-
 “MIN. Πίπῳ, cujus Hes. meminit, dicens esse ὄρνεον
 “πολεμικόν, secundum quosdam ἐρωδιόν, Ardeam.”
 [“Munck. ad Anton. Lib. 65. 101. Verh.” Schæf.
 Mss. Schneid. ad Eclog. Phys. 42. 43. Πίπῳ, Ly-
 cophr. 476.]

“Πίπποι, Avium pulli, Pipiones, Athen. (368.)
 “Καὶ νεοσσῶν ὀρνίθων, οὓς πίππους καλοῦσι. INDE
 “Πιππίζω, Avium pullos voce imitor, Pipio. Ari-
 “stoph. Schol. dicit hanc λέξιν πεποιήσθαι κατὰ μι-
 “μῆσιν τῶν ὀρνέων, ut Hes. etiam κατὰ μίμησιν τῆς
 “τῶν ὀρνέων φωνῆς: dicente Aristoph. Ὀρν. (307.)
 “Ἰοῦ ἰοῦ τῶν ὀρνέων, Ἰοῦ ἰοῦ τῶν κοφίχων. Οἱ πι-
 “πίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες. Sed notandum
 “est, Schol. Aristoph. et Suidam, necnon textam
 “Aristophanis, scriptum habere πιπίζουσα, gemino
 “π, Hes. vero unico: quam scripturam esse melio-
 “rem, vel ex eo patet, quod subjungit, accipi, id
 “verbum et pro ποτίζειν: in hac enim signif. unico
 “π scr. est ut πιπίσκειν, utpote a πῖω derivatum ana-
 “diplosi duarum literarum initialium. Atque ita
 “malim et πίποι pro πίπποι: præsertim cum ap.
 “Latinos quoque scribatur Pipiones et Pipire, unico
 “p., quæ a Græco originem traxisse, extra contro-
 “versiam est.”

“Πίπρα, ἦ, Pipra, Avis inimica τῷ χλωρεῖ, Ari-
 “stot. H. A. 9, 1. Gaza ibi habet Pipo, πιπῶ: non
 “male forsitan; nam ἡ πιπῶ ab Hes. esse dicitur ὄρ-
 “νεον πολεμικόν, Avis pugnax.”

ΠΙΠΤΩ, Cado, Labor, f. πέσω, tanquam a τη.
 Πέτω, et Dorice πεσῶ: sed in usu est potius media
 vox πεσοῦμαι. Præter. autem πέπτωκα, tanquam a
 Πρώω, Π. A. 597. Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομί-
 “σαντο πεσόντα. Ab Eod. P. (633.) βέλεα dicuntur
 “ἐτώσια πίπτειν ἔραζε, i. e. πίπτειν eis γῆν. Apoll. au-
 “tem Rh. 2, (827.) dixit οὐδεὶ πέσε, pro eis οὐδας. At
 “πίπτω ἐνὶ κύμασι ap. Eund. (1, 506.) possumus acci-
 “pere pro ἐμπίπτω κύμασι: itidemque στενάχουσιν ἐν
 “λεχέεσσι πεσόντες, pro λεχέεσσιν ἐμπεσόντες. Ma-
 “gnus est verbi πίπτω usus et in soluta oratione, Plut.
 “Οὔτε γὰρ πίπτοντός ἐστιν ὀρθοῦν. Interdum cum
 “præp. eis: ut πίπτειν eis γόνατα, Xen. K. Π. 1, (4, 8.)
 “Et, Ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι, Athen. 10. Ceterum
 “quoniam interfecti cadere solent, Herodian. 7, (3, 15.)
 “Ἀναρθεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πεσεῖν, ideo sæpe, sicut
 “et Cadere, accipitur pro Interfici, Prosternei: qua in
 “signif. usi sunt post Hom. ceterosque Poetas, prosæ
 “etiam Scriptores: Πεσόντι ἐν τῇ μάχῃ, Paus. Item
 “cum constr. conveniente verbo passivo, ut ap. Plut.
 “Πεσὼν ὑφ’ ἐτέρου. Nonnunquam vero est potius
 “Profligari: Thuc. 2. Πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη
 “ἔπεσεν ὑπ’ ἐλασσόνων. Sed et ἀνεμος, i. e. Ventus,
 “πίπτειν dicitur ab Homero: qua in signif. Virg. uti-
 “tur verbo Cadere. Dicuntur et δάκρυα πίπτειν ap.
 “Hom., sicut Latine quoque Lacrymæ cadere: vici-
 “simque aliquis Ἐς δάκρυα πίπτειν ap. Herod. Est vero
 “ubi reddatur potius Incidit quam Cado: ut in πε-
 “πτωκότες συμφορᾷ, quod ex Epigr. affertur; dicunt
 “enim Lat. potius Incidere in calamitatem. Itidemque
 “e Soph. (Aj. 759.) Πίπτειν βαρεῖα πρὸς θεῶν δυσπρα-
 “ξίας, pro Incidere iu ærumnas. Et ita quidem inter-
 “pretando, fuerit utrobique simplex pro comp.; sc-
 “hic πίπτειν pro ἐμπίπτειν, illic πεπτωκότες pro ἐμπε-
 “πτωκότες. || Interdum πεσὼν dicitur Qui procubuit,
 “Procumbens, Synes. Καὶ πεσόντες ἰκέτευον. || Apud
 “Herod. Τῇ πίπτουσι τὰ πρήγματα, Eo res spectant,
 “VV. LL. [cf. 8, 130.] || Apud Polyb. Ὅσα τῆς Σι-
 “κελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστεία, pro
 “Subjecta sunt imperio Carthaginiensium. Apud
 “Diosc. autem, Γῇ πᾶσα ἡ πίπτουσα ἐς ἰατρικὴν χρῆ-
 “σιν, Bud. vertit, Omnis terra in usum medicamentū
 “recepta. || Πίπτειν affertur et pro Irruere; sed e
 “quibusdam ll. in quibus præp. jungenda est verbo,
 “ut docebo in Ἐμπίπτω. “Πέσῃσι, poetice προπεσεῖν
 “Ceciderit, a πεσέω s. πίπτω. “Πεσέμεν, προπεσεῖν
 “μεν metri causa dicitur: hoc autem, Δαμάσῃσι, pro
 “πεπεῖν, a πεσέω s. πίπτω. Interdum et pro πέσσειν.
 “[“Πίπτω, ad Charit. 210=692. Valck. Phæn. p.

286. 470. 736. Hipp. p. 168. Abresch. Add. ad Aristæn. 148. Lectt. 315. ad Herod. 585. 649. Brunck. Œd. C. 1754. Jacobs. Anth. 6, 57. 9, 492. Markl. Iph. p. 185. Musgr. 1343. T. 1010. Rhes. 446. Ion. 420. Wakef. Eum. 147. Abresch. Æsch. 2, 79. Luzac. Exerc. 15. Occidor, ad Diod. S. 1, 310. De tempore, Prætereo, ad Herod. 233. Vincer, Jacobs. Anth. 7, 277. Kuster. Aristoph. 109. Metaphorice, Heyn. Hom. 7, 54. De tesserarum ludo, Valck. Hipp. p. 242. Wakef. Herc. F. 1231. Jacobs. Anth. 8, 88. T. H. ad Plutum p. 205. De sorte, ad Diod. S. 1, 286. Conf. c. παῖω, Brunck. Attig. 855. ad Hec. 114. Bergler. Alciph. 439. ad Charit. 437. : cum πλέω, ad Diod. S. 1, 707. : cum ἀποθήσκω, Boiss. Philostr. 617. cf. Heyn. Hom. 5, 498. Schneid. Anab. 77. : cum πίπτω, T. H. ad Plutum p. 205. Π. ἐς δάκρυα, ad Herod. 447. Toup. Opusc. 2, 92. : περί σφίσι, ad Dionys. H. 2, 1187. Πέθουμαι, Diod. S. 2, 474. Τὰ πεσόντα, ad Lucian. 1, 487. Πεντρεὺς, ad Il. Φ. 503. Heyn. Hom. 8, 209. Πεντηῶς, Jacobs. Anth. 6, 308. 8, 88. Πεντηῶτα, Ruhnk. Ep. Cr. 167. Πίπτων, i. q. πεσὼν, Heyn. Hom. 6, 39. 519. Τὸ πίπτον, Brunck. Phil. 872. Schæf. Mss. Sext. Emp. 140. Χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν. "Πέτω, Valck. Phœn. p. 470. Brunck. Aristoph. 2, 54. Schæf. Mss. Buttm. Lexil. 295.]

"Πεσείν, Ionica dialysi pro πεσεῖν, Cecidisse, "Cadere, Casurum esse : ut et πεσέονται pro πεσοῦνται, Cadent : ab inus. th. πεσέω, pro quo dicitur "πίπτω. Ab eo est VERBALE Πέσημα, τὸ, i. q. "πτῶμα, Casus, Lapsus, Soph. Aj. (1033.) Πρὸς τοῦδ' ὄλωθε θανάσιμω πεσήματι, Ab hoc interemtus "est mortifero casu. Id ipsum etiam, quod cecidit "vel cadit, πέσημα dicitur. Eur. (643.) de Cadmo, "ὦ τετρασκελὴς Μύσχος ἀδάμαστον πέσημα Δίκε, ubi "Schol. ἀδάμαστον πέσημα exp. τὸ μὴδέπω ζεύγλη "δαμασθὲν σῶμα, nimis generaliter πέσημα reddens "per σῶμα, cum sit τὸ πεσὼν σῶμα, s. τὸ πεπτωκὸς "σῶμα : quomodo et νεκρῶν πεσήματα dicuntur "Mortuorum cadavera, h. e. Corpora, quæ in "conflictu s. pugna cecidere : quæ et πτώματα." "Πέσημα, poetice metri gratia dicitur pro πέσημα, "q. e. πτώμα, πτώσις, Hes." ["Musgr. Herc. F. 1007. Med. p. 19. Jacobs. Anth. 12, 136. Beck. ad Eurip. 203. Valck. Phœn. p. 503. Eur. Hec. 694. Phœn. 1695. * Πέσος, τὸ, (i. q. πέσημα,) 1307. * Βαρυνπεσὴς, Æsch. Eum. 375. Wakef. 377. Abresch. Æsch. 2, 54. Schæf. Mss.]

"Πίσσω, Æolice a πίπτω, ut ὕσσω ab ὄπτω, teste "Etym."

["Πίπτειν, gerundium male formatum, Pseudo-Soph. Clytæm. v. 315. Schn. Lex. Suppl.]

Πτώμα, τὸ, Casus, Lapsus. Apud Diosc. aliquoties, Πρὸς πτώματα πορίζεται, Bibeudum præbatur præcipitatis ex alto. Sic ap. Scrib. Larg. de hiera Pachii, Nec minus arbore alta delapsis vel scalis devolutis, excussis a rheda vel curriculo. Pro quibus sic ap. Maro. Nec minus eorum maxime sanitati convenit, qui arbore alta delapsi sunt, vel scalis devoluti, aut excussi rheda. || Metaph. Pro Delicto s. Errato : qua signifi. usurpatur tum a Luciano, tum in sacra Scriptura aliquoties. || Πρώματα dicuntur etiam Ea ipsa quæ cecidere : ut Lysias (Fr. 26.) πτώματα ἐλαιῶν dicit Olivæ quæ cecidere ex arbore, s. Cadivas olivæ ; vel etiam Ipsas arbores quæ cecidere s. corruiere : nam Harpocr. ejus loci mentionem faciens, ait ita vocari vel τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπωκότα τῶν φυτῶν, vel αὐτὰ τὰ δένδρα κατὰ τινα τύχην πεπωκότα. || Peculiariter autem πτώματα Corpora mortua, quæ itidem a cadendo dicta Cadavera, Plut. Alexandro, Οἱ τε τροχοὶ τῶν ἀρμάτων διελευνόντων

A συνείχοντο, πτώμασιν πεφυρμένοι τοσοῦτοις, οἱ τε ἵπποι καταλαμβανόμενοι καὶ ἀποκρηπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν νεκρῶν. Itidem Herodian. 7, (9, 16.) Ὡς διὰ πλῆθος πτωμάτων, μήτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνήσθηναι. Quæ verba Polit. sic vertit, Sic ut multitudine interfectorum neque discerni ad sepulturam funera potuerint. Itidem 4, (6, 2.) Τὰ δὲ πτ. φερόμενα μεθ' ὑβρεως πάσης, ἀμάξαις ἐπιτεθέντα, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο, ἢ ὅπως δὴ ἐρόπτετο, Porro ipsa cadavera plaustris omnibus per contumeliam imposita, atque extra urbem exportata, acervatim aut temere injecta rogis comburebantur, Polit. Itidem ap. Marc. 6, (29.) Ἦσαν τὸ πτώμα αὐτοῦ, Sustulerunt cadaver ipsius, nimirum ad sepulturam. ["Wessel. Ep. ad Venem. p. 17. Valck. Diatr. 226. ad Herod. 632. Phryn. Ecl. 164. Thom. M. 765. Markl. Suppl. 62. Wakef. Herc. F. 1231. Luzac. Exerc. 15. ad Dionys. H. 2, 1063. Cadaver, Eur. Phœn. 1491. ubi v. Valck. item v. 1691. Conf. c. πῶμα, ad Lucian. 2, 345. Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 373. * "Πτωματόστροφος, Const. Manass. Chron. p. 65. var. lect." Boiss. Mss.] Πτωματίζω, Cadere facio, etiam Præcipito, Cyrill. Οἱ ἐπιχαίροντες ἐπὶ πτώμασιν ἐτέρων ἑαυτοὺς πτωματίζουσι. ["Xyl. land. ad Apoll. Dysc. p. 84. Teuch." Schæf. Mss. Apollon. Hist. Mirab. c. 36. Paul. Alex. K. 3. Theano Epist. * Πτωματισμός, Procl. Paraphr. Ptolem. 277. * Πτωματικός, 277.] AT Πτωματῖς, ἴδος, ἡ, Poculi s. Alius vasis genus, cujus mentio facta est in Λεπαστῇ et Ἐκπέταλος, [Athen. 485. nisi leg. * Πωματῖς, Operculo instructa.]

Πτώσις, Casus, Lapsus, i. q. πτώμα, Luc. 2, (34.) Οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, Positus est iste in casum et resurrectionem multorum : verba Simeonis de Christo, ubi etiam nota opposita πῶσις et ἀνάστασις. Matth. 7, (27.) de domo in loco arenoso structa, Ἐπεσε, καὶ ἦν ἡ πῶσις αὐτῆς μεγάλη, Cecidit, et fuit casus ejus magnus, i. e. magna cum ruina collapsa est. Quod vero Exod. 30, (12.) legitur, Οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς πῶσις ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτῶν, vulgo sic redditur, Non erit in eis casus, cum fuerint recensiti. Malim, Nemo ex eis cadet, h. e. Interimetur : quo modo interemta corpora et quæ cecidere, πτώματα appellantur. || Casus, vocab. Gramm. Epigr. Πῶσεις, συνδέσμονς, σχήματα, συζυγίας, Aristot. Poët. Τῆς δὲ λέξεως τὰδ' ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχείων, συλλαβῇ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πῶσις. Idem Aristot. πῶσεις non nominibus tantum tribuit, de more Gramm., sed etiam verbis : quod latius ap. eum videre est Rhet. 3. At Rhet. 1. hæc ap. eum leguntur, Ὡς ἂν ἐκ τῶν συστοίχων καὶ τῶν ὁμοίων πῶσεων καὶ τὰλλα ἀκολουθῇ, οἶον, εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἰρετώτερον τοῦ σωφρόνως, καὶ ἀνδρεία σωφροσύνης αἰρετωτέρα, καὶ τὸ ἀνδρεῖον εἶναι, τοῦ σωφρονεῖν. Cui simile est hoc exemplum ἀπὸ πῶσεων, quod Topic. 4. affert, Εἰ τὸ δικαίως αἰρετώτερον τοῦ ἀνδρείως, καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀνδρείας αἰρετωτέρα : utrobique autem observa adverbia quoque et conjugata πῶσεων nomine comprehendi. ["Toup. Opusc. 2, 18. Jacobs. Anth. 9, 439. 10, 222. 238. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 351. Musgr. Iph. A. 1343. : κύβων, Valck. Hipp. p. 242. : ῥηματικῇ, Dionys. H. 5, 41. Schæf. Mss.] INDE Ἀντίπτωσις, ἡ, Casus unius pro alio positio, Casus pro casu, Figuræ nomen ap. Gramm. [Schol. in Lycophr. 1. 495. in Soph. El. 761. in Thuc. 1, 140. Eust. Il. p. 62, 8. 70, 10. Hippocr. 22, 46. "Ad Corn. Nep. 239. ad Il. Γ. 211. Θ. 377. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 319. Schæf. Mss. * Πρωσία, ἡ, οἴκων, Domuum ruina, Manetho 4, 617.] Πτώσιμος, Caducus, Cadivus, [Æsch. Ag. 648. 1114.]

Πτωρός, Qui cadere potest vel solet, Cadivus, Caducus : Hes. πτωρὸν, τὸ πίπτον. Πρωτικός, Casualis, vox Gramm. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 296. 314. 2, 200. 3, 319. Schæf. Mss.] Ἀπτῶς, ὥτος, ὁ, ἡ, Qui non cadit, corrui nec collabatur, Cadere s. Corruere nescius ; et per consequens Stabilis, Firmus, Constans. Vel, Non vacillans, Qui erectus et non vacillans incedit : ut Gaza, ap. Cic. de Sen. Alacri et erecto animo, vertit, ἀκραιφνεῖ καὶ ἀπτῶτι ψυχῇ.

Item ἀπτός, Qui non cecidit. ["Ad Charit. 358. Huschk. Anal. 154." Schæf. Mss. Pind. 'O. 9, 138. Plato de Rep. 7. p. 534. "Clem. Alex. 273." Wakef. Mss. * "Ἀπτός, Gl. ὁ ἀκλίτος, Indeclinabilis, Hesych. 135. Suid. 1, 306. Phav. 114. Non lapsus, Longin. 33, 4. "A prolapsione integer, Dionys. Areop. 27. 260. Athan. 1, 290. Method. 322." Kall. Mss.] Ἀπτός, Citra lapsum, Ita ut non cadas nec vacilles. Alii, Sine defectu. [* Δίπτωτος, Duabus terminationibus flexus, Apollon. Dysc. de Pronom. 376. Bekk. * Δύσπτωτος, vide Εὐέμπωτος. * Ἐρερόπτωτος, 271. 375. "Matth. Camariota Comp. Rhet. p. 12. Scheffer." Boiss. Mss.] "Ἡμίπτωτος, Semirutus, Qui dimidia e parte corrui, Bud." ["Hes. v. Ἐρείπιον." Boiss. Mss. * Ἰσόπτωτος, Apollon. Dysc. de Pronom. 375. * Μονόπτωτος, Unum tantum habens casum.] Ὀμοίωπτωτος, Similiter cadens, Similes casus habens. Ὀμοίωπτωτον Figura est oratoria. Quintil. 9, 3. Tertium est, quod in eosd. casus cadit: ὁμοίωπτωτον dicitur. Sed neque quod finem habet similem, est ὁμοίωπτωτον: utique in eund. finem venit, ὁμοιοτέλευτον. Est enim ὁμοίωπτωτον tantum casus similis, etiamsi dissimilia sint quæ declinentur: nec tantum in fine deprehenditur, sed respondent vel prima inter se, vel mediis vel extremis, vel etiam permutatis his: ut media primis, et summa mediis accommodentur, et quocunque modo accommodari poterunt. Nec enim semper paribus syllabis constat: ut est ap. Afrum, Amisso nuper infelicitis aulæ si non præsidio inter pericula, tamen solatio vitæ inter adversa. Meminit et Rut. Lupus, necnon Beda, qui hoc ex Ennio exemplum affert, Mœrentes, flentes, lacryman-tes, commiserantes. Utitur eod. vocab. Plut., ut videbis in Κολλάω. ["Ad Diod. S. 1, 514. Jacobs. Anth. 7, 385. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 228." Schæf. Mss. * "Ὀμοιοπτώτως, Philem. Lex. 35. p. 12." Boiss. Mss. Schol. Apoll. Rh. 4, 5. Eust. Il. A. p. 94, 12. Od. A. p. 12, 26. 17, 46. * Ἀνομοιόπτωτος, 12, 27. * Ὀμόπτωτος, unde] "Ὀμοπτώτως, "Eodem casu: quod et ὁμοιοπτ." [* "Ὀρθόπτωτος, Schol. Æsch. Pers. 135." Boiss. Mss.] Πολύπτωτος, C Multos casus habens. Πολύπτωτον, Figura oratoria, itidem ut ὁμοίωπτωτον. Aquila Rom. Πολύπτωτον, e pluribus casibus: hanc figuram ex eo nominarunt, quod cum sæpius initio ab eadem parte orationis stat, illa ipsa pars declinationibus casuum aut generibus aut numeris immutatur. Cujus exempla ap. eum vide, necnon ap. Rut. Lupum. Bedæ Polyptoton est cum diversis casibus variatur oratio, ut Litora litoribus contraria, fluctibus undas Imprecor, arma armis. Huc pertinent quæ Quintil. scribit 9, 3. de epanodo, Interim variatur casibus hæc et generibus iteratio. Magnus est labor dicendi, magnas res est. Et ap. Rutil. longiore periodo et hæc initia sententiarum sunt, Pater hic tuus? patrem hunc appellas? patris tu hujus filius es? Fit casibus modo hoc schema, quod πολύπτωτον vocant. Simile exemplum ap. Terent. Ejus me miseret, ei nunc timeo, is nunc me retinet. [Phav. Lex. 616. cf. not. ad Eur. Cycl. 120. Eust. Il. A. p. 79, 19. 264, 43.] Ἀμφιπίπτω, Circum cado, procumbo, Od. Θ. (523.) Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Terræ advoluta circa illum. Eust. annotat ἀμφιπεσοῦσα hic aptissime dictum esse de mortuo, cum vivos dicamus ἀμφιβαλεῖν. "Ἀμφιπεσοῦσα, partic. "aor. 2 act. AB ἀμφιπίπτω, mutuatum ex ἀμφιπε- "σέω: signif. autem Amplexibus veluti obruens, "Circumfusa humeris, amplexibus nimirum." [Soph. Tr. 940. ἀμφιπίπτων στόμασιν.] Ἀναπίπτω, Recumbo, Decumbo, Procumbo, Eur. Cycl. (410.) Ἀνέπεσε, φάρυγος αἰθέρ' ἐξέεις βαρύν. Interdum pro Accumbo in mensa, convivio: quod solet simpliciter Accumbo dici. Alexis Comicus Poëta ap. Athen. μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ. Sic usurpant verbum hoc et Matth. et Marc. || Supinus sum, inquit Bud.: Xen. Œc. (8, 8.) Ἐν τάξει μὲν κάθηται, ἐν τάξει δὲ προνοεῖουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσιν, Vicissim et recte atque ordine incumbunt in remos, et rursus resupinantur. Sic et Ἰππ. (8, 17.) dixit ἀναπίπτειν pro ὑπνώτερον εἶναι,

(ut exp. Bud.), cui opponit προνοεῖν. Athen. autem illum priorem Xenophontis l. cum hoc Cratini conjungit, itidem de remigibus usurpantis ἀναπίπτειν: cum scribit, ῥοθίαζε, κἀνάπιπτε. || Ἀναπίπτω, ἀθυμῶ, ὀλιγωρῶ, Athen. (p. 23.) citans h. Thuc. l. 1, (70.) Νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι. Ad animum retulit Dem. ἀναπίπτειν, ut scribit Bud., (411.) Δεδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ᾗτε, i. e. ὑπτιοὶ καὶ νυστάζοντες, inquit Interpres: οὐκ ὀρθοὶ καὶ νήφοντες, Animo nec strenuo nec vigilantī erectoque; sed supini et desides, et malis vestris indormiscentes. Cic. Si simul animus cum re concidit, Liv. Victi autem ceciderant animis, Hactenus Bud. Est autem opere pretium considerare, ut de iisd. dixerit Liv. Animis cadere, de quibus Thuc. ἀναπίπτειν: ille enim scribit, Νικώμενοι ἀναπίπτουσιν, hic, Victi ceciderant animis. || Addit Bud., Ἀναπίπτω ponitur et pro Frigeo, Remissus sum: Dem. (567.) Ἀναπεπτώμεν δὲ τὰ τῆς ἐξόδου, Quod agitata fuerat de equitate mittendo, refrixerat: populus jam consilium mutarat. Idem ἀναπεπτωκὼς ap. Chrys. ad Rom. exp. Supine et per desidiam agens, Thuc. Schol. ἀμβλύνεσθαι ap. Eund. (2, 87.) metaphorice positum exp. per ἀναπίπτειν. Ab Eust. ἀναβολὴ exp., ἡ ἀνάπτωσις, καὶ ἀργία. [Lobeck. Phryn. 216. "Ad Anton. Lib. 283. Verh., Herodian. Philet. 441. et n., Thom. M. 60. Valck. Hipp. p. 284. Diod. S. 1, 341. ad 2, 412. Athen. 1. p. 38. Casaub. 74. Dionys. H. 2, 969. Heyn. Hom. 6, 655. Animo concido, Wyttob. ad Plut. de S. N. V. 57. Thom. M. 52. 60. De remigibus, ad Xen. Œc. 8, 8." Schæf. Mss. * "Ἀναπεπτωκὼς, J. Poll. 3, 23." Kall. Mss.] Ἀνάπτωσις, ἡ, Decubitio, Recubitio, Accubitio. || Resupinatio. || Animi remissio: sive cum Bud., Animus jacens et remissus. [* "Ἀνάπτωτος, cf. Advers. mea p. 89." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ἐπαναπίπτω, Ælian. V. H. 9, 24, 6. * "Παραναπίπτω, Artemid. 1, 79." Kall. Mss.] Προαναπίπτω, Prius concido, Ante collabor s. corruo, Philo V. M. 1, (1, 154.) Ὡς ἐν βραχεὶ αὐτοῖς τὰ σώματα ἀπαγορεύειν, ἅτε καὶ τῇ ψυχῇ προαναπιπτούσης. "Προαναπίπτω, Recumbo s. Accumbo apud, Athen. (439.) Περιπροσέμμενος, sc. in symposio, οὗ μὲν προσεκάθιζεν, οὗ δὲ προσανέπιπτε. ["Diod. S. 2, 583." Wakef. Mss.] Συναναπίπτω, Gl. Concubo. Simul accumbo, (sc. epulis,) Chrys. in Joann. Hom. 21. T. 2. p. 638, 24. Seager. Mss.] Ἀντιπίπτω, Contra irruo. Item, Obsisto, Renitor, Adversor, Plut. Theseo (28.) Μηδὲν ἀντιπίπτει παρὰ τῶν ἱστορικῶν τοῖς τραγικοῖς. Pro Intercedo, i. e. ἐνίσταμαι, ap. eund. Plut. sæpe, ut ait Bud. Exp. etiam Occurro, ap. Rhett., eo sensu quo dicitur aliquis objectioni adversarii occurrere. Sed et Objicio, Occupo, Occupatione utor, ap. Eosd. exp.: ut cum dicunt, λύει τὸ ἀντιπίπτον pro Solvit objectionem. Occurrit ei quod objiciebatur, vel objici poterat. || Dicuntur etiam ἀντιπίπτοντα πράγματα, Adversæ res, quasi contra cadentes, Greg. Naz. in Jul. ["Stel. 1. p. 27. Mont." Boiss. Mss.] Ἐν τούτῳ, τῇ ἐντεῦθεν ραστώνῃ, μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, καὶ τὸ ἐναντίῳ τὸ κακοδαιμονεῖν, τοῖς ἀντιπίπτονσι. ["Schol. Theocr. 15, 1." Boiss. Mss. "Ammon. 147. Xen. Eph. p. 8. Diod. S. 2, 567." Schæf. Mss.] Ἀντιπίπτωμα, nescio unde afferant VV. LL. pro Ruina, [Sirach. 31, 34. 32, 21. Ἐν ὁδῷ ἀντιπτώματος μὴ πορεύου, Viam impeditam, asperam, ubi facilis est lapsus, aut offensio, ne ingrediaris. Ἀντίπτωσις, vide post Πτώσις. * Ἀντιπτωτικὸς, unde * Ἀντιπτωτικῶς, Casuum permutatione facta, Eust. Il. A. p. 22, 42. 28, 16. 70, 34.] Ἀποπίπτω, Decido, Delabor, Epigr. Νῦν Λιβυκοδὲ κἀνθῶνας ὀχούμενος, εἰτ' ἀποπίπτων Πολλάκις, ἐκείρη γραμματικὸς γέγονεν. "Ἀποπεσέω, inus. th., a quo ἀποπίπτω mutuatur fut. 2 ἀποπεσῶ, et aor. 2 ἀπέπεσον: e quo imper. ἀποπεσέτωσαν in Epigr. Decidant. ["Agathias 65. ad Diod. S. 2, 165. 500. Excido spe, ad Charit. 225." Schæf. Mss. * Ἀπόπτωμα, Casus, Clem. Alex. 222." Kall. Mss. Polyb. 11, 2, 6. Schleusn. Lex. V. T.] Ἀπόπτωσις, q. d. Delapsio. Exp. et Lapsus, Casus. Affertur

que e Gal. ad Gl. 2. Πρὸς τὰς ἀ. τῶν ἐσχαρῶν, pro Ad hoc ut cadant crustæ. Exp. etiam, Ad crustas resolvendas. Erot. ap. Hippocr. ἀπόπτωσιν exp. τὴν τῶν ἐπιδέσμων ἄνεσιν. ["Expulsio, Cyrill. Hieros. 106. ἐκ Παραδείσου." Kall. Mss. "M. Anton. 10, 12." Gataker. Mss. Athen. 530. "Diosc. 4. Hierocl. 14." Wakef. Mss. Paul. Æg. 6, 79.] AT VERO Δυσάποπτως, Qui vix decedit, delabitur. Affertur autem e Theophr. (C. Pl. 1, 11, 8.) et alia signif. in VV. LL. sc. Qui difficile potest absolvi; sed non dubium est quin aut alia signif., aut alia lectio quærenda sit. [*Εὐάποπτως, Theophr. C. Pl. 2, 9, 3. Schn., ubi erat Εὐκατάπτως. * "Ἀποπτωτικός, Qui proposito excidit, Euseb. Pr. E. 295." Wakef. Mss. Orig. 2, 568.] "Προάποπτω, Ante "decido, Prædecidui sum. Vide Πρόπτως, una "cum verbali Προάποπτως."

Διαπίπτω, Intercido, Interlabor, Elabor: 'Εν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, Xen. (Ἑλλ. 3, 2, 3.) E quo (4, 3, 11.) est etiam, Διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἐαντῶν, quæ latius habes ap. Bud. 536. ubi etiam tradit significare Intercidere: addens, quasi Inter digitos labi, cujus tamen signif. nullum exemplum affert: extare autem existimo in isto Synesii loco, 'Αμφίβολος ὢν πότερον διαπέπτωκεν ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα. || In VV. LL. exp. et Aberro, item Spe frustror, ap. Aristoph. Quinetiam Excido, ap. Greg. Naz. Διαπέπτωκέ σοι λόγος. || Ibid., e Plut. Galba, Λόγους διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, Cum iuter exercitus dispersus esset rumor. Atque ita διαπίπτω interdum erit Dimano, sicut ἐκπίπτω, Emano. || At διαπίπτω redditum ap. Plat. Diffluo et vanesco, quibus est aliqua cum signif. verbi Intercido cognatio, habes in eadem illa p. 536. "Διαπέσοιμι, Exciderem, Frustrarer, Aristoph." [Ἰκτ. 692. "Reiz. Præf. ad Herod. p. 18. Bibl. Crit. 3, 2, p. 67. Abresch. Lectt. Aristæn. 231. Wessel. ad Diod. S. 1, 59. Valck. ad Herod. 318. Plut. Mor. 1, 905. Callim. 1, 450. Vanesco, ad Charit. 225. ad Lucian. 1, 477. Dionys. H. 1, 495. Pecco, Diod. S. 2, 343. 513. ad Epist. Socrat. 369." Schæf. Mss. "Pro ἐκπίπτω, ap. Creuzer. ad Procl. in Plat. Alcib. p. 47." Boiss. Mss.] Διάπτωμα, τὸ, Lapsus, VV. LL.; cum tamen διαπίπτειν reddatur Interlabi et Elabi, non simpliciter Labi. [Plut. 7, 831. 832. 10, 330. "Philemon Athen. 516." Strong. Mss.] In Iisd. EST Διάπτωσις, expositum Ruina, Infortunium, Opinionis et spei frustratio; sed absque exemplo. Ego autem ap. Plut. invenio copulata ἀμαρτίαν et διάπτωσιν. ["Wessel. ad Diod. S. 1, 59." Schæf. Mss.] Quo pertinet BICOMP. 'Αδιάπτως, cum significat, In quo nulla erratio est, error non admittitur. Quam signif. Bud. e Polyb. (5, 98, 10.) affert. Qui alioqui ἀδιάπτωτον interpr. etiam Quod nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi potest. "'Αδιαπτῶς, Ita ut non intercidas, s. "Sine lapsu et errore, Plut. (10, 599.) Τὸ πιστεύειν "ὡς ἀληθεῖς πάντῃ καὶ ἀδιαπτῶς, οὐ δίδωσιν αὐταῖς, "sc. ταῖς αἰσθήσεσι." ["Euseb. V. C. 3, 18." Boiss. Mss. Sine ullo errore, Exacte, Polyb. 6, 26, 4. 41, 11. 10, 47, 3. *'Αδιαπτωσία, Hippocr. ad Damaget. 1282, 3. Jambl. Protr. 354. Kiessl. *Εὐδιάπτως, Porphy. ad Marc. p. 46.]

Εἰσπίπτω, Incido in, super: Virg. et Danaum super agmina late Incidit, Irruo, Irrumpo, Impetum do: Εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν, Herod.: post quem ita usus est Herodian. (8, 6, 16.) Sed et ap. Isocr. pro Iruius s. Irrumpo legitur. Apud Thuc. vero (1, 131.) Εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἰρκτὴν redditur et verbo passivo Conjici in carcerem. Sic, 'Εμπεσὼν εἰς δεσμωτήριον Bud. vertit Confectus in carcerem. ["Ad Herod. 337. 367. 531. 596. Wakef. Ion. 603. 1107. 1215. De constr., ad Dionys. H. 2, 661." Schæf. Mss.] 'Επεισπίπτω, Magno cum impetu irruo, μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσέρχομαι, Irrumpo, Bud., qui et addit ἐπεισπᾶν huic esse simile. Sed ego præp. ἐπὶ Valde repentmæ irruptionis indicem potius esse crediderim. Alioqui ἐπεισπίπτειν esset Insuper irruere i. e. Ultra irruere: intelligendo, Ultra eos qui jam irruerint. [Dio C. 579. "Bergler. Alciph. 408. Zeun. ad Xen. K. Π. 636. T. H. ad Plutum p. 271.

A Kuster. Aristoph. 14, 107. ad Diod. S. 2, 350. Boiss. Philostr. 543." Schæf. Mss. * "Συνεισπίπτω, Plut. Fabio 17." Boiss. Mss.] Παρεισπίπτω, Irrumpo, Ingredior hostiliter, Plut. Demetrio, Εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσὼν, ubi Bud. Ingrediens et irrumpens hostiliter: (cf. Rom. 7. Arat. 22.) Sed ita interpretando, supervacanea fuerit præp. παρά: propter quam potius existimo significari hoc verbo Occultam quandam irruptionem, ac minime apertam: qualis est ejus, qui velut in transitu eam facit. Ac certe non absimilis est hujus præp. usus in παρεισπίπτω posito pro Irrepto, Obrepto, Insinuo me: quas signif. vide ap. illum p. 535. e Theophr. et Luciano. "Προεισπίπτω, Prior incido: unde "particip. προεισπεπτικότες, quod Hes. exp. προ- "εἰσελθόντες." Συνεισπίπτω, Simul irruo, irrumpo. At in VV. LL. affertur e Plut. (Coriol. 8.) Συνεισπίπτων τοῖς φεύγουσι, pro Persequens fugientes. Cum ille significare voluerit fortasse, Simul irruens in fugientes: [Bruto 42. Herod. 3, 55.]

B 'Εκπίπτω, Excido, Decido ex, Od. Ξ. (31.) σκῆπτρον δέ οἱ ἐκπεσε χερὸς, Il. O. (465.) τόξον δέ οἱ ἐκπεσε χερὸς. At Φ. (492.) sine casu, ταχέως δ' ἐκπιπτον διστοί. Et Xen. K. Π. 5, (4, 4.) 'Εκπιπτόντων τῶν ἡνιόχων. Item, 'Εκπεπτικὸς ἐκ τῶν ἐόντων, ex Herod. (3, 14.) Qui bonis suis excidit, bona sua amisit. Item, 'Εκπίπτειν ἐκ τῆς δόξης, Isocr. (ad Phil. 25.) Qui dixit etiam, Τὴν πόλιν εἰς ταντὸ καταστήσαι ἐξ ὧν περ ἐκπέπτωκε. Dicitur vero et ἐκπίπτειν τῆς πόλεως, quo utitur Plut. Camillo, s. τῆς πατρίδος, Qui excidit civitate sua, s. patria, et in exilium mittitur. Sed et sine adjectione genitivi: Dem. (290.) Οἰδίπουν καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπεδεξάμεθα. Quinetiam cum constr. verbi passivi ap. Isocr. ad Phil. (24.) 'Εκεῖνος γὰρ ἐκπεσὼν παρ' ἡμῶν, Qui excidit a nobis. I. e. Qui patria excidit, ejectus a nobis. A Bud. ἐκπίπτω redditur non solum Ejicior, Expellor, sed etiam Explodor, et quidem ea etiam in signif., qua dicitur explodi fabula quæ stare non potuit: ut videbis Comm. 536. Itidem reges dicuntur ἐκπίπτειν, cum exiguntur regno suo et ejiciuntur. Lat. dicunt itidem Excidere regno. || Excido instituto, s. potius Descisco ab instituto. Item Degenero, et mutor, Bud. 536. e Plat. Εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Cui subjungit ex Eod. 'Εκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, ubi cum addatur ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, erit ἐκπεσεῖν simpliciter Desciscere. At vero ἐκπίπτειν τοῦ λόγου s. ἐκ τοῦ λόγου dicitur, Qui deficitur sermone, et Cui oratio non suppetit, et Quem memoria deficit ac destituit: ut Idem ap. Æschin. (32.) vertit. || Emano, Exeo, et Prodeo foras: ut Idem exp., afferens tamen Aristot. l. in quo est bicom. συνεκπίπτειν. Addit accipi et pro Emanare ad vulgus, ap. Plat. Εὐλαβοῦ μέντοι μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδέυτους. His autem, quæ a Bud. ibi de signif. verbi ἐκπίπτω traduntur, addendum est, accipi et pro Elabor, Prolabor, Delabor, Erumpo, Evado. Quarum signif. exempla eodem ordine subjungam. Plut. Lycurgo, 'Εξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, Cursu e foro elapsus est. In h. autem l. ex Epicuri selectis Sententiis, 'Ο τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὀρίσται καὶ εὐπόριστος ἐστίν· ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν, εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει; videtur ἐκπίπτει esse Prolabatur, s. potius Delabatur. At Cic. eund. l. interpretans, in his reddendis verbum verbo non reddidit, ut videbis 53. mei Cic. Lex. Sed pro Erumpo ap. Plut. Popl., 'Εκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλλους. Ex Ejusd. Romulo affertur, Εἰς ἔργον ἐξέπεσε, pro In opus erupit. At in Thuc. (7, 50.) 'Ἡ τοῖς Συρακουσίοις στάσις ἐς φιλίαν ἐξεπεπτώκει, non male fortasse reddetur Evaserat. [Ἐκπ. πρὸς τινος, Soph. Ant. 679. Xen. K. A. 6, 2, 2.: Diod. S. 4, 47. Χρησὸν ἐκπεσεῖν Αἰθήρη. "Athen. 1. p. 10. 29. 42. ad Herod. 726. Abresch. Lectt. Aristæn. 116. Toup. Opusc. 1, 323. D. W. ad Plut. 1, 31. ad Xen. Eph. 237. 238. Valck. Diatr. 220. ad Lucian. 1, 339. ad Diod. S. 1, 372. 2, 361. Jacobs. Anth. 7, 284. 8, 105. 10, 31. Cattier. Gazoph. 74. Thom. M. 279. ad Charit. 669. Porson. Phæn. 1422. Evulgor, ad Herod. 760. De nave excido, Villosion, ad Long.

68. Expellor, Reisk. ad Dion. Chrys. 1, 629. ad Lucian. 1, 242. Heind. ad Plat. Gorg. 242. Erumpo, Edor, ad Diod. S. 1, 286. De tempore, Athen. 26. De re nautica, ad Lucian. 1, 240. Herod. 625. De naufragis, ad Diod. 1, 172. 373. De sortibus, 286. De oraculis, Kuster. Aristoph. 114. ad Diod. S. 2, 319. 639. Lucian. 2, 232. 249. Boiss. Philostr. 379. De proverbio, Jacobs. Anth. 12, 86. Ἐκπ. τοῦ, seq. inf., cum negatione, quæ redundat, Bergler. Alciph. 215. Ἐκπ. τοῦ λόγου, Reisk. l. c. Lucian. 1, 56. Ἐκπίπτει χρησμός, Heyn. Hom. 8, 79. Schæf. Mss. Strabo 1. p. 44., 6. p. 237. 261., 12. p. 137. Philostr. 557. 619. Ælian. H. A. 4, 42. Babr. Fab. 14. ἀπεθρήνει τὸν Ἴνν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.] Ἐκπιπῶμα, vide in Ἐκπῶσις, quod proxime sequitur. Ἐκπῶσις, ἦ, Delapsio, Prolapsio, Strabo 10. Εἰ τις ἐκπῶσις πρὸς τὸ χεῖρον γένηται τῆς μουσικῆς, Si qua contingat prolapsio in deterius, Si contingat musicam in deterius prolabi, delabi. E Cebete autem affertur pro Casus, s. Calamitas, Ἐκπῶσις γὰρ μεγάλοι καὶ σκληραὶ γίνονται. [“Usurpatur etiam verb. Ἐκπίπτω de Sorte, quæ alicui excidit, i. e. obtingit. Vide Συνεκπίπτω.” Schw. Mss.] Ἐκπῶσις, sicut ἐτ’ Ἐκπῶμα, Prolapsio ossium e sua sede. Una voce, Luxatio, h. e. Ossium e propria sede excessus, sine fractione, ut inquit Gorr. addens, non id modo significare, sed etiam ἐξάρθρωσιν s. ἐξάρθρωμα ap. Hippocr., (699, 29.) ut Gal. annotavit, initio Comm. eis τὸ περὶ Ἀγμῶν. Essē autem duplicem omnis luxationis differentiam, unam sursum, cum a musculorum contentione articulus ad superum locum trahitur; alteram extrorsum, cum in partem anteriorem aut posteriorem, dextram aut sinistram, emotus transit. Omnem vero ejusmodi luxationem aut esse simplicem, aut compositam etc. In VV. LL. ἐκπῶσις et ἐκπῶματα exp. etiam Articuli qui suis sedibus excidunt. [Hippocr. Aphor. 5, 49. ἰστέρας. “Ἐκπῶσις, Exilium, Diod. S. 1, 593. Finium transgressio, Strabo 455.: Manetho 2, 482. Hierocl. 192.” Wakef. Mss.] Ἐκπῶσις, ὁ, ἦ, Delapsio, Qui excidit. In VV. LL. e Greg. Naz. τῶν προκειμένων ἐκπῶσις καὶ ἀλλότριος, [Etym. M. * “Ἀνέκπῶσις, Theophil. de Corp. Fabr. 1, 8.” Boiss. Mss.] Διεκπίπτω, Per medium elabor, et evado, Per medios elabor, Per rimam vel foramen elabor, Plut. (Anton. 67.) de pugna Actiaca loquens, Αἱ δὲ Κλεοπάτρας ἐξήκοντα νῆες αἰρόμεναι τὰ ἰστία πρὸς ἀπόπλουν καὶ διεκπίπτουσαι, παραχρὴν ἐποιοῦν. E Philostr. Διεκπίπτω τοῦ ὁμίλου. Et e Plut. rursum (6, 186.) Διεκπίπτει τῶν πόρων, ubi redditur Per foramina exit. Et cum præp. ex Eod. Διεκπίπτειν ἐκ τῶν στρατόπεδων, pro Effugere e castris. || Et pro Intercido, ut addit Bud.: afferens tamen l. in quo legitur non ipsum verbum, sed verbale διέκπῶσις. Gal. ad Gl. 2. Δεῖ δὲ καταπάττειν αὐτὰ διὰ κοσκίνου μετῴρον κρατουμένου κατὰ τοῦ μέλιτος ἀρκεῖ δὲ ἀπαξ ἢ δις κροῦσαι αὐτὸ πρὸς τὴν συμμετρίαν τῆς δ. [“Ad Charit. 225. Toup. Emendd. 2, 35. ad Herod. 318. ad Diod. S. 1, 298. 516. 2, 180. 198. Brunck. Soph. 3, 400. Boiss. Philostr. 543.” Schæf. Mss. Galen. 4, 526.] Διέκπῶσις, Per medium s. Per medios elapsio. Exp. etiam Effugium: sicut διεκπίπτειν quidam alicubi interpr. Effugio. Vide et in Διεκπίπτω alium usum ap. Gal. [* Συνδιεκπίπτω, Plut. Popl. 19.] Παρεκπίπτω, Clam elabor: ut parā eam habeat hic signif. quam et in παρεισπίπτω, quod huic contrarium est, ut παρεκβαίνειν τῷ παρεισβαίνειν, habere dictum est. Sic et in VV. LL. redditur, Clanculum elabor, Furtim excido, et nie subduco. [Dionys. H. 2. p. 54, 19. Æschylus ap. Valck. Diatr. 143.] Προεκπίπτω, Ante elabor. Atque ut dicitur ἐκπίπτειν λόγος, vel φήμη, pro Emanare, Evulgari: sic προεκπίπτειν pro Ante emanare, evulgari: Plut. Galba (5.) Λαλῶ καὶ φήμη προεκπεσοῦσα. [“Dionys. Areop. 94.” Kall. Mss. * Προεκπίπτω, Strabo 1. p. 30.] Συνεκπίπτω, Simul elabor, Plut. de Primo Frigido, Ὁ γὰρ ἀτμός, ὃν τὰ ζέοντα τῶν ὑδάτων μεθίσιν, ἀπιδόντι τῷ θερμῷ συνεκπίπτει, Vapor enim, quem effervescentes remittunt aquæ, cum discessu caloris emigrat, Turn. Apud Eund. Symp. (4, 2.)

A Ὅτι τὰς βρονταῖς πολλάκις ὕδωρ συνεκπίπτει γόνιμον, pro Simul decidit. At in VV. LL. affertur Plut. Pericle, Περικλῆς οὐ συνεχώρει ταῖς ὁρμαῖς τῶν πολιτῶν, οὐδὲ συνεξέπιπτεν ὑπὸ ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπαυρομένοις, pro Non indulgebat cupiditatibus civium etc. Sed, si mendo caret l., alia quærenda est interpr., quæ non tam longe a propria hujus verbi signif. recedat. In lisd., ex Aristot. de Mundo. Ταῦτα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, pro, Hæc naturæ vi ab humida expiratione evenire comparatum est. [“Item, de Sorte quæ alicui excidit, i. e. obtingit, cum alio, Herod. 5, 22. Ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ, Cum stadio esset certaturus, sors ei excidit cum primo: de Sententiis consentientibus, 1, 206. Κατὰ τὸ αὐτὸ αἱ γνώμαι συνεξέπιπτον: 8, 49. Αἱ πλεῖστοι γνώμαι συνεξέπιπτον, seq. inf. Pleræque sententiæ in hoc consentiebant ut etc. E quo intelligitur illa phrasis 8, 123. Οἱ πολλοὶ συνεξέπιπτον Θεμιστοκλέα κρίνοντες, Plerique in hoc consenserunt, ut Themistoclem nominarent.” Schw. Mss. * Συνέκπῶσις, Phot. Bibl. 246.] Ὑπερεκπίπτω, Supergridior, Exupero, Excello, Bud. e Greg. Naz. eis τὰ γενέθλια, ubi de Deo loquitur, Πάσαν ὑπερεκπίπτων ἐννοίαν καὶ χρόνον καὶ φύσιν, νῦν μόνῳ σκιαγραφούμενος, καὶ τούτῳ λίαν ἀμυδρῶς. Addit autem uti et Hermogenem pro Exuperare. [“Hermog. de Form. 2. p. 511. Laurent.” Boiss. Mss. * Ὑπερεκπίπτωσις, Longin. 15, 16. Clem. Alex. Str. 605, 35.] Ἐμπίπτω, Incido, Illabor, Xen. (K. II. 3, 3, 28.) Ἐμπίπτειν eis τάφους, Incidere s. Cadere in fossas: (13.) Ἐμπίπτειν eis τὰς προφυλάκας. Cui simile est Ἐμπεσῶν eis τοὺς πολεμίους, Qui incidit in hostes, Illapsus in hostes, Virg. Sed et, Ἐμπίπτειν eis κινδύνῳ, ap. Gal.: ut Lat. Incidere in periculum. Quinetiam Eis λόγους, λόγον ἐμπίπτειν, eod. modo quo Lat. dicunt Incidere in sermonem. Dem. (240.) Ἄλλα γὰρ ἐμπίπτωκα eis λόγους, οὗς αὐτίκα μᾶλλον ἀρμόσει λόγος: (312.) Eis τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν ἀναγκαζομαι: (244.) dixit simul eis πράξεις et eis λόγους ἐμπίπτειν, scribens, Ἐὰν eis Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπεσῶ: ubi Si incidero in res gestas, ponitur pro l. mentionem rerum gestarum. Ut porro dicimus ἐμπίπτειν eis λόγους, s. eis λόγον, sic etiam λόγους dicitur ἐμπίπτειν, ut et Lat. Incidere in sermonem, et Sermo incidere dicitur. Plato de Rep. 1. Ἐμπεσόντις αὐτὸν ὕστερον λόγῳ, ὅτι λυσιτελέστερον ἢ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης. Sed cum hac constr., i. e. junctum accusativo, exp. et aliter, sicut et cum cuiuspiam alius generis accusativo junctum est: Plut. Themistocle, Ἐμπεσεῖν eis Σαλαμίνα, In Salaminem delatum esse. Item cum res dicitur ἐμπίπτειν in aliquem: Ἐμπίπτει eis ἐκεῖνον ἡγεμονία, pro Demandatur illi imperium, ex Eod. Themistocle. Et, Ἐμπίπτει διαφορά eis τοῖς δικασταῖς, pro Refertur controversia ad iudices. Ubi fortasse reddi possit Delabitur, Devenit. Sæpe autem et cum dat. dicitur aliquid ἐμπίπτειν τινί: ut, Ἐνέπεσεν ἀθηνῶν τοῖς Ῥωμαίοις, Incidit Romanis anxietas, Romanorum animis: Cæsar, Incidit terrori exercitui. Liv. autem, Incidit animis metus. Sic ἐμπεσε θυμῷ, Od. M. (266.) καὶ μοι ἔπος ἐμπεσε θυμῷ. Hic tamen paulo alium usum haberet Incidit animo, sc. pro eo quod dicimus potius Venit in mentem. Dicitur vero aliquis etiam ἐμπίπτειν τινί, pro eis ei: ut ap. Plat. Epist. 7. Ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομή. In flagitium aut flagitia delapsus, prolapsus. Apud Poëtis vero interdum sejuncta præp.: ut πίπτειν ἐνὶ κύμασι, Apoll. Rh., pro ἐμπίπτειν κύμασι. Item ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες, pro ἐμπεσόντες λεχέεσσι, Illapsi toris. Affertur alioqui et Ἐμπίπτει ἐν τούτοις ex Hermog., pro In hæc incidit: sed h. l. suspectus est. Interdum vero et sine casus adjectione positum invenitur ἐμπίπτων, pro Occurrente s. Obvio, Herodian. 7, (11, 15.), Ὁ, τε δῆμος ἐνθουσιῶν πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιωμαχοῦ ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο: quæ Polit. interpr. Cum quicquid occurrerat, furor in arma converteret. Ut autem hic dicit πᾶν τὸ ἐμπίπτον, sic alibi, non semel, πάντα τὰν ἐμπίπτοντα: δ, (9, 19.) Πάντα δὲ τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνεον: ubi reddiderim, Quicunque obviis factus esset. Possis tamen et verbum Incido retinens, dicere, Quicunque

in ipsos incidisset. Utitur vero hoc verbo in ista signif., et absque illo nomine: 4, (9, 14.) "ΕΛκοντες τε τους ἐμπίπτοντας ἐνέβαλλον. Sed ἐμπεπτωκότες, sine adjectione dicti sunt etiam Transfugæ ab LXX. 4 Reg. 24, ut annotant VV. LL. In quibus tamen et cum adjectione, ex eod. l. Οἱ ἐνέπεσον πρὸς τὸν βασιλέα, Qui transfugerunt ad regem. || Irruo, Invado, προσβάλλω, ἐπέρχομαι, Bud., nullum afferens exemplum; sed afferri possunt cum alia, tum hoc e Xen. (Ἰππάρχ. 8, 25.) Ἐπαναστρέφομενοι τοῖς πολεμίοις ἐμπεσεῖν. Possumus vero et jam inde ab Hom. hunc verbi istius usum repetere, ap. quem legitur Od. Ω. (525.) Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος νῖος. ["Valck. Phæn. p. 549. Hipp. p. 212. Eur. Hec. 1014. et Porson., ad Herod. 337. 367. 531. 545. 636. Brunck. Cæd. C. 942. ad Xen. Eph. 237. ad Lucian. 1, 387. Ilgen. Hymn. 491. Mitsch. H. in Cer. 190. Thom. M. 279. 387. 394. Wakef. Phil. 699. Porson. Phæn. 1422. Kuster. Aristoph. 5. Brunck. 3, 201. ad Diod. S. 2, 332. 456. 501. Heyn. Hom. 5, 197. 580. 6, 265. 293. 464. 635. 7, 16. 17. 19. : ἐν, Plato Hipp. 167." Schæf. Mss. "Sensu Atticis peculiari, ad Hesych. 1, 1200, 21." Dahler. Mss.] "Ἐμπτώσις, q. d. Ipsa actio incidendi. Exp. tamen Casus, Lapsus, Prolapsio, VV. LL. ["Dionys. H. 3, 1806." Schæf. Mss. * Ἐμπτωσις, M. Anton. 10; 7. εἰς τὸ κακόν. * "Ἐμπτωσία, Clem. Alex. 377." Kall. Mss.] "Ἀνέμπτωτος, op. positum τῷ εὐέμπτωτος, Qui incidere non potest, "Diog. L. Zenone, Φασι δὲ ἀπαθῆ εἶναι τὸν σοφόν, "διὰ τὸ ἀ. εἶναι, Quoniam in ipsa πάθῃ incidere nequeat, Quoniam in eum non cadant τὰ πάθη. In VV. LL. exp. Qui non labitur, Irreprehensus et inculpatus, Talis ut nemo de eo conqueri possit." [Plato T. 11. p. 290. 292. bis. * Ἀνσέμπτωτος, Nicomach. Music. p. 20.] Εὐέμπτωτος, Qui facile incidit, labitur, q. d. Labilis, ["Schol. Eur. Hipp. 647." Wakef. Mss. "Gal. e Pos. de Dogm. Hipp. et Plat. 5, 2. Τὰ μὲν εὐέμπτ., τὰ δὲ δύσπτῳτα. * Εὐέμπτωσις εἰς πυρετοὺς, ibid. (4, 10.) Εὐεμπτῶτως ἔχειν, ibid. c. 4." Gataker. Mss.] Εὐεμπτῶτως εἰς τὰ πάθη ἔχει, Facile incidit, Facile labitur, Proclivis est ad etc. Possis vero et uno verbo εὐεμπτῶτως, si per se interpretandum sit, reddere Procliviter. [Vide supra. "Diosc. 416." Wakef. Mss. Εὐεμπτωσία, vide supra, Clem. Alex. Pæd. 1, 2. p. 80. Str. 7. p. 895, 34. Diog. L. 7, 115. * Διεμπίπτω, i. q. ἐμπίπτω, Polyb. 38, 1, 4. Dio C. p. 6.] Ἐπεμπίπτω, sicut et ἐμπίπτω interdum, Irruo, Invado. Apud Soph. Aj. (42.) p. 3. meæ Ed. cum accus., Τὶ δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; sed fortasse subaudienda est præp. κατὰ cum hoc accus.: ut reddatur βάσιν et per ablativum, Cur greges invadit hoc gressu? vel In greges irruit. Potest tamen et videri dictum ut πολεμῶ πολεμον. Vide Triclin. Παρεμπίπτω, Intercido, Interlabor, Interrepo, Aristot. de Part. Anim. 2. de piscibus loquens, Ταχεῖα δὲ ἡ δίοδος εἰς τὴν κοιλίαν τῶν χυμῶν, διὰ τὸ μὴ οἶόν τ' εἶναι διατρίβειν ἐκχυμίζοντας· παρεμπίπτει γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ: Aqua enim interlaberetur. Greg. περὶ Θεολ., Οὕτως ἀμήχανον τοῖς ἐν σώματι, δίχα τῶν σωματικῶν πάντα γενέσθαι μετὰ τὴν νοουμένην· αἶε γὰρ τι παρεμπεσεῖται τῶν ἡμετέρων. Idem, Μῆτι παρεμπίπτῃ μέσον καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, Ne interreat quidpiam quod interpellet desiderium. Gal. Παρεμπεσόντος τοιούτου, ὡς ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ὅλην ἐπιστρέψαι θεραπείαν, Æschin. (51.) Παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, καὶ τοῖς τρόποις οὐ μετρίων, πάλιν εἰς πόλεμον κατέστημεν, Obrepentibus. Hactenus Bud. Sciendum est autem verbum hoc παρεμπίπτει reddi etiam intervenire a Cic., ut videbis p. 54. mei Lex. Cic. Apud Medicos autem παρεμπίπτων σφυγμὸς redditur Intercidens pulsus et coincidens. Est vero pulsus iuæqualis systematicus, in quo, expectata quiete, in medio tanquam supervacuis aliquis pulsus sentitur. Contrarius est pulsui τῷ διαλείποντι, Deficienti, in quo sæpe aboletur aut minor apparet pulsus: cum in illo contra inter binos ictus, qui suo ordine pulsant, medius quidam ictus præter legitimum numerum incidat. Gorr. ["Bibl. Crit. 2, 2. p. 12. Bergler. ad Al-

ciphr. 54." Schæf. Mss. Plut. 6, 373. 8, 789.] Παρεμπίπτωσις, q. d. Intercidentia. Grammaticum autem παρεμπίπτωσιν dicemus esse quasi Interventionem, s. potius Interventionem, ut Cic. alicubi παρεμπίπτειν vertit Intervenire, potius quam Intercidentiam. Volunt enim esse παρεμπίπτωσιν, cum litera iuseritur: ut ξείνος pro ξένος, et λεγόμεσθα pro λεγόμεθα, necnon πτολις et πόλις, ac similia. Vide Tryphonem in Appendice. Dicemus autem hic literam intervenire, potius quam Intercidere. Sic et in isto Plut. l. (9, 735.) Τὸ γὰρ ἐγγυάτω τοῦ πάθους αἴτιον ἂν συνοφθῇ, πυρετοῦ μὲν ἔντασις, ἢ παρεμπίπτωσις. Ita enim reddit Turn. Nam si proximam affectionis causam pervidere possint, velut febris intensionem, vel interventionem. Apud Gal., teste Bud., Παρεμπίπτωσις αἵματος ἐν ἀρτηρίαις, Sanguis in arterias aberrans et cursum suum flectens. At in VV. LL. annotatur, παρεμπίπτωσιν esse proprie Medicis, cum humor aliquis in meatum, qui in oculum videndi facultatem defert, vase vel rupto vel aperto, incidit, ac eundem obturat. Et ab Aristot. de Mundo, Τῶν πνευμάτων παρεμπίπτωσις, dici de ventis qui introrsus se insinuarunt. ["Greg. Cor. 217. Koen. ad p. 78. Thom. M. 318. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 3. Heyn. Hom. 8, 372." Schæf. Mss.] Προεμπίπτω, Ante s. Prius ineido, occurro, obvius fio. Turnebus vertit παρεμπίπτειν, Prius occurrere, in Plut. (9, 734.) Οὐ τὸν ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ τὸν ἀέρα τὸν πρὸ τοῦ στόματος, ὡθεῖσθαι ψυχρὸν ὄντα, καὶ προεμπίπτειν. Ita enim hæc interpr., Non aerem a nobis conceptum, sed frigidum eum qui ori offusus est, protrudi et prius incurrere. [* Προσεμπίπτω, Aristid. 1, 544.] "Συνεμπίπτω, Simul incido, Incurro," [Etym. M. 20. 25. "Chrys. in Ps. 110. T. 1. p. 738, 29." Seager. Mss. Clem. Alex. Str. 6. p. 664. "Plut. Demetrio 34. Schol. Aristoph. N. 651. Bekk. Anecd. 814. Philem. Lex. 35. p. 12. Herodian. Philet. 432." Boiss. Mss. "Ad Thom. M. 73. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 310. 415. Steph. Dial. 60. Plato Tim. 3. p. 84. Hippocr. 347. 390. * Συνέμπτωσις, Eust. II. A. p. 65, 38. 525, 47. Od. A. p. 9, 40. "Etym. M. 101." Boiss. Mss. * Συνέμπτωσις, unde * Ἀσυνέμπτωτος, Eust. Od. A. 429. p. 1427, 58. * Ὑπερεμπίπτω, Gl. Superincido.]

Ἐπιπίπτω, Supercido, s. potius Superincido; nam et ap. Colum. pro Supercidentem alii Codd. habent Superincidentem. Sed et Incido fortasse alicubi adhiberi possit interpretationi verbi ἐπιπίπτειν: et quidem vel ad h. Cic. l. respiciendo, in Orat. pro Plancio, Equidem, siquando, ut fit, jactor in turba, non illum accuso, qui est in summa sacra via, cum ego ad Fabium fornicem impellor, sed illum qui in me ipsum incurrit atque incidit. Omnino enim talis esse videtur usus verbi ἐπιπίπτειν ap. Marc. 3, (10.) Ὡστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα αὐτοῦ ἀψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας. Ubi tamen alii interpr. Ruerent in eum: vet. autem Interpres, Irruerent in eum. Dici autem ἐπιπίπτειν ibi τοὺς θλίβοντας, e proxime præcedente versu apparet. Possumus alioquin, opinor, illud ἐπιπίπτειν reddere etiam Incumbere, ex eod. Cic. l.; subjungit enim, paucis interjectis, Et ab eo qui hos demovit, potius quam ab iis qui in te ipsum incubuerunt, te depulsum putas. Erit certe et huic Joannis loco aptum hoc verbum Incumbere, utentis itidem verbo ἐπιπίπτειν, 13, (25.) Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκείνος ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ Ἰησοῦ, Cum incubuisset in pectus Jesu, vel pectori. Vetus autem Interpres, Cum recubuisset supra pectus. Aut per præsens, Incumbens in pectus. || Irruo, Invado, Adorior, Thuc. 3, (112.) Ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμρακίωταις ἐπὶ ἐν ταῖς ἐνναῖς, καὶ οὐ προηρημένους τὰ γεγενημένα: 1, (117.) Ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ ἐπιπεσόντες. Ab Eod. dicitur pestis ἐπιπίπτειν, Invadere, Ingruere, 3, (87.) Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις. Sic autem et 2, (48.) dixerat de eadem, p. 63. meæ Ed. Εἰ ποτε καὶ αὐθις ἐπιπέσοι. Est alioqui magis usitatum ἐπιπίπτειν de iis qui hostes invadunt, adoriantur, aggrediuntur, atque adeo impetum in eos faciunt. Xen. K. II. 7, (1, 5.) Οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσόμεθα: (4, 2.) Ὡς δὲ οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπα-

σκεύους τοῖς ἐναντίοις. Ut autem hic legimus ἐπιπε-
σὼν ἀπαρασκεύους, sic ap. Herodian. Ἐπιπίπτειν οὐ
προσδοκῶσι, necnon ἐπιπίπτειν αἰφνιδίως, aliquoties:
e quibus apparet ἐπιπίπτειν repentinum aliquid si-
gnificare. Ita igitur ille 3, (3, 6.) Μετ' ἀπογνώσεως
ἐπιπεσόντες τοῖς Λαοδικεῦσιν οὐ προσδοκῶσι κ. τ. λ.,
ubi tamen μετ' ἀπογνώσεως malim præcedentibus
jungere: J. Poll. ibi vertit, Laodicens de improviso
oppressis. Idem 3, (5, 8.) Δορυφόρων ἐρήμῳ ἐπιπεσεῖν
αἰφνιδίως, καὶ φονεῦσαι. Ubi idem ille Interpres red-
didit, Ut primum seorsum a custodibus nacti eum
forent, facto impetu obtruncarent: (7, 13.) Αἰφνι-
δίως αὐτοῖς ἐπιπεσοῦσης γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμέ-
νης δυνάμεως. || Ut vero dicitur et pestis ἐπιπίπτειν
in illis Thucydidis II. quos modo protuli, sic παραχῇ
in isto Æschinis (65.) Τοιαύτης δὲ ἐπιπιπτούσης παρα-
χῆς μετὰ τῶν συμφύτων νοσημάτων αὐτῇ. At vero
τεταραγμένοις ἐπιπεσοῦμεθα in loco Xen., ad alterum
usum pertinet. Quinetiam simpliciter pro συμβαί-
νειν, si Schol. Thuc. credimus, qui in hoc illius loco
(3, 82.) p. 109. Καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ
στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν, καὶ αἰεὶ ἐσόμενα,
κ. τ. λ. συνέπεσε exp. συνέβη. Quam exp. sequendo,
ἐπέπεσε reddere poterimus Acciderunt. ["Luzac.
Exerc. 120. ad Paus. 296. ad Herod. 531. 596.
* Ἐπίπτωσις, Heyn. Hom. 6, 632." Schæf. Mss.
Strabo 2. p. 161. Stob. Sermon. 1. p. 20. Sch.] Προ-
σεπιπίπτειν, Insuper incido, incumbo, incurro, VV.
LL. e Philone. Sic autem ἐπιπίπτειν pro Incidere,
Incumbere, Incurrere, habes in iis quæ proxime
præcedunt.

Καταπίπτω, Decido, Delabor, Aristoph. N. (1273.)
ἀπ' ὄνου καταπεσὼν, Demetr. Phal. Καὶ οἶον καταπε-
πτωκέναι ἀπὸ ἰσχυροτέρου ἐπὶ ἀσθενέος. Dicitur vero
καταπίπτειν et cum eis, vel ἐπὶ: ut καταπίπτειν eis,
ἐπὶ τὴν γῆν, s. ἐπὶ τῆς γῆς: Xen. K. II. 4, (5, 17.)
Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. At Καταπίπτειν eis
τὴν γῆν, legitur cum alibi, tum Act. 26, 14. Πάντων
δὲ καταπεσόντων ἡμῶν eis τὴν γῆν. Ponitur alioqui
sine adjectione quoque: 28, (6.) Ἡ καταπίπτειν
ἄφνω νεκρόν. Item, Τὰ τεύχη κατέπεσε, ad Heb. 11,
[30, ubi al. ἔπεσε. "Ad Diod. S. 2, 412. ad Charit.
577. 704. Ruhnck. ad Rutil. p. 8. Heyn. Hom. 7,
54. Toup. Opusc. 2, 230. ad Xen. Eph. 149." Schæf. Mss. Alex. Trall. 8. p. 407. στόμαχος κατα-
πεπτωκώς.] Κατάπτωμα, τὸ, ET Κατάπτωσις, Lapsus,
Casus, Ruina, Alex. Aphr. Κατάπτωσιν ποιεῖ τὰ δυ-
σώδη, Sunt causa lapsus, Faciunt ut quis collabatur.
[Κατάπτωμα, Alex. Trall. 8. p. 405. "Κατάπτωσις,
Schol. Aristoph. Πλ. 874." Schæf. Mss. Eust. II. Ω.
p. 146, 28. * Καταπτωτός, Gl. Succiduus.] Εὐκα-
τάπτωτος, Proclivis ad lapsum, Qui facile labitur,
cadit, delabitur, decidit. Exp. et Caducus. [Cf.
Εὐαπόπτωτος. * "Ἀποκαταπίπτω, Hes. v. Ῥόπτρον." Kall. Mss. * Ἀποκατάπτωσις, Hippocr. 861. * Ἐγκα-
ταπίπτω, unde ἐγκάππεσε, Anal. 2, 122. Apoll. Rh.
3, 655. Theod. Prodr. Ep. p. 23.] "Ἐπικαταπίπτω,
"Superincumbo, Lucian." [2, 884. * "Προκαταπί-
πτω, M. Anton. 4, 15. Cyrill. Hieros. 210." Kall.
Mss. Diod. S. 20. p. 737, 23. Plut. Pomp. 43.
"Chrys. Statuar. 54. T. 6. p. 567, 39." Seager.
Mss. * Συγκαταπίπτω, Dionys. H. Isocr. c. 9. * Ὑ-
ποκαταπίπτω, Quint. Sm. 1, 588. ὑποκάππεσε γυῖα.]
Per sync. autem dicitur ΡΟΕΤΙΚΕ Κάππεσον pro κα-
τέπεσον, Decidi, Lapsus sum, II. A. (593.) Κάππεσον
ἐν Δήμῳ. ITIDEM Περικάππεσε ap. Apoll. Rh. 2,
(831.) pro περικατέπεσε, tanquam a ΤΗ. Περικαταπί-
πτω, Cado circum, περικάππεσε δουρί. Redditur ta-
men Decidit in hastam, non Decidit circum hastam:
[3, 543.]

Μεταπίπτω, Recido, Herodian. 2, (3, 3.) Οὐδ' ὑπώ-
πτευεν οὐκ ἀνεξομένους, μετὰ βασιλέα εὐγενέστατον τὴν
ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν eis ἀνδρα ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσῆμου
γένους ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, Post imperatorem genero-
sissimum, recidisce principatum ad hominem privatæ
stirpis atque obscuræ, Polit. Itidem vero ap. Hero-
dian. 2, (10, 5.) Eis Κόμμοδον δὲ μεταπεσοῦσα (ἡ Ῥω-
μαίων ἀρχή) vertit, Posteaquam ad Commodum reci-
dit: (1, 1, 5.) Ἐξ οὐπερ ἡ Ῥωμαίων δυναστεία μετέ-
πεσεν eis μοναρχίαν, vertit, Cum sc. Romanorum

potentia ad unius est arbitrium devoluta. || Excido
spe, Æschin. (89.) Εἰ δὲ μὴ μόνον (ψήφῳ) μετέπεσεν,
ὑπερώριστ' ἂν, h. e. ἀφήμαρτεν, Bud. Sed et ipsæ
ψῆφοι dicuntur μεταπίπτειν, ut mox videbis in quo-
dam Platonis loco. || Dilabor, Isocr. ad Phil. Καὶ
πάλιν μεταπεσοῦσης τῆς τύχης. Q. I. affert Bud. post-
quam dixit μεταπίπτειν accipi pro In deteriorem par-
tem mutari, h. e. Labi et everti. At ego malo Di-
labi; præsertim cum junctum reperitur nomini
Fortuna, quod est illi Græco τύχη synonymum: jun-
ctum inquam illi in eadem re significanda. Apud
Plat. autem Epist. 7. Μετέπεσε τὰ τῶν τριάκοντα,
perinde est ac si dictum esset, μετέπεσεν ἡ τῶν τριά-
κοντα τύχη. Quidam vero interpr., Eversæ sunt res
triginta tyrannorum. Porro ut in illo Isocr. loco με-
ταπίπτειν vertit Bud. In deteriorem partem mutari,
sic pro Mutari in meliorem voluntatem et laudabi-
liorem, ex Isocr. affert [Herod. 6, 61.] Item et
μεταπεσὼν Ἑρμείας, e Polyb., Mutatus e priorē ha-
bitu. Denique generalius etiam pro Mutor, Plato
Apol. (25.) Εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπε-
πεφύγειν ἂν, Si tres sententiæ e damnatoriis in ab-
solutorias mutatæ essent. Dicitur item aliquis μετα-
πίπτειν μὴ ψήφῳ ab Æschine in l. quem modo pro-
tuli. Vide Bud. 535. 536. || Transeo, et degenero
ab una specie ad aliam, h. e. μεταβάλλομαι, Bud.,
exemplum tamen non affert; sed habemus in his
Chrys. verbis, Eis ὀξίνην μεταπεσεῖν. [Aristoph. Ὀρν.
625. Abresch. Auct. Dilucc. Thucyd. 424. Isocr. 2,
68. Cor. "Heind. ad Plat. Theæt. 351. Valck. ad
Ammon. 111. Wakef. Ion. 424. Alc. 934. Abresch.
Æsch. 2, 107. Jacobs. Anth. 9, 502. Dionys. H. 5,
32." Schæf. Mss.] Μετάπτωσις, ἡ, Dilapsio: ab ea
verbi Dilabor signif. qua dicitur Dilapsa fortuna.
|| Mutatio a specie in speciem, Degeneratio, Gal.
κατὰ τόπον. 2. "Ἦτοι φυλάττειν αἰεὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἐνδει-
ξιν, ἡ περὶ τῆς μ. εἰρηκέναι τι. Item, Mutatio in
utramque partem, Bud.: quæ verba ita sunt intelli-
genda, ut μ. dicatur aliquando significare Mutatio-
nem in deteriorem partem, s. in deterius, aliquando
contra in meliorem partem, s. in melius: quod et in
ipso verbo videre est. [Plut. 8, 201. "Koen. ad
Greg. Cor. 302. 305. 308. 311. * Μεταπτωτός, Cat-
tier. Gazoph. 32." Schæf. Mss. M. Anton. 5, 10.
Plut. 7, 756. * "Μεταπτωτός, (Incerte,) Arrian. ad
Epict. 2, 22. p. 311, 10." Kall. Mss.] Ἀμετάπτω-
τος, Qui transire in aliam speciem et degenerare non
potest, Immutabilis: Φίλος ἁ. καὶ βέβαιος, Plut. [8,
619. cf. 7, 736.] Vide Suid. [* Ἀμεταπτωτός, Plut.
Dione 14. "Dionys. Areop. 241. Clem. Alex. 726." Kall. Mss. * Ἀμεταπτωσία, Hierocl. 280. Arrian.
Epict. 3, 2, 26. * "Ἀνσμετάπτωτος, Theod. Prodr.
Ep. in Lazerii Misc. 1, 52=Notit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss.] CONTR. Εὐμετάπτωτος, Qui facile
mutatur, Mutationi obnoxius, [Schol. Pind. I. 3, 31.
Chrys. in 1 Cor. p. 441. Greg. Naz. Ep. 64. * Με-
ταπτωτικός, Inconstans, M. Anton. 11, 10. Dionys.
H. π. Συνθ. 14. "Clem. Alex. 393. * Συμμεταπίπτω,
Una excido, Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. L. 4, p. 427,
5." Kall. Mss. Æschin. in Ctes. 285. Polyb. 9, 23,
8. 10, 36, 7. Dionys. H. 1. p. 94, 42. 2. p. 8, 1.]

Παραπίπτω, Incido, Accido, Evenio, Xen. (Παπαρχ.
7, 4.) Ὅποτε καιρὸς παραπέσοι, Cum occasio et tem-
pus inciderit. Cui signif. vicina est ea, qua ponitur
παραπίπτω pro Occurrens, Obvius; nam occasio,
quæ incidit, velut occurrit nobis, estque obvia. At-
que ita παραπιπτούσης ap. Aristidem reddiderunt Oc-
currentis, Obviæ, potius quam ut Bud. p. 535. Qui
alioqui p. 534. ap. Plut. (Galba 8.) Τὸν παραπίπτον-
τα τῶν Νέρωνος, vertit Obvium quemque Neroniano-
rum. Affert tamen h. l., postquam dixit παραπίπτω
significare Impingo, Offenso: addens, H. e. Incutō,
et Obviam fio. Subjungit autem e Polyb. (2, 53, 6.)
Παραπεσὼν δ' eis Ἄργος, quod reddit Cum vi irrum-
pere tentasset. || At pro Accido, Evenio, Contingo,
e Plat. affert ibid. Quinetiam aliam venit Accido
signif. ei dat ex Aristot. || Παραπίπτειν ait esse præ-
terea quasi παρεμβάλλειν ἐναντὶν, Intercalare, Inter-
serere, Interlabi. ["Valck. Diatr. 125. P. Abresch.
Paraphr. 395. ad Diod. S. 1, 520. ad Dionys. H. 2,

1141." Schæf. Mss.] Παράπτωμα, τὸ, Lapsus, Offensa, Erratum, Peccatum, ab ea verbi παραπίπτω signif. qua ponitur pro Offenso, Impingo, ad Gal. 6, (1.) 'Εάν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινι π. ["Diod. S. 2, 395." Schæf. Mss. Polyb. 9, 10, 6.] Παράπτωσις, Lapsus, Offensa, s. potius Ipsa labendi actio, s. offendendi. Item Incursus partium et attritio. Bud. 534. ex Aristot. || Figura quædam, qua casus pro casu ponitur, VV. LL. e Schol. Hom. Hac autem in signif. fiet a πτώσις, quo utuntur Gramm. Græci pro eo, quod Lat. vocant Casum: sicut ab eod. fit ἀντίπτωσις. [Lex. Polyb. "Wakef. S. Cr. 4, 70. P. Abresch. Paraphr. 396." Schæf. Mss. * Παράπτωτος, unde * "Ἀπαράπτωτος, Diog. L. 7, 122." Kall. Mss. * Συμπαράπτω, Polyb. 3, 51, 5.]

Περίπτω, proprie q. d. Cado circum, sed ponitur potius pro Cado super, et incumbo: περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, Aristoph. (Σφ. 523.) Cadam super ensem, Incumbam ensi, gladio. Plut. Othone (17.) Ἐίφος υποστήσας ὁρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. Dicitur autem et de eo qui non consulto, sed casu id facit: Herodian. (5, 6, 22.) 'Εν δὲ ταῖς ἀρπαγαῖς πολλοὶ διεφθείροντο ὑπὸ τοῦ ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τοῖς δόρασι τῶν στρατιωτῶν περιπίπτοντες. || Incido: νοσήματι περιπίπτειν, Xen. K. Π. 6, (2, 10.) Incidere in morbum, ὧς οὖν μὴ ἐξαπίνης αἰοιοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν. Itidemque νόσοις περιπίπτοντες, Herodian. 3, (9, 11.) Καὶ μὴ φέροντες τὸ πνιγνῶδες τοῦ αἵματος, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, νόσοις περιπίπτοντες διεφθείροντο. Sic πάθει περιπίπτειν, Thuc. (2, 54.) Ἐτ, τοιούτοις κακοῖς περιπεσεῖν, Isocr. ad Phil. τοὺς δ' ἄλλους τηλικούτοις κακοῖς περιπεσεῖν, ὥστε μυδέσω. νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς κ. τ. λ. Idem dicit etiam, Μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν, simulque ταῖς ἐσχάταις αἰσχύναις. Itidemque Xen. Ἑλλ. 7, (3, 7.) Αἰσχύνῃ περιπίπτουσιν. Necnon συμφοραῖς περιπίπτειν. Dem. autem dixit etiam, Συμφοραῖς περιπίπτειν ὑπὸ τινος, c. Mid. Τηλικαυτῇ καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου, ubi ideo Bud. reddit verbo passivo Dejectus est, addeus tamen et Decidit. Talem autem constr., quæ alioqui verbo passivo convenit, habes et in aliis quibusdam verbi πίπτω comp. Sed invenitur περιπίπτειν junctum quibusdam etiam dativis, cum quibus potest et alio verbo reddi quam Incidere: ut περιπίπτειν ὑποψία ap. Plut. Pericle, non solum Incidere in suspicionem, sed et Venire in suspicionem, sequendo Lat. linguæ consuetudinem, reddi potest. Bud. interpr. et verbo Recidit, cum ap. Greg. Ἀπληστίας περιπέσω γραφῇ, vertit Recidam in crimen intemperantiæ. Sed cum dicitur περιπίπτειν τραύματι a Plut. Aleibiade, et in Popl., itidemque περιπίπτειν πληγῇ in Camillo, tunc nullum eorum verborum adhibere interpretationi possumus: sed quamvis περιπίπτειν τραύματι sonare videatur ad verbum Incidere in vulnus, reddere tamen cogimur Accipere vulnus. Alioqui utendum circumlocutione esset ad exprimendam vim verbi περιπίπτειν, et pro τραύματι περιπέσε; dicendum, Contigit ei ut vulnus acciperet. || Περιπίπτω capitur etiam pro Incido, et Offendo, Obviam fio, sicut περιτυγχάνω, Bud., nullum tamen exemplum afferens. At in VV. LL. e Thuc. Περιέπεσαν αὐτοῖς, Offenderunt ipsos, Inciderunt in ipsos. Et e Dem. (1264.) Περιπίπτοντι τοῖς ἀσελγαίνουσι, Qui in petulantes incedit. || Incurro, ut προσπίπτω, nisi quod Ad extremum incurere, et quodam circumcui revolvī significat, Bud. 533. afferens e Greg. in Jul. "Ἐδεῖ γὰρ σε πολλοῖς ἐγχειροῦντα καὶ παρανόμοις κακοῖς, εἰς τοῦτο ἐπαχθῆναι τελευτώντα, καὶ σαυτῷ πρόδηλως περιπεσεῖν. Addit vero et hanc interpr., Tibi ipsi tandem male consulere, In teipsum secus quidpiam statuere et admittere. Sed Idem exemplum paulo post rursus afferens, vertit, In teipsum incurere, De te male consulere, Tecum ipsum pugnare. Idem p. 431. ex eod. l. affert περιπίπτειν ἐαυτῷ pro Agere ita ut rei exitus in perniciem agentis cedat. Præcedit vero ex eod. Greg. in Jul. Οὕτως εὐάλωτον ἐστὶν ἡ πονηρία, καὶ παντᾶχόθεν ἐαυτῇ περιπίπτουσα, q. l. affert et p. 533., quod reddit, In semetipsam incurrens, Ipsa sibi contraria. Ceterum ut in priore

illo Greg. l. περιπίπτειν σαυτῷ reddit etiam Tecum ipsum pugnare, sic et ap. Chrys. Περιπίπτειν ἐαυτῷ vertit Secum pugnantia dicere, Sibi ipsi contradicere: sic tamen ut alicubi significet etiam Secum pugnantia agere, Comm. in 1 ad Cor. 1. Καὶ ἵνα μὴ δοκῇ ἐαυτῷ περιπίπτειν, οὐκ εἶπεν ὅτι οὐδεὶς σοφός, ἀλλ' οὐ πολλοὶ σοφοί. ["Sic vero etiam Lucian. Dial. Mort. 26, 2. "Ὁρα μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, Vide ne tecum ipse pugnes." Schw. Mss. "Casaub. ad Athen. 106. Bibl. Crit. 2, 1. p. 95.; 3, 2. p. 67. Hemst. ad Hesych. Epist. ad Eulog. 41. ad Herod. 54. 545. 626. Wakef. S. Cr. 3, 152. Rhoer. ad Porph. p. 29. ad Diod. S. 1, 103. 218. 520. 2, 68. 70. 284. 444. ad Lucian. 1, 436. Musgr. Andr. 983. Wakef. Herc. F. 7. Cattier. Gazoph. 87. Occido, Longus p. 26. Schneid. ad Aristot. H. A. 188. 190. In malam partem, Villos. ad Long. 43. Eur. Hec. 498. ad Diod. S. 1, 162. Περιπ. θανάτῳ, Diod. S. 1, 88. 94. Περιπτηνῶναι, Eratosth. 2." Schæf. Mss. Herod. 1, 108. "Ὁ μῦθος αὐτὸς ἐαυτῷ περιπίπτει.] Περιπτωμα, τὸ, ET Περιπτώσις, Quod accidit, Casus, Calamitas. || Περιπτώσις, fuit et Empiricorum proprium vocab., quo significabant Occasionem quandam fortuitam, e qua in aliquos morbos et remedia improvise incidissent. Inde enim species experimenti fiebat per fortuitam occasionem, quæ ab ipsis est dicta Περιπτωτικὴ πείρα. Gorr. Vide Gal. de Sectis l. 1. Affertur certe et e Plut. περιπτώσις, pro signif. affini nomini πείρα: (9, 635.) Τούτων δὲ οὐτε πείρα καὶ περίπτωσις γέγονεν αὐτοῖς: [7, 730. Περιπτωμα, Plato Protag. p. 158: "Περίπτωσης, Ammon. 61." Schæf. Mss. Περιπτωτικός, Plut. 7, 656. Arrian. Epict. 3, 6. ἐκκλησις. * Περιπτωτικός, 4, 10. Sext. Emp. adv. Math. 11, 250. * Περιπτωτός, unde] Ἀπερίπτωτος, Qui talis est ut non incidat, Cui periculum non est ne incidat, Diosc. 2, 49. Ἀ. ὑδροφοβίας τηρεῖν πιστεύεται, [Lobeck. Phryn. 249. * "Ἀπερίπτως, Greg. Neoc. 85." Routh. Mss. * Ἀντιπερίπτω, Clem. Alex. p. 67=156. * Ἐμπερίπτω, Hippocr. 297, 23. * "Συμπερίπτω, Wakef. S. Cr. 4, 181." Schæf. Mss.]

Πρόπτω, Procido, ap. Od. I. (49.) M. (194.) οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, est προπεσεῖν, quod Xen. dicit προνεύειν, de remigibus itidem loquens, Eust. 1641. ["Ad Xen. Eph. 269. ad Lucian. 1, 472. ad Charit. 381. Markl. Suppl. 63. Musgr. ibid. Wakef. Alc. 141. ad Diod. S. 2, 53. 71. 221. 469. Ruhnck. Orat. Gr. p. 71. Heyn. Hom. 5, 595. Promineo, ad Diod. S. 1, 221." Schæf. Mss. "Πρόπεσον πλημμελεῖσαι τι, M. Anton. 1, 17." Gataker. Mss. De vario usu verbi προπίπτω, cf. Schw. Lex. Polyb. Vide post Πρόπτωτος.] "Πρόπτωσις, Prolapsio, Procidencia: quorum illud Ciceronis est, hoc Plinii. Ac ut is Sedis procidencia dicit, et Procidencia oculorum, ita Diosc. "πρόπτωσις δακτυλίου, ὀφθαλμῶν: 1, 90. Ποιεῖ πρός "προπτώσεις ὑστέρας καὶ δακτυλίου, 102. Ποιοῦσα "πρὸς πίνγας ὑστερικὰς καὶ πρ., Ad suffocationes et "procidencias vulvæ, 134. Προπτώσεις ὀφθαλμῶν κα- "θίστησι. Porro πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ est προπέτεια τοῦ "ράγοειδοῦς χιτῶνος, ἐκ διαβρώσεως ἢ ῥήξεως τοῦ κερα- "τοειδοῦς γινομένη, P. Ægin.: qui etiam subjungit, "eam, si parva adhuc sit, ita ut muscæ capiti similis "sit, nominari μυιοκέφαλον: sin aliquantum aucta "δανὸς magnitudinem similitudinemque accipiat, στα- "φύλωμα vocari: plurimum vero auctam, ut palpe- "bras etiam excedat, μῆλον dici, quod si τυλῶθῃ, "et in callum induretur, uuncupari ἡλόν. Cels. 6. Nonnunquam autem ingens inflammatio tanto im- "petu erumpit, ut oculos sua sede propellat: πρό- "πτωσιν id, quoniam oculi procident, Græci appel- "lant. Sic Scrib. Larg. in Collyrio psittacino, Facit "et ad vastum tumorem, quem, quia a loco interdum "videtur propellere oculum, πρόπτωσιν vocant." [Athen. 180.] "Πρόπτωτος, Prociduus, ut πρόπτω- "σις est Procidencia. Apud Theophr. προπτώτως "reponunt nonnulli, ubi vulg. Edd. habent προαπτώ- "τοις, H. Pl. 3, 6. Τὸν κύτταρον τὸν πιτύϊνον ὁμοιον "καὶ ἀνάλογον εἶναι τοῖς προαπτώτοις ἐρινεοῖς. Ego "vero dico potius leg. esse προαποπτώτοις, Deciden- "tibus ante tempus, Defluentibus antequam matu-

“rescant, q. d. Præceduis: nisi malis cum Gaza A
 “Præciduis, præsertim cum in eod. l. pro eod.
 “dicat προαποπίπτουσι: c. 8. Τὰ ἔρινα τὰ προαποπί-
 “πτουτα. Et mox, Ἡ πύκη φέρει τὸν προαποπίπτοντα
 “κύτταρον. At Prociduus Plinio aliud est, cum
 “dicit Salix procidua, Sedes procidua, Oculus pro-
 “ciduus.” [“Verbum Προπίπτω, (unde derivantur
 nomina προπετής et προπέτεια,) a Philosophis usur-
 patur de his, qui Præcipitanter et Temere judicant.
 Sic et alii et Epict. Diss. passim. Cf. Gataker,
 ad M. Anton. 3, 9. Inde ADJ. * Ἀπρόπτωτος,
 Cautus in assentiendo et pronuntiando, Epict. Diss.
 2, 8. (4, 49. 7, 55.) Et SUBST. * Ἀπροπτώσια, ἡ,
 Cautio, Fuga temeritatis, in assentiendo et pronun-
 tiando, M. Anton. 3, 9. et Diog. L. 7, 46. ubi Zeno
 Stoicus τὴν ἀ: definit ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατα-
 τίθεσθαι καὶ μὴ.” Schw. Mss. “Timon ap. Diog.
 L. 9, 74.” Boiss. Mss. * Ἀπροπτώτως, Plut. 10,
 298.] UNDE Δυσπρόπτωτος, Non facile procidens.
 Redditur tamen in VV. LL. Difficulus cadens, s. la-
 bens, e Gal. [* “Προπτωτικός, Temerarius, M. An-
 ton. 11, 10.” Kall. Mss. * Ἐκπροπίπτω, Orph. de
 Lapid. 18. * Ἐπιπροπίπτω, Nicand. Ἀ. 496. Apoll.
 Rh. 4, 1449. * Συμπροπίπτω, Una exeo, Polyb. 31, 22,
 1.] Προπίπτω, Accido, Aristot. Polit. 3. Ἄλλ’ οὐ πρὸς
 τὰ προσπίπτοντα ἐπιτάττειν, Non autem de iis sta-
 tuere, quæ quotidie alia atque alia accidunt et oc-
 currunt. Et φέρειν τὰ προσπίπτοντα, Herodian. (6, 3,
 7.) Ferre quæcunque accidunt. || Sed dicitur etiam
 προσπίπτειν ἡμῖν, Polyb. (5, 101, 3.) Quod accidit
 auribus nostris, ut Cic. quoque loquitur, Quod auri-
 bus incurrit, Cujus sonus aures pepulit. Aristot. de
 Mundo, Ἀστροπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσέπεσεν,
 ὕπερον γενομένη, Lucian. (1, 178.) Ἀλλά μοι ξένη
 τις φωνὴ προσέπεσε, Plut. Camillo (30.) Προσέπεσεν
 ἐκ θεοῦ φωνὴ τῇ Μάρκῳ Κεδικίῳ. Item, Προσέπεσέ
 μοι τοῦτο, Hoc ad aures accidit, pervenit, Hoc fando
 audiui, Nuntius ad me perlatus est de hoc, Polyb.
 Προσπεσόντων δὲ ταύτων εἰς Τάραντα. Alia exempla
 vide ap. Bud. 532. Præterea προσπίπτειν τοῖς γόνασι,
 Accidere ad genua, aut etiam cum dat. itidem, Ac-
 cidere genibus, Tac. Pro quo dicitur et Advolvi
 genibus. Sed hac in signif. προσπίπτω redditur etiam
 Supplex fio, Supplicem me offero, Greg. Nectario,
 Αὐτῆς προσπιπτούσης σοι δι’ ἡμῶν, Aristoph. Ἰππ.
 (31.) προσπεσεῖν πρὸς βρέτας θεῶν, ubi non dubitem
 uti verbo Procumbere e Tibullo, dicente Procum-
 bere templis, pro ad templa. Quamvis autem προσ-
 πίπτω per se quoque intelligatur de supplice, inter-
 dum tamen additur ἰκέτης, atque ita usus est Xen.
 K. Π. 4, (6, 2.) || Irruo, Adorior, Invado, Impe-
 tum facio: quæ signif. frequens est et verbo ἐπι-
 πίπτω. Aut, Vehementer Irruo, Impetum s. Im-
 pressionem facio. Thuc. non semel, Προσπίπτονται τε
 καὶ τρέπονται. A Bud. exp. etiam Impingo, Incurso,
 et βαρέως ἐπιτίθεμαι καὶ σφοδρῶς. Esse certe signifi-
 cantius quam ἐπιτίθεμαι, ostendere videtur h. Thuc.
 l. 3. Καὶ ἐπιτίθενται οἱ ἐκ τοῦ τειχίσματος Συρακούσαιοι,
 καὶ προσπεσόντες τρέπονται τε μέρος. Cum πρὸς, e
 Plat. de LL. Προσέπεσε πρὸς τὰς ψυχάς. || Occurro,
 Obvius fio, Aristoph. Ἐκκλ. (693.) Αἱ δὲ γυναῖκες
 κατὰ τὰς διόδους Προσπίπτονται τοῖς κ. τ. λ. exp. συ-
 γαντῶσαι. || Προσπεπτώκα dictum de iis, quæ cum
 intumuerunt, postea considunt et contrahuntur, vide
 Συμπίπτω. [“Wakef. S. Cr. 3, 64. Brunck. ad Soph.
 Œd. C. 1754. ad Eur. Andr. p. 138. Med. 1205.
 ad Diod. S. 1, 218. 286. 2, 53. 71. 469. 549. ad
 Herod. 532. ad Charit. 210. Toup. ad Longin. 335.
 Apoll. Dysc. 76. et not., ubi videtur leg. προπ.,
 Valck. Hipp. p. 162. Phæn. p. 103. Beck. p. 19.
 Musgr. Hipp. 19. Or. 1507. Eur. Hec. 727. Ja-
 cobs. Exerc. 2, 7. 74. ad Xen. Eph. 225. 269. ad
 Coru. Nep. 138. 322. Stav., Bergler. Alciph. 54.
 Abresch. Lectt. Aristæn. 135. Æsch. 2, 89. 115.
 ad Lucian. 1, 472. ad Phalar. 235. Boiss. Philostr.
 413. 497. Markl. Suppl. 44. 63. Musgr. ibid. Markl.
 Iph. p. 166. Ruhnk. ad Rutil. p. 96. Adulor, ad
 Charit. 225. Adorior, Heringa Obs. 129. Τὸ προσ-
 πεσόν, ad Lucian. 1, 485. Προσπεσοῦμαι, Musgr.
 Iph. A. 1191. Ποιπεπηγνῖαι, Heyn. Hom. 4, 255.”

Schæf. Mss. “In mentem evenio, succurro, M.
 Anton. 7, 13. προσπεσεῖται.” Gataker. Mss. * Πρόσ-
 πτωσις, M. Anton. 7, 14. Diod. S. 3. p. 124, 10.
 Hippocr. 379, 32. “Actio procumbendi, Chrys. in
 Ps. 44. T. 1. p. 640, 12.” Seager. Mss.] Ἀπρόσ-
 πτωτος, VV. LL. e 3 Macc. (3, 14.) sc. ἀ. συμμαχία
 pro Belli societas indecidua. Quæ interp. cum
 nulla e præcedentibus verbi προσπίπτειν signif. con-
 venit: [vulgo ἀπροπτ. corrige ἀπρόσπτος: vide
 Schleusn. Lex. V. T.] Ἀπροσπτώσια, ἡ, Certa et
 erroris expers methodus, qua instructi cavemus
 ne quid intempestiva assensione peccemus, VV.
 LL. e Diog. L. Zenone. Fuerit autem fortasse hæc
 nominis hujus signif. a προσπίπτειν, Impingere,
 quam signif. dat Bud., nullum exemplum afferens,
 et Offendo. [“At ap. Diog. L. 7, 46. non ἀπρο-
 πτώσια legitur, sed ἀπροπτώσια, et recte id quidem.
 Vide Προπίπτω.” Schw. Mss. * “Συμπροσπίπτω, Una
 mentem subeo, M. Anton. 7, 22. 10, 31. 12, 27.”
 Kall. Mss.]

Συμπίπτω, q. d. Simul s. Una cado. At Conci-
 klo alium usum habet, unde ponitur pro In idem de-
 sino, Coëo, Competo, Incurro, Bud., qui et σύμπτω-
 σιν esse dicit Incursionem rerum eodem desinentium,
 ut linearum quæ non sunt parallelæ. Aristot. H. A.
 1. Οἱ μὲν οὖν μέγιστοι πόροι παράλληλοι εἰσι, καὶ οὐ
 συμπίπτουσιν, οἱ δὲ συμπίπτουσιν. Sed et coëuntia
 animalia dicuntur συμπίπτειν ab eod. Aristot., Κατὰ
 τὸ ὁρροσύγιον, καθ’ ὃ συμπίπτουσιν ὀχεύοντες ὄρνιθες,
 ubi Bud. reddit Hærerere. || Corruo, Xen. K. Ἀ. (5,
 2, 17.) de æde, ὧς δὲ αὐτὴ συνέπιπτεν. || Accido, Con-
 tingo, Isocr. Θεῶρει τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα
 καὶ τοῖς ιδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις, Gal. ad Gl. 1. Καὶ
 ἡλικίας καὶ φύσεως, καὶ ὥραις ἔτους καὶ κράσεως ὕγρο-
 τέρας συμπίπτουσιν οἱ ἀμφημερινοὶ πυρετοί. A qua
 signif. est Σύμπτωμα. At de συνέπεσε juncto cum
 infin., dixi T. 1. c. 572. circa principium: ubi et
 de κατέλαβε. || Συμπίπτω φόνῳ, Incido in eadem,
 Poëtice dictum a Soph. (Œd. T. 113.) || Recido,
 Devenio: Ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκη, Thuc. (1, 49.)
 || Convenio, Congruo, Bud., sine exemplo. [“Vide
 Herod. 7, 151. ap. quem et alia similia occurrunt
 exempla.” Schw. Mss.] || Συμπίπτειν, dicuntur et
 Qui concurrunt ac conglutinantur: Συμ-
 πίπτειν τοῖς πολεμίοις, Xen. (K. Π. 2, 1, 4.) Sic Soph.
 (Aj. 467.) Ξυμπεσὼν μόνος μόνους. Et, Ξυμπεσεῖσθαι
 πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς, Thuc. (2, 84.) Naves collisum
 iri inter se. || Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida,
 cum ad habitum suum redit et considit. Hinc τὸ
 συμπεπτώκως quod considit, cujus tumor considit.
 Pro qua signif. affertur et προσπεπτώκως e Gal. Sed
 et σταφυλὴ συμπεπτωκνῖα, de uva arefacta, ex Aëtio.
 Contra ἀσύμπτωτον Galeno, Quod præ ariditate non
 considit et contractum non est. Item pro Contrahi
 et astringi: ut Xen. (Ἰππ. 1, 10.) μυκτῆρας ἀναπε-
 πταμένους opp. τοῖς συμπεπτωκόσι. Vide Bud. 532.
 Sic et προσπεπτωκότα quidam putant alicubi dici, quæ
 et συμπεπτωκότα. “Συμπεπτωκῶς, Soph. (Aj. 429.)
 “κακοῖς, Qui in mala incidit, Malis circumventus.”
 [“Herodian. Philet. 432. Valck. Phæn. p. 548.
 Hipp. p. 205. Musgr. ad Hec. 1029. ad Or. 1309.
 Steinbr. Mus. Tur. 1, 321. Toup. Emendd. 1, 151.
 ad Herod. 123. 532. 737. Plut. Mor. 1, 508. Phryn.
 Ecl. 104. Thom. M. 387. 819. ad Diod. S. 1, 449.
 2, 352. ad Charit. 636. Wakef. Trach. 513. Eum.
 338. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 113. Villos. ad
 Long. 235. ad Lucian. 1, 784. Boiss. Philostr. 266.
 457. Schneid. ad Xen. Œc. 39. De pugnantibus,
 Dionys. H. 1, 325. Conf. c. συμπαίω, Brunck. ad
 Eur. Hec. 114.: cum συνεσπίπτω, Koen. ad Greg.
 Cor. 172. ad Herod. 738. Συμπίπτει ὥστε, Contigit
 ut, 626. 682. 688. ad 737. Συνέπεσε, Contigit, Apoll.
 Dysc. p. 43. Teuch., Dionys. H. 1, 460.” Schæf.
 Mss. Συμπτωθὲν, Lobeck. Phryn. 249. Astringo,
 Schol. ad Hesiod. p. 119. 122. 125.] Σύμπτωμα,
 τὸ, Quod accidit, Casus, Thuc. 4, (36.) p. 134. μετὰ
 Ed. Καὶ γενόμενῳ ἐν τῷ αὐτῷ ξυμπτώματι, ὥς μικρὸν
 μεγάλῳ εἰκάσαι, τῷ ἐν Θερμοπύλαις. Et, Τὸ ἀκούσιον
 σύμπτωμα, Dem. (1295.) Quod fortuito accidit. Ari-
 stot. de apibus, Ἀπόλλυνται διὰ τε ἄλλα σ., καὶ ὅταν

ἡγεμόνες πολλοὶ γεγόμενοι, ἕκαστος αὐτῶν μέρος ἀπαγάγη. Item pro Casu rei alicujus assecla ap. eund. Aristot., Bud. 531. || Σ. in morbo esse accessionem ejus, et differre ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, docet ibid., e Gal. Therap. 1. Τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἐπόμενα ταῖς κατασκευαῖς, ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμεν, ὑγιαίνοντων μὲν ἡμῶν, συμβεβηκότα νοσοῦντων δὲ. σύμπτωματα καλεῖται. Idem, Οὕτως οὖν κἀκεῖνοι συγχωρεῖτωσαν ἡμῖν; Ἑλληνιστί τε ἅμα καὶ διαλεκτικῶς, οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάβη, νόσημα προσαγορεύειν ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάβη γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος. Vide ibid. plura de hac voce. Σύμπτωμα, inquit Gorr., duobus modis dicitur, auctore Gal.: generatim quidem, quicquid animanti præter naturam accidit, i. e. morbus et causa morbi interna, quæque morbo superveniunt: speciatim vero, quicquid præter naturam accidit, exceptis morbis et eorum causis. Sic sumtum σύμπτωμα, non aliud est quam affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur. Hujus tres a Medicis differentię assignantur. Aut enim consistit in actionum offensa, aut in corporum ipsorum affectu, aut in retentis vacuatisve immodice. Quorum symptomatum singula varias etiam habent differentias. Si quidem animalium actionum noxæ triplices sunt. Primæ quidem, sensilium: ut visionis, auditionis, gustus, odoratus, tactusque aboliti, debilis aut depravati: vel sunt motricum actionum, vel principum: ut imaginationis, ratiocinationis, et memoriæ similiter abolitæ vel debilis vel depravatæ. Secundæ vero, sunt naturalium: ut attractionis, retentionis, alterationis et expulsionis. Tertiæ vero, vitalium: ut pulsationis abolitæ, debilis aut depravatæ. Eorum autem symptomatum, quæ consistunt in corporum affectionibus, quinque sunt differentię, pro sensuum numero. Aut enim etc. ["Ad Diod. S. 1, 69. Phryn. Ecl. 104. T. H. ad Plutum p. 326. Brunck. Soph. 3, 399." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 248. "Sors, Casus, Eventus, Stob. 516, 46. Conjunctio, Suid. 2, 590." Wakef. Mss.] Σύμπτωματικὸς, Qui est ex accessione morbi: ut dicitur σύμπτωμα, Accessio morbi. [* "Συμπτωματικὸς, Procl. in Ptol. Tetrab. p. 88." Boiss. Mss.] Σύμπτωσις, Casus, sicut σύμπτωμα, Bud. 531. ex Aristot., ubi exp. etiam Incursio rerum eod. desinentium, ut linearum quæ non sunt parallelæ. Item Contractio, Compressio. In VV. LL. σύμπτωσις τῆς κοιλίας, Ventris compressio, e Gell. 16, 3. [Gal. de Sect. Opt. 21." Gataker. Mss.] Item q. d. Considerentia: ut συμπίπτειν est Considerare, dictum de re quæ intumuerat. [Hippocr. Aphor. 3. * Συμπτωτὸς, unde] Ἀσύμπτωτος, Qui non considit et compressus est: de quo vide paulo ante in Συμπίπτειν dicto de re quæ intumuerat, cum considit. [Hippocr. 47, 42.] Est præterea Σύμπτωσις, Concursio, Conflictus, sicut συμπίπτειν, Configere. Vide Suid. * Συμπτωσία, Archimed. π. Ἐλκων, p. 94, 44. Bas. nisi leg: τὰς συμπτώσιος. * Ἐπισυμπίπτω, Joseph. A. J. 15, 10, 3. "Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. 4. §. 5. p. 427." Kall. Mss.]

"Υπερπίπτω, Superincido, Illabor," ["Præterlabor, Wessel. ad Herod. 233." Schæf. Mss. Hippocr. 648. "Ὅταν ὑπερπέσῃ οὗτος ὁ χρόνος."]

Υποπίπτω, Cado sub, Succido: ut si dicas, Υποπίπτοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γονὴν, Succidentia, Se submittentia. Nam Bud. postquam dixit ὑπάγω esse Demitter, Clunem submitto, s. υποπίπτω, Succido, affert exemplum illud ex Aristot. Sed et υποπεσεῖν δόρασι ap. Plut. sonat potius Submittere se telis, quam Objicere se telis. Apud eund. Aristot. Eth. 2. Υποπίπτει ὑπὸ τὴν τέχνην, exp. Cadit sub. Item. Sic, Υπὸ λύσει υποπίπτειν, Alex. Aphr. Reddatur alioqui Subjacere, Subjici: Diosc. Υποπίπτειν τι ταῖς τῶν αἰτίων διαφοραῖς. At vero in h. Alex. Aphr. loco ubi eand. constr. habet, Πολλοῖς ἔρωςιν ὁ αὐτοῖς πολλάκις υποπίπτει, redditur Incidit in multos amores. Videtur tamen et hic Subjacendi signif. habere: nisi quis malit dicere Obnoxius est, quam Subjacet. Apud Herodian. autem 6, (1, 15.) Καίτοι

τινῶν μεγίσταις αἰτίαις υποπεσόντων vertit Polit., Licet permulti maximis criminibus impeerint. Sed fortasse υποπίπτειν αἰτίαις reddi potest, Incurrere in crimina: quæ tamen interpr. magis exprimit τὸ περιπίπτειν et τὸ περιπετῆ γίνεσθαι. || Υποπίπτω habet et aliam Submittendi signif., ap. Dem. (1121.) Τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελοντὴς υποπίπτει, Talibus se sponte submittit. Sed et Cedo redditur ap. Aristid. Υποπίπτει τῇ πόλει. Quo pertinet υποπίπτω, Suppliciter agō, Plut., teste Bud.: non addente tamen exemplum. Eod. pertinent et quæ leguntur in VV. LL. sc. υποπίπτω pro Adulor, Assentior, ut canes υποπίπτοντες τοὺς ἡκοντας, ap. Philostr. Sed hæc constr. nova videri possit, præsertim cum et Suid. dativo jungi verbum hoc tradat. ["Thom. M. 603. Jacobs. Anth. 9, 335. ad Diod. S. 1, 558. 678. Brunck. Aristoph. 3, 143. Fr. 286. Marcell. de V. Thuc. p. 6. 7. Heyn. Hom. 4, 255. Boiss. Philostr. 303.: ἀριθμῶ, Tzetz. Exeg. in Il. p. 11, 26." Schæf. Mss. Strabo 6, 2, 5. "Τὸ υποπίπτειν, M. Anton. 7, 67." Gataker. Mss.] AT VERO Υποπεπτηχὸς, cujus plur. υποπεπτηχῶτες extat Il. B. (312.) "Ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα "Οὐδ' ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις υποπεπτηχῶτες, vel pro υποπεπτωκὸς, Subjacens: vel pro υποπεπτηχῶς: vel pro υποπετόμενος, a Πτῶ πτήσω. Vide Eust. 229., ubi tamen secundam illam exp. prætermittit. [* Υποπεπτωκὸς, Demisse, Polyb. 35, 2, 13. Υποπ. καὶ ταπεινῶς.] "Υπόπτωσις, "Casus, Ruina, κατάπτωσις, Hes. Item Submissio, "qualis est eorum qui pœnitentia ducuntur; atque "adeo pro Ipsa quoque pœnitentia affertur e Ca- none 5. Concilii Anticyrani. Apud Dionys. Theologum autem ὑπόπτωσις est Genu summissio et "flexio." [Menag. ad Diog. L. 291. "Schneid. ad Epicur. 107. Kuster. V. M. 105. in Bibl. Sikii 2, 104." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 127. * Υποπτωτὸς, Hes." Wakef. Mss. * Συνηποπίπτω, Sext. Emp. 489. * Συνηπόπτωσις, 490.]

¶ Πιτνέω, ap. Poetas, i. q. πίπτω, Cado: ut ab ἔχω, fit ἴσχω, et ὀρίγνῳ ab ὀρέγῳ, et μίμνῳ a μένῳ, et γίγνῳ a γένῳ, sic a πέτῳ fit πίτνω et πίπτω, et a ῥέτῳ, ῥίπτω, Eust. Affertur autem ex Eur. (Hipp. 576.) πιτνεῖ ἐν δόμοις κέλαδος. Item πιτνόντα κακῶς, pro ἐκπίπτοντα, et eis κακὸν ἀποβαίνοντα. Ex Eod. pro Cadere, quod dicitur de interfecto. || Ab Hes. πιτνεῖ exp. non solum πίπτει, sed etiam ἐκτείνει. ["Wolf. Præf. ad Il. p. 31. Brunck. ad Hipp. 566. Valck. Diatr. 119. Græv. Lectt. Hes. 568, 611. Wakef. Herc. F. 74. Abresch. Æsch. 2, 79. Porson. Med. p. 11. 84, 89. Markl. Suppl. 284. * Ἀμφιπιτνέω, Eur. Suppl. 278. * "Εἰσιπινέω, Eur. Tro. 746. Νεοσσοὺς ὥσπερ πτέρυγας εἰσιπινῶν ἐμάς." Seager. Mss. * Ἐκπιτνέω, Æsch. Pr. 311.] Ἐμπιτνέω, Irruo, Aggredior, Adorior, sicut ἐμπίπτω, Soph. Aj. (185.) ἐν πόλιναις πιτνῶν, pro ἐμπιτνῶν πόλιναις: [58. 300. * Περιπιτνέω, Æsch. S. c. Th. 840.] "Προπιτνέω," affertur pro Accidens supplico, quod et προσπ. [Soph. El. 1380.] Προσπιτνέω, Accido, ea signif. qua dicitur Accido ad gēua, i. e. Advolver genibus: sic προσπιτνούσα ap. Soph. (Tr. 906. cf. Phil. 485.) Habere autem hanc signif. et verbum προσπίπτω, supra docui, [Eur. Phœn. 300.] "Συμπιτνέω," Accido, Evenio, Contingo, Eur. (Hec. 846.) Δεῖνόν γε θνητοῖς ὥς ἅπαντα συμπιτνεῖ: [966. Fr. Erecht. 1.]

Est ETIAM Πίτνω significans Jacio, Projicio: unde ap. Hesiod. (A. 291.) Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἐπιτνον ἀλῶν, exp. ἐρρίπτον εἰς τὴν ἀλῶνα: [al. ἐπιπλον ἀλῶν. Boeckh. ad Pind. N. p. 529. "Ruhnck. Ep. Cr. 103. Valck. Phœn. p. 498. Græv. Lectt. Hes. 611. Brunck. CEd. C. 1754. Porson. Med. p. 11. * Προπίτνω, Brunck. ad Æsch. Pers. 587. ad Xen. Eph. 269. Musgr. Suppl. 63." Schæf. Mss.]

Invenitur et ΠΑΤΙC. Πιτνάς, quod Eust. exp. προσπίπτων in Od. A. (391.) Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἰβων, Πιτνάς, εἰς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθαι μενεαίνων. At vero Il. Φ. (7.) imperf. ΠΑΤΙC. Πίτνα Idem exp. κατεπετάννε πρὸ οφθαλμῶν: ἡέρα δ' Ἥρη Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν. "Participium

“ illud πινῶς est a th. πίννῃ, ut ισῶς ab ἰσθῃ, a quo πίννῃ derivari potest et præf. imperf. πίννα : “ ut positum sit pro ἐπίννῃ, sicut ἔκτα pro ἔκτη, et “ ἐτίθει pro ἐτίθη, formatumque non e verbo in μι, sed “ ex ipso ejus th., quod est πινῶ. Significat porro “ hoc πίννῃ s. πινῶ, Extendo, Hes. Eust., quorum “ ille πινῶς exp. ἐκτείνων : hic vero, πίννα interpr. “ κατεπετάννυε, Explicabat, Expandebat : sicut in “ Epigr. etiam πίννα reperiatur pro Expandite, Ex- “ tendite. Verum et πιννῇ Hes. exp. non solum “ πίνπει, sed etiam ἐκτείνει, Extendit.” [“ Πίννῃ, Πινῶ, Toup. Opusc. 1, 419. Græv. Lectt. Hes. 567. Antip. Sid. 98. ad Charit. 667. ad Eur. El. 713. Satyr. Thuill. 6. Heyn. Hom. 4, 97. 623. 8, 116. 329. ad Il. X. 402. * Ἀμφιπίννῃ, ibid.” Schæf. Mss.] “ Ἀναπίνναμαι, Aperire, ἀναμύνω, ἀναπετάν- “ νυμαι, Nicander A. (435.) Γυνὴ καταψύχουσι, τὰ δ’ “ οὐκ ἀναπίνναται ὕσσε, ubi et Schol. exp. ἀνοίγονται. “ Hes. vero ἀναπινῶσθαι exp. non solum ἀνοίξει, “ Aperire, sed etiam ἀνοιμῶσαι, In ejulatus erum- “ pere.” [Pind. O. 6, 44. πύλας ἀναπινάμεν, at I. 4, 79. ἀναπινάμενα est i. q. ἀναπίντουσα, ὑπτία.]

¶ At vero a τῇ Πέτῳ, e quo Πίπτω fut. suum mutuari existimatur, derivata sunt quæ sequuntur.

Δυσπετής, Male cadens, Adversus. ¶ Difficilis. Hesychio enim δυσπετὲς est δυσχερὲς, qui δυσπετέστερος itidem exp. δυσκολώτερος, * δυσπεπιτεκτότερος. Sic μαθεῖν δυσπετής, Cognitu s. Agnitu difficilis, ut εὐκόλος εἰπεῖν. Soph. Aj. (1046.) p. 60. μετὰ Edit. Ὅρῳ μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὦν, οὐ δυσπετής : Video ; nec enim agnitu difficilis est, cum prope sit. Schol. sic exp. ἐγγὺς γὰρ ὦν, οὐ δυσπετής ἐστὶν εἰς τὸ θεαθῆναι, additque δυσπετῇ dici τὸν δυσκόλως ὑπείκοντα, sive τὸν δυσχερῇ : contra εὐπετῇ, τὸν εὐκόλως ὑπείκοντα. [* Δυσπετῶς, Æsch. Pr. 751. * Δυσπετεστέρας, Hippocr. 456, 22.] Δυσπετέω, Res mihi male cadunt, Adversis casibus agor : unde partic. Δυσπετοῦντα Suidæ κακῶς πάσχοντα. ¶ Difficulter et ægre fero. Quo pertinet quod ap. Hes. legitur, Δυσπετεῖ, δυσπασχερεῖ, παραιτεῖται : pro quo tamen nonnulli reponunt Δυσπετῇ, ut supra annotavi. Pro Ægre et impatienter fero, usus est Cyrill., e quo Bud. affert, Ὁ γογγύζων καὶ δυσπετῶν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς, interpretaturque Impatiens. Δυσπέτημα, τὸ, Casus adversus, Infortunium, Calamitas, δυστύχημα, s. ἀμολήρημα, ἀκλήρημα. [2 Macc. 5, 20. “ Abresch. Æsch. 2, 74.” Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur etiam Δυσπετεῦμάτων, ἀποτυχημάτων : quod si mendo caret, erit ITIDEM Δυσπέτευμα, ἀποτύχημα. Ἀποδυσπετέω, Stomachor, Ægre fero, Impatienter agitor, ut injuriam passi facere solent, Chrys. in Ep. ad Col., Bud. Sic Diog. L. Socrate, Πρὸς τὸν ἀποδυσπετοῦντα ἐπὶ τῷ παρορᾶσθαι ὅποτε ἐπανεστήσαν οἱ τριάκοντα, Ἄρα, ἔφη, μήτι σοὶ μεγαμέλει ; Rursum Chrys. de Prov. Ἀλλ’ ἀποδυσπετοῦντες τὸν ἅπαντα διατελοῦμεν χρόνον καὶ ὁ μὲν πενίαν, ὁ δὲ νόσον ὀδύρεται. Suid. et Hes. ἀποδυσπετεῖν exp. ἀποδύρεσθαι. A quibusdam exp. Cuncta fastidire, ægrotorum more. Accedit certe ἀποδυσπετεῖν, si ad nominis δυσπετής signif. respiciamus qua ponitur pro Difficilis, ad id quod dicimus vernacula lingua, Faire du difficile, vel du fâcheux. ¶ Renitor, Restito, Lucian. (1, 744.) Ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται, πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερεῖσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσι τε καὶ ἀναστρέφουσιν ἀσθμαίνοντες. Sic, addit Bud., et in quadam historia Constantini, Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδυσπετοῦντος, ἔφη πρὸς αὐτὸν ὁ φίλος, Renitente et consilium amici rejiciente. ¶ Lascivio, Ferocio, Contumaciter ago. Lascivire etiam equi et pecora dicuntur, inquit Bud., quod Græci σκιρτᾶν dicunt, et ἀποδυσπετεῖν : ut equi obesi, ob idque lusitabundi et contumaces et interdum ἐξυβρίζοντες. [“ Ad Od. M. 156. Schol. Aristoph. Πλ. 361.” Schæf. Mss. Plut. 8, 3. Aristot. Top. 8, 14. “ Diog. L. 101. Clem. Alex. 556.” Wakef. Mss. * “ Ἀποδυσπέτημα, Schol. Lucian. Tim. 3.” Kall. Mss.] Ἀποδυσπέτησις, Verbale, Stomachatio in rebus adversis, Impatientia, Bud. e Chrys. [“ Phornut. 103.” Wakef. Mss.]

Εὐπετής, opp. præcedenti δυσπετής, significans Facilis, εὐχερής, Suidæ et Hes. : Plato, Οὐδὲν εὐπετὲς φήσομεν τῶν μεγάλων, Nihil magnum facile factu esse. Itidem ap. Suid. Φύσει γὰρ πάντες πρὸς τὸ εὐπετὲς τρέπονται. Porro sicut δυσπετής cum infin. construitur, ita et εὐπετής : Plato de Rep. 2. Ἀκολασία μὲν καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετὴς κτήσασθαι, δόξα δὲ καὶ νόμῳ αἰσχρὸν, Res partu facilis. Sic Idem eod. l. Εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν. ¶ Εὐπετέων τεσσάρων δακτύλων, Quatuor fere digitorum, ex Herod. [“ Ad Mær. 65. Heringa Obs. 7. Toup. Opusc. 1, 456. Ammon. 122. Rubnk. ad Xen. Mem. 227. Græv. Lectt. Hes. 610. Viger. de Idiot. 575. ad Herod. 396. Jacobs. Anim. 250.” Schæf. Mss.] Εὐπετῶς, Facile, εὐχερῶς, εὐκόλως, εὐκόλως, ῥαδίως, Hes. et Suid. : Xen. K. II. 3, (3, 14.) Τάφρον περιβάλλοντα διὰ τὴν πολυχειρίαν, Facile, et Facili labore, Nullo fere negotio : Epist. Ἐλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν, Facile dominatum recuperare. Quod vero Plut. (Anton. 27.) de Cleopatra dicit, Τὴν γλῶτταν, ὥσπερ ὄργανόν τι πολύχορδον, εὐπετῶς τρέπουσα, reddere etiam queas Expedite. Item Facile, in alia signif. qua sc. dicitur Facile ferre pro Leniter ferre, Non ægre ferre. E Xen. (Ap. 2, 1, 6.) Ταῦτα εὐπετῶς φέρειν. ¶ Hes. εὐπετῶς exp. etiam * εὐθέως, ἀπρίως, et Suid. εὐσταλῶς. AT Εὐπετέως pro Εὐπετῶς, Ionice cum potius est. Ex Herod. enim affertur, itidemque exp. Facile, Citra negotium, [1, 189. 193. 2, 70. 102. “ Brunck. Phil. 872. Soph. 3, 450. ad Dionys. H. 1, 164.” Schæf. Mss. * Εὐπετεστέρας, Herod. 3, 143. Hippocr. 52, 15. 456, 22.] Εὐπέτεια, ἡ, Facilitas, Xen. (Cec. 5, 5.) de agricultura, Καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχει, Alimenti facilitatem et copiam : εὐμάρειαν ibid. pro eod. fere ponit. Bud. Exp. etiam Proclivitas, ap. Plat. de LL. 2. Τοῦτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν, κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες, ὡς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι. Ionice vero DICITUR Εὐπετεῖα, quo Herod. (5, 20.) utitur, itidem pro Facilitas. [“ Eur. Phœn. 269. Κατὰ πολλὴν εὐπέτειαν, Dionys. H. 2, 1158.” Schæf. Mss.]

[“ Ἰσοπετής, Matthiæ ad Schol. Eur. Or. p. 337.” Schæf. Mss. * “ Μεσοπετής, Qui medio loco est, Dionys. Areop. 28.” Kall. Mss.]

Παλιμπετής, Retro relapsus. Hes. enim παλιμπετὲς exp. εἰς τοῦτίσω πεπτωκός. Eid. παλιμπετής est ὀπισθορμητός : item * ἐναντιοπετής. Adverbialiter autem CAPITUR Παλιμπετὲς pro Retrorsum, Retro, i. q. ὀπίσω, εἰς τοῦτίσω, Il. Π. 395. Ἀψ ἐπὶ νῆας ἔσργε παλιμπετὲς, Schol. εἰς τὰ ὀπίσω πεπτωκός. Sic Od. E. (27.) Μνηστῆρες δ’ ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπὸ νέονται, Idem, ἐξ ὑποστροφῆς, εἰς τὰ ὀπίσω, Retro redeunt. Apoll. Rh. 2, (1252.) Αἰετὸν ἥπατι φέρεβι παλιμπετὲς ἀίσσοντα, Identidem redeuntem, Sæpius revertentem, Iterum atque iterum irruentem. [“ Cati. Gazoph. 99. Heyn. Hom. 7, 209. * Παλιμπετῶς, ibid.” Schæf. Mss. * Παλιμπέτεια, i. q. παλινδοσία, Theolog. Arithm. p. 58.]

Περιπέτης, Qui incidit, ὁ περιπεσών : cum dat. construitur, sicut verbum περιπίπτω. Plut. Ὁ δὲ Καῖσαρ μικροῦ ἐδέησε δῶκων τοῖς ὀρύγμασι περιπετῆς γενέσθαι, Parum abfuit quin in foveas inciderit. Idem in Cic. Ἦν δέος ἐμφυλλοῖς πολέμοις περιπετῇ γενέσθαι τὴν πόλιν : Fabio, Πρὶν ἀποληφθῆναι καὶ γενέσθαι περιπετῆς, οἷς αὐτοὶ τοὺς Ῥωμαίους ἐποίησαν, Priusquam circumvenirentur et in ea inciderent quibus Romanos affecerant, Paterentur ea quibus Romanos affecerant. Quod vero Idem dicit, Ἰνα μὴ περιπετῆς τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόβου τοῦ ζητουμένου γένηται, redditur potius, Ne in crimen incurreret : sicut et ap. Hermog. Περιπετῆς γὰρ ἐαντῶν ἀμφὶ γίνονται λόγοις, Bud. interpr. In verba sua uterque incurrit, i. e. Uterque suis ipsius verbis redarguitur. Ἐγχοσ οἱ περιπετὲς κατηγορεῖ, Soph. Aj. (907.) dicit pro ὃ περιέπεσε, In quod incidit, procubuit. Περιπετής ab Eod. usurpatur simpliciter pro πεσών, Qui cecidit s. corruit, Ant. (1223.) ubi narrat Hæmona circumfusum Antigone, et complexum illam, ita in tumultu repertum fuisse : dicens, ἀμφὶ μέσση περιπετῇ προσκείμενον. ¶ Περιπετῆς, περιπεσόντες, προπετῆς, περιερχόμενοι, ἐναντίοι

Hes. || Res vero περιπετεῖς dicuntur, in quibus περιπέτεια facta est, In contrarium statum lapsæ, Eur. (Andr. 983.) περιπετεῖς τύχαι, Herod. (8, 20.) Περιπετέα πρήγματά σοι ἐποίησαντο, Fecerant ut res suæ in contrarium statum reciderent. Alii, Res sibi ipsis obscuras effecerant. [Jambl. V. P. 384. Kiessl. "Toup. Opusc. 1, 343. Wyttenb. Select. 322. Wakef. S. Cr. 3, 152. ad Herod. 628. Brunck. Aj. 658. Lobeck. p. 372. Dionys. H. 1, 271." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 225. Πέπλοισι περιπετῇ, Involutum. "Sensu singulari. Hes. Περιπετεῖς περιερχόμενοι: forte περιεχόμενοι." Blomf. Gloss.] Περιπέτεια, ἡ, Conversio, In contrarium statum mutatio: ut in Tragædiis aliisve Fabulis π. dicitur Fortunarum mutatio. Aristot. Poët. Τοῦ μύθου μέρη ἐστὶν αἱ τε π. καὶ ἀναγνώρισις. Aliquanto post, Καλίστη δὲ ἀναγνώρισις, ὅταν ἅμα π. γίνωνται. Itidem Rhet. 1. ubi quæ θαυμαστὰ sint, docet, Καὶ αἱ π. καὶ τὸ παρὰ μικρὸν ὥζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων. Idem rursus de Poët. περιπέτειαν sic definit, "Ἔστι δὲ περιπέτεια μὲν ἡ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολή: sed malim addere" Subita, Repentia, ut sit Subita mutatio in contrarium, ut cum repente et inexpectato aliquis e beato miser, e misero beatus fit. Sic accipi potest et in h. l. Polybii, 1, (39, 9.) Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων π. συνέβη πάλιν ἐπικυδέστερα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα: quem Bud. 534. sic interpret. E supradictis autem cladibus naufragiisque Romanorum, quæ tempestatibus acciderant, evenit ut uberiores jam partes Carthaginiensium existimatioresque essent. Vide ibid. et alium l. in quo ἐπιτυχίαι et περιπέτεια sibi opponuntur, itidemque περιπέτεια a Bud. exp. συμφορὰ et περίστασις. Pagina vero illam præcedente, Strabonis quendam l. affert, ubi historiam belli Trojani vocat ἀληθεῖς περιπετείας: quibus verbis innuit, bellum Trojanum ab Hom. fictum non esse, sed veram fuisse cladem illam, urbemque illam e statu fortunato, in quo erat, revera fuisse eversam. Sic et Greg. Naz. Διὰ τινὰ τελείως ἀκούσιον π., pro Propter calamitatem quandam contra voluntatem incidentem. Ibid. Bud. περιπέτεια interpret. Casuum varietas et rerum eventus, in Chrys. Ἡ γὰρ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος οὐχὶ τούτων ἐστὶ περιπέτεια, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ἡμετέρα διάνοια. In h. vero l. Aristot. H. A. 8. Οἱ δὲ κάραβοι κρατοῦσι μὲν τῶν μεγάλων ἰχθύων, καὶ τὶς συμβαίνει περιπέτεια τοῦτων ἐνίοις, Eid. περιπέτεια accipiendum videtur pro θαυμάσιον σύμπτωμα. Sic Herm. Barb. ap. Plin. Casus mirabiles, Eventus varios, quos Græci περιπετείας et πλοκαῖς appellant. Eustathio περιπέτεια est τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, Casus fortuitus: quemadmodum et Suid. exp. non solum προπέτεια, sed etiam σύμπτωμα, σύμβασις, hæc subjungens exempla, Πάντα δ' ἦν πληρὴ, ἀρχομένης φαρμακείας, τῶν ῥιπτούντων ἑαυτοὺς εἰς τὰ φρέατα καὶ κατὰ κρημνῶν, ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, κὰν ἐχθρὸν ἐλεῆσαι θεασάμενον τὴν τότε περιπέτειαν τοῦ ἀνθρώπου. Item, Τῶν καθ' αὐτὸν δυναστείων ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἀρχὴν, οὐ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῶ χρώμενος, οὐδὲ ἐκ περιπετείας, ἀλλ' ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας. Itidem accipit Petr. Victor. ap. Aristot. Poët. Αἱ δὲ ἐκ περιπετείας ἀναγνώρισις, ὥσπερ ἡ ἐν νήπροις, βελτίους: sic interpretans, Quæ vero repentino quodam casu, ut quæ in niptris, meliores sunt. Ibid. in Comm. suo, Quæ vero repente existunt ac non meditato, ut cum Ulysses a nutrice nolens invitusque, abluciente illius pedes, cognitus est, meliores ingeniosioresque sunt. Non valet igitur hic περιπέτεια mutationem illam ingentem fortunarum, sed ἐκ περιπετείας signif. Casu, Fortuito, et Quia ita cecidit. E. Diod. S. in bonam partem pro Admiranda et rara fortuna felicique. ["Diod. S. 1, 226. 255. 286. 379. 2, 519. 520. 521. Cattier. Gazoph. 87. ad Dionys. H. 1, 249. Heyn. Hom. 4, 675." Schæf. Mss.]

Προπετῆς, Prociduus: ea signif. qua Plin. Umbilicus prociduus, Sedes procidua. Apud Gal. et Alex. Aphr. προπετεῖς ὀφθαλμοί: quod tamen exp. etiam Prominentes, ut sit i. q. προπαγεῖς ὀφθαλμοί: quibus opp. οἱ κοῖλοι. Item Prociduus, ut Plin. Salice procidua atque detruncata, i. e. Qui pronus corruit, Soph. Tr. (703.) Τόλονδε κείται προπετὲς, ubi exp. ἐβ-

ρίμμενον καὶ προπεσὸν χαμαί. Quod vero Hippocr. Prognost. dicit, Εἰ δὲ καὶ προπετῆς γένοιτο καὶ καταρρέοι ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ πόδας, Cels. 2, 6. ita interpr. Ubi deorsum ad pedes subinde delabitur. Item, Præceps, Qui pronus fertur, ruit, Aristot. Rhet. 3. Προπετῇ οὖν ἄγει τὸν ἀκροατὴν, Præcipitem rapit. In hac signif. sc. pro Præceps, Qui præceps vel pronus ruit, etiam Pronus, Proclivis, construitur et cum præp. eis, ἐπὶ, πρὸς, Phocyl. (51.) Μὴ προπετῆς εἰς χεῖρα, Proclivis et præceps ad verbera ingerenda: pro quo Plut. Marcello init. Τῇ χειρὶ πλήκτης. Plato de LL., Πρ. πρὸς τὰς ἡδονὰς, Proclivis ad voluptates. Quod vero Eur. (Alc. 913.) dicit, προπετῆς πολὺς ἐπὶ χαίτας, malim interpretari Inclinans s. Vergens in ætatem senilem, quam cum aliis In ætate præcipiti et ultima. Xen. cum infin. quoque Ἑλλ. 2, (3, 17.) p. 273. Προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μετασπῆσαι εἰς τοὺς τετρακοσίους. || Rursum Præceps, i. e. Temerarius, προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ, Hes., quemadmodum Erot. quoque cum ap. Hippocr. προπετῆς exposuisset προπίπτων, subjungit, metaphorice προπετεῖς ἐν τῷ βίῳ ἀνθρώπους dici τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ' οἷον πρὸ καιροῦ προπίπτοντας ταῖς πράξεσι. Aristot. Eth. 3, 7. Οἱ μὲν θρασεῖς, προπετεῖς, καὶ βονλόμενοι πρὸ τῶν κινδύνων, ἐν αὐτοῖς δ' ἀφίστανται, Herodian. 2, (8, 4.) Τὸ τολμᾶν ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις, οὐκ οὔσης εὐλόγου προφάσεως, προπετὲς καὶ θρασὺ, Citra occasionem aliquam res aggredi tantas, audax sane temerariumque est, Polit. qui hæc Ejusd. verba 1, (8, 11.) Προπετῇ δὲ καὶ θρασὺν, sic reddidit, Promti atque audacis animi. Plut. ad Colot. Θύρα μεираκίων λαμνρῶν καὶ προπετῶν: nisi ibi potius significet Proclivium ad voluptates. Redditur etiam Prominens, uti paulo ante dicere cœpi: quo modo accipiendum et ap. Athen. 12, Τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετῆς ἐφαίνετο, Prominente ventris mole erat, Ventris moles ei prominebat: magis proprie 13. Ἐπύγχανε δὲ ἡ μὲν αἰτίαν ἔχουσα λιθιδῶν, ἡ δὲ κοιλίαν προπετέστεραν ἔχειν. Alex. Aphr. Προπετῆς ἐπὶ τὰ ἔξω, In partem exteriorem prominens. Nam sic reddendum potius quam Propensus. At προπετῆς γέλως alii interpr. Risus profusus; alii Procax, Effrænatus, i. e. Immodestus. Isocr. ad Dem. (4. init.) Μῆτε γέλωτα προπετῇ στέργε. Suidæ προπετῆς est non solum ὁ εἰς τοῦμπροσθεν νενευκῶς, cui expositioni hoc exemplum subjungit, Προπετῆς τῷ βάρει γινόμενος πίπτει, sed etiam * πρόγλωσσος, Qui linguam exerit. In VV. LL. autem annot. ap. Hippocr. poni pro Exertus, de lingua, ubi etiam ex Epigr. προπετεῖς γλώσση: nisi id potius significet Præcipientes lingua, i. e. Loquaces, Nimium in verba proni. ["Bernard. Reliq. 39. Phryn. Ecl. 105. Wakef. Alc. 931. Trach. 976. Meleager 123. Cum. gen., qui a πρὸ pendet, Eur. Hec. 148." Schæf. Mss. Soph. Tr. 976. Xen. Ἰπκ. 1, 8. 8, 8. K. Π. 1, 3, 8. 4, 4. Phocyl. 51. Menander Stobæi Flor. Tit. 53. Στρατεία οὐδεμίαν περιουσίαν φέρει, ἐφήμερον δὲ καὶ προπετῇ βίον, Alciph. 3, 57. γλῶσσαν, Athen. 584. Γαστέρα προπετεστέραν ἔχειν.] Προπετῶς, Præcipitanter, More eorum qui præcipientes sunt ac temerarii, Temere atque inconsiderate, Isocr. Panath. Μὴ πρ. ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασι, Archid. Χρὴ μὴ πρ. ἡμᾶς αὐτοὺς ἐμβάλλειν εἰς αἰσχρὰν ὁμολογίαν, Aristot. Eth. 3, 7. Plut. Cam. Πρ. μάχῃ χρησάμενος, Cum temere pugnasset, Herodian. (6, 9, 2.) Ὡς πρ. καὶ ἐπιόρκως ταῦτα τετολμηκότας, ubi Polit. Proterviter; at (3, 1, 7.) Πρ. μᾶλλον ἢ ἐμπείρως, Audacius magis quam prudentius. Rursum 4, (6, 12.) Οἱ προπετέστερον φεγγάμενοι, Idem interpr. Protervius locuti. ["Xen. K. Π. 38. 53. Toup. Opusc. 1, 258. ad Phalar. 376. Phryn. Ecl. 104. Thom. M. 744. Jacobs. Anth. 7, 23. 256." Schæf. Mss. Προπέτεια, ἡ, Præcipitantia, Præcipitatio, (ut Seneca de Ira, Consilium omne et pœnitentia irrevocabilis præcipitatio abscondit,) Temeritas, Dem. (526.) Ὅργῃ καὶ τρόπῳ προπετεῖα φθάσαι τὸν λογισμὸν ἀμαρτῶν ἐπαίσειν, ubi sunt qui etiam interpr. Protervia, Petulantia, Improbitas: rectius Bud., Ira præcipite atque temeritate lapsum rationi antevertisse. Isocr. ad Phil. (37.) Διὰ τὴν Κύρου προπέτειαν, Cyri temeritatem: qui sc. partam jam certam victoriam nimia elatione

animi virtutisque suæ ostentandæ cupiditate corruptit. Plut. de Deo Socr. Μηδέ τὴν προπέτειαν εὐρολμῖαν οἰόμενοι. Accipitur et pro Linguae præcipitania et incontinentia, s. pro Lingua præcipiti, pro Lingua procace et protërva. Vel, ut Suid. exp., ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα, Lingua effrænata, infræna. Exp. etiam Proclivitas, Propensio: præsertim vero pro Proclivitas ad voluptates corporis. Plut. de Deo Socr. Προπέτειαν καὶ λαμυρίαν ἐμποιεῖ νέοις. [Jacobs. Anth. 7, 256. Benth. ad Callim. 310. Paus. 1, 362. Rulink. Ep. Cr. 175.] Schæf. Mss.: Gl. Protërvia, Procacitas, Protërvtas, Petulantia, Temeritas. * Προπετεύομαι. Perperam ago. Προπετεύεται. Præperperat. "Orig. c. Cels. 6. p. 318. Temere ago, Chrys. in 1 Cor. Serm. 33: T. 3. p. 459, 9. Οὐ περπερεύεται· τουτέστιν, οὐ πρόπετεύεται· καὶ γὰρ συνετὸν ἐργάζεται τὸν ἀγαπῶντα, καὶ βαρὺν, καὶ βεβηκότα." Sæger. Mss. "Athan. 1, 557. 2, 108. Orig. c. Cels. 328. Suid. in Ἀγάπη οὐ * περιπετεύεται." Kall. Mss. Horapoll. 2, 52. Schol. Eur. Phœn. 362. Nonn. 2, 20. p. 167. Mont. ubi vitiose προπηγευσόμενος. * Προπετέω, Arrian. Epict. 4, 13. Democritus Maximi Serm. p. 122. Orell. Ἀσκέπτως οὐ δεῖ προπετεῖν ἐν τῷ κρίνειν.]

[* Προσπετής, Dionys. H. 6. p. 1076. ἀρμονίαι προσπετεῖς, exp. Congruentes. Dio Cass. 117. * Τριπετής, Nicander. A. 347. * Ὑπερπετής, ad Diod. S. 1, 658. 2, 165.] Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1059. Lex. Polyb.]

Ὑψιπετής, Ex alto lapsus, Qui ex alto cecidit, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσὼν, Suid. ["Eur. Hec. 1088. ubi v. Musgr. (1101.) Steinbr. Mus. Tur. 1, 327. Reiz. de Acc. 114. Heyn. Hom. 6, 309. Thom. M. 880. Jacobs. Anth. 8, 100. 362." Schæf. Mss.]

Χαμαιπετής, In terram prociduus, Humi stratus, χαμαὶ ἐρδύμενος: Hes. χαμαιπετεῖ, ταπεινῶ, χαμαὶ κειμένῳ. Humili, Humi jacenti. ["Ad Mær. 121. Abresch. Lectt. Aristen. 314. Musgr. Tro. 508. ad Lucian. 1, 745. 2, 336." Schæf. Mss. Pind. O. 9, 19. Π. 6, 37. Lucian. 1, 18. 2, 24. 3, 235.] Χαμαιπετῶς, quod ap. Hes. legitur, sub juncta habens hæc verba, "Ὡστε μὴ εἰς τοῦδαφος ῥίψαι. [Lucian. 2, 762.] Χαμαιπέτεια, ἡ, Humilitas, Humi jacere vel abjectum esse, Suid. [Jambl. Protr. 346. Kiessl. * Χαμαιπετέω, Pind. N. 4, 66. Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει Χαμαιπετοῖσαν, al. χαμαὶ πετοῖσαν.]

"ΠΟΤΜΟΣ, ut μόρος, Sors, Fatum: eo modo "ἡμοῦ, dicitur Sors mea, Fatum meum, pro Casus s. "Fortuna fatali sorte mihi obveniens, et specialius "interdum Interitus, Mors. Il. Π. (857.) Ψυχὴ δ' ἐκ "ρεθέων πταμένη αἰσάδε βεβήκει, "Ὀν πότμον γούωσα, "λιποῦσ' ἀδρότητα καὶ ἥβην, Σ. (96.) Αὐτίκα γὰρ τοι "ἔπειτα μεθ' "Ἐκτορα πότμος ἐτοῖμος, Od. E. (274.) "ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν." ["Brunck. Antig. 83. Heyn. Hom. 4, 589. 5, 443. Markl. Suppl. 623. 808. Iph. p. 419. Musgr. Ion. 554. Autip. Sid. 84. Conf. c. βίος, Porson. ad Hec. 1260. Brunck. l. c.: eum πόντος, Jacobs. Anth. 11, 280.: cum τύμβος, 9, 106." Schæf. Mss.] "Ἀποτμος, Infelix, "Infortunatus, ἀτυχής, δυστυχής, Hom. Il. Ω. (388.) "Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμον παιδὸς ἐνίσπες. Pro "Misero et calamitoso Idem accepit Od. Υ. (140.) "de Ulysse loquens, ὥς τις πάμπαν οἰζυρὸς καὶ ἀποτμος, Οὐκ ἔθελεν λέκτροισι καὶ ἐν ῥηγέεσσι καθέδρειν. "Idem τὸν ἀποτμον opp. τῷ μάκαρι: ap. eum enim "Od. A. (219.) Telemachus ait, Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον "μακάρος νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν "ἔοικ' ἐπὶ γῆρας ἔετμε· Νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένητο "θνητῶν ἀνθρώπων, Τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι. Affertur "et πότμος ἀποτμος pro Sors misera." [Eur. Phœn. 1316. Hipp. 1144. Alc. 116.] "Πανάποτμος, O "μήτινο infortunatus, Infelicissimus. Priamus Il. Ω. (255.) de filiis suis fortiss. interfectis, "Ὡ μοι ἐγὼ πα "νάποτμος." "Βαθύποτμος, Infelix, VV. LL. ex "Epigr. sed perperam fortassis pro βαρυπ." "Βαρύποτμος, Cujus sors gravis s. difficilis est, i. e. misera. Infelix: unde superl. βαρυποτμότατος, Infelicissimus, Infortunatissimus." ["De compar. Porson. Phœn. 1367." Schæf. Mss. Anthol. p. 22. 528. Soph. Œd. C. 1516. Phil. 1110. Eur. Hipp. 826. Heracl. 608.] "Ἀύποτμος, i. q. βαρύποτμος,

A "Infortunatus, Miser, Calamitosus; non tam de "homine, quam de re animata: ac cum de homine "dicitur, modo signif. Eum cui mala sors obvenit, "Adversa fortuna utens, modo specialius δυσθάνατος, "Mala s. Gravi morte peremptus. At δύποτμος χλι "δὴ e Soph. (Œd. T. 888.) affertur pro ἀνόσιος "τρυφή, et pensanda sc. βαρεὶ πότμῳ." ["Valck. Hipp. p. 315. De compar. Porson. Phœn. 1367. Med. p. 17." Schæf. Mss.] "Δυσπότμος, Infelicitèr, Misere, "Calamitose, Plut. Fab. Ὡς ἂν τις αἰσχίστα καὶ "δυσποτμότατα πεπραχὼς ἐπανόιοι: de Varrone, qui "adverso Marte præliatus fugerat." [Æsch. Pers. 272.] "Δυσποτμία, ἡ, Sors s. Fortuna adversa, Infelicitas, ἀτυχία. [Suid. 1, 638.] "Δυσποτμέω, "Adversa fortuna utor, Infelici fato affligor, Polyb. "Ἐς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθαν τοῖς ἐν ταῖς πολυ "χρονίαις ἀρρώστιας δυσποτμοῦσι." "Εὐποτμος, Felix, Fortunatus. Apud Suid. Ἡ τοῦ στρατηγικοῦ "φρόνησις ἐχουσα τὴν καὶ τυχὴν εὐπότμου δι' αὐτῆς." ["Superl. Brunck. Soph. 3, 401." Schæf. Mss. Suid. 3, 162.] "Εὐπότμος, Fortunate, Felicitèr, Secunda fortuna, εὐτυχῶς, eid. Suidæ. Εὐποτμία, "Bona fortuna, Felicitas, εὐτυχία. Apud eund. "Suid. Εὐποτμίας δὲ ἀπολαύουσι πάσης ἐξ οὐρίων φε "ρόμενοι. Et rursum, Ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ "διηγὸν πολλῇ. Idem dici tradit, Ζηλῶ τοῦτον τῆς "εὐποτμίας. Reperitur et ap. Lucian. (1, 17. 241.) "hæc vox." [Ælian. H. A. 11, 40. "Conf. c. εὐτολμία, ad Dionys. H. 2, 1079." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 30." Boiss. Mss.] "Κα "κόποτμος, Qui infelici sorte s. fato utitur, Infor "tunatus." ["Wakef. Phil. 692." Schæf. Mss. Inauspicatus, Aristot. H. A. 9, 17. * "Κακοπότμος, Const. Manass. Chron. p. 112." Boiss. Mss. * Νήποτμος, var. lect. ad Hesiod. Θ. 795. * Πολύποτμος, Orph. H. in Eum. 9.]

ΠΕΣΣΟΣ, ὁ, sive Περρὸς, Calculus s. Scrupus lusorius: Quintil. 11, 2. Cum in ludo duodecim scruporum calculum prior promovisset: de quo ludo Ovid. de A. A. 3. Parva tabella capit ternos utrimque lapillos: In qua vicisse est, continuasse suos. Sed sunt qui hunc lusum duodecim scruporum non ad τὸ περτεῖν referunt, verum ad τὸ σκαριάζειν, cum sc. calculi tantum promoventur ducendo ac reducendo; ideoque περτεῖν esse volunt Lusum latruncularum, cum sc. ἐν περτεγράμῳ καὶ ἀβακῷ calculis ludebant. De quo lusu Ovid. Sive latrocinii sub imagine calculus ibit. Et Auctor carminis ad Pisonem, Te si forte juvat studiorum pondère, tessum, Non languere tamen, lususque movere per aulam, Callidiorè modo tabula variatur aperta Calculus, et vitreo peraguntur milite bella, Ut niveus nigras nunc et niger alliget albos. Item Martial. 14. Ingeniosorum si ludis bella latronum, Gemmeus iste tibi miles et hostis erit. Item, Hic mihi bisseuo numeratur tessera puncto, Calculus hic gemino discolor hoste perit. Diversum genus lusus ὀστομαχία, diversum item τὸ ἀστραγάλιζειν, i. e. Talis s. Taxillis ludere, τοῖς ἀστραγάλαις παίζειν, ut in talario ludo conjectis in alveolum talis: diversa itidem ratio τῶν κύβων, i. e. Tesserarum; eæ enim διεσείωνται ἐν τῇ κύρῳ, Concutebantur et agitabantur in fritillo, ut fit ab iis, qui ταυλίζειν dicuntur a recentioribus Græcis pro ψηφίζειν. Discrimen autem inter περτεῖν et κυβεῖν Hes. hoc affert, quod ἐν τῇ κυβεῖᾳ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν, ἐν τῇ περτεῖᾳ vero μόνον τὰς ψήφους μετακινούσι. Ubi etiam nota πεσσοὺς vocari ψήφους, ut et ab J. Poll. 9. Ἐπειδὴ δὲ ψήφοι μὲν εἰσιν οἱ πεσσοί, πέντε δὲ ἑκάτερος εἶχε τῶν παιζόντων ἐπὶ πέντε γραμμῶν, εἰκότως εἶρηται Σοφοκλεῖ, Καὶ πεσσοὶ πέντε γραμμά καὶ κύβων βολαί. Ubi etiam nota Πέσσοι μεταπλάσμο generis dici pro πεσσοί, ut παθμὰ et ζυγά. Eust. 1396. hujus loci mentionem faciens, ait πεσσοὶ ibi ὁμωνύμως vocari et τὴν γραμμὴν et τὰς ψήφους: addens, quinque πεσσοῖς ludere solitos fuisse, et ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους τίθεναι, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο: unde Prov. Κινεῖται τὸν ἀφ' ἱερᾶς, quod ipsum et J. Poll. refert l. c. Paulo post e Soph. Palamede, ἐφεύρε πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργύρας ἀκούς, ubi etiam obiter nota eum Palamedis tesserarum

calculorum inventum tribuere, quod Plato Ægyptiis. Herod. autem scribit, 1, (94.) Ἐξευρεθῆναι δὴ καὶ τότε τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων καὶ τῆς σφαίρης καὶ τῶν ἄλλων πασέων παιγνιέων τὰ εἶδεα, πλὴν πεσσέων· τούτων γὰρ ὡν τὴν εὐρεσιν οὐκ οἰκηιοῦνται Λυδοί. Utitur et Hom. hoc vocab., Od. A. (107.) de procis, Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. Vide et πεττῶν θέσεις in Πεττεύτικος. Accipitur etiam pro πεττεία, i. e. pro Ludo ipso calculorum, in Plut. (7, 105.) Ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεῖν, q. l. confer cum iis quæ Macrob. refert Saturn. 1, 10. Idem in præcedentium II. quibusdam capi potest. Ceterum πεσσοὺς derivari παρὰ τὸ πεσεῖν tradunt Hes. et Eust. a πεσεῖν inquam, unde et περιπέτεια, τὸ τυχερὸν σύμβαμα, quoniam sc. et ipse πεσσοὺς sit τύχης ἄθυρμα. Quæ ratio firmior esset si πεσσοὺς acciperetur etiam pro κύβος s. βόλιον, quorum jactus fortuitus est: contra autem τῶν ψήφων positio et promotio, artis est, non casus. Hes. certe πεσσοῖς exp. non solum ψήφοις, αἷς ἐπαίζον, verum etiam βολίοις, κύβοις. Necuon Eust. 1396. antiquos vocasse πεσσοὺς scribit τὰ βόλια κυβιστῶν: quamvis ex ante cc. II. manifestum sit differre inter se πεσσοὺς, κύβους, item ἀστραγάλους: quæ duo posteriora βολίων nomine continentur. || Apud Strab. pro Lapide quadrato cubica forma. Sic enim inquit, de fornicibus hortorum pensilium Babylonis, (16. p. 1073.) Συνέχεται δὲ ψαλιδώμασι καμαρωτοῖς ἐπὶ πεττῶν ἰδρυμένοις κυβοειδῶν, ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις: Interpres pilas vertit. Hæc Bud. [Procop. de Æd. 1, 1.] || Πεσσοὺς, Hesychio τὸ περὶ τὴν κόρην μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Nigrum illud quod oculi pupillam ambit. J. Poll. idem 2. Τὰ δὲ παρὰ τῇ κόρῃ μέλανα, πεσσοί. || Πεσσοὺς, inquit Gorr., Pessus, Pessarum, Lana concerpta et ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur et continentur. Veruntamen non e lana sola, sed e panno etiam aut bombace aut linamentis primum demersis in medicamentum curationi conducens, deinde involutis serico filoque appensis, paratur. Fiunt et e gummi et resinis, et cera aliisque liquoribus ad talem formam redactis. De quorum usu et differentiis P. Ægin. 7, 24. abunde tradit, qui 3, 61. πεσσὸν esse ait ἔριον διεξεμμένον καὶ σφαιρωθὲν, δακτύλου σχῆμα εἰληφὸς, ἐν ᾧ ἐγκατέχεται τὰ φάρμακα. Diosc. 1, 143. Ἐν πεσσοῖς λεῖον προστίθεται ροῖκαῖς γυναιξί: 2, 66. de buprestis, Ἀγοῦσι καὶ ἔμμηνα πεσσοῖς μαλακτικοῖς μυγεῖσθαι. Rursum 1, 87. Πρὸς σκευασίας πεσσοῶν. Cels. 5, 21. Sed alia quoque utilia sunt, ut ea quæ feminis subjiciuntur: πεσσοὺς Græci vocant. Eorum hæc proprietas est: medicamenta composita molli lana excipiuntur, eaque lana naturalibus conditur. Ceterum in hac signif. reperitur ETIAM Πεσσοὺς unico σ, imo Eust. dubitat an πεσσοὺς gemino σ scr. sit: p. 1397. cum de πεσσοὺς significante Calculum lasorium locutus esset, Τῆς δὲ λέξεως τῶν πεσσοῶν ἡ ἐν δυοῖ σίγμα γραφὴ ζητητέα εἰ φυλάσσεται ἐν τοῖς παρὰ Ἀρχιγένοι πεσσοῖς φάρμακα δὲ εἰσιν ἱατρικὰ, φασίν, ἐκεῖνα, οὐ γνωστὰ εἰ ἐν δυοῖ σσ γράφεται. ["Ad Herod. 48. ad Timæi Lex. 217. Valck. ad Ammon. 85. ad Diod. S. 1, 124. Thom. M. 556. Brunck. Aristoph. 2, 53. (Ἐκκλ. 987.) Jacobs. Anth. 11, 103. De loco, ubi πεσσοῖς ludunt, ad Mær. 352. Musgr. Med. 68. Πεσσοῖς, Brunck. Soph. 3, 431. 526." Schæf. Mss. "Euseb. V. C. 3, 36. ubi v. Vales." Boiss. Mss. Plato de Rep. 6. p. 75. Πεσσοὶ ἐκ μολύβδου, Glandes, Appian. Mithrid. 31. Πεσσοὺς πρὸς ὑστέραν, Theophr. H. Pl. 9, 20, 4.]

* Πεσσονόμος, unde] Πεσσονομέω, Calculos dispono et promoveo, Calculis ludo. J. Poll. enim 8. πεσσονομεῖν Cratetem dixisse ait τὸ πεσσοῖς παίζειν: [7, 204. 9, 97. Æsch. Suppl. 13. * Πεσσονοίος, unde * Πεσσονοίωμα, Pessum s. Pessarum facio, Poëta Vet. ap. Fabric. Bibl. Gr. 3. p. 646. v. 103." Kall. Mss. Misc. Obs. Vol. 10. T. 3. p. 418. * Πετρορίπτος, unde * Πετροριπτέω, Aleas jacio, Gal. 1, 3. 47." Wakef. Mss. * Πεττευριπτέω, Tesseras bene jacio, Bibl. Crit. 2, 2. p. 100." Schæf. Mss. Galen. Προρ. c. 9.]

Πεσσικός, ut πεσσικός βόλος, Calculus lusorius, i. q. πεσσοὺς, Eust. 1397. ex Apione, Ἀσπράγαλος τρία ση-

PARS XXIII.

μαίνει, τὸν ἐν σφυρῷ, καὶ τὸν σπόνδυλον ἀπλῶς, καὶ τὸν παισικὸν ἢ πεσσικὸν βόλον. Ubi etiam ΝΟΤΑ Ἀσπράγαλος quot signif. habeat.

[* Πέττιον, Lusus tesserarum, Plut. 7, 401. Παιζας πέττια πρὸς τὴν σελήνην.]

Πεσσεύω, SIVE Πεττεύω, Calculis ludo, πεσσοῖς παίζω, ψηφίζω. Ovid. dicit Prælia latronum ludere, de A. A. 3. Seneca Ludere latrunculis. Utitur Polyb. 1. [cf. 40, 7, 2.] item et alii. Eust. 1396. Πεττεύειν, τὸ ταυλίζειν φασὶ καὶ μετατιθέναι καὶ παίζειν. Ubi etiam obiter nota eum πεσσεύειν exponere μετατιθέναι, sicut Suid. Πεττεύει, μεταφέρει: dicens metaph. sumtam esse ἀπὸ τῶν πεττῶν: solent enim ii in tabula modo huc, modo illuc traduci. Idem in h. l. Καὶ ὁ δραπέτης, ὁ ἀποδρῶν τῆς δουλείας, ὁ τὸ δρᾶν πεττεύων, exp. φεύγων, Fugiens, Refugiens. Philo V. M. 1. Τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευσούσης, Rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit, Turn. Malim ego exponere cum Hes. et Suida, μεταστρεφούσης. Apud Hes. vero hæc leguntur, Πεσσεύων, μετατίθεσθαι τὴν γνώμην πρὸς τὸ κρείττον: pro quo non male REPONITUR Πεσσεύου. ["Ammon. 85. Mær. 317. et n., ad Timæi Lex. 217. Brunck. Aristoph. 2, 54. Thom. M. 556." Schæf. Mss. * Πέττευμα, Nicet. Annal. 15, 4. * Πεσσευτήρ, unde] Πεσσευτήριος, Quo utuntur οἱ πεσσεύοντες, i. q. πεσσικός. Attice DICITUR Πεττευτήριος: ut πεττευτήριον πλινθίον: de quo vide in Πεττευτικός. ["Πεττευτήριον, ad Mær. 307. ad Timæi Lex. 218." Schæf. Mss.] Πεσσευτής, SIVE Πεττευτής, Qui calculis ludit. Calculator vero pro Ratiocinatore ponitur. Utitur Plato de LL. 1. Item Polyb. 1, (84, 7.) Πολλοὺς μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν ταῖς κατὰ μέρος χρεαῖς ἀποτεμνόμενος καὶ συγκλείων, ὥσπερ ἀγαθὸς πεττευτής, ἅμα καὶ διέφθειρε. Πεσσευτικός SIVE Πεττευτικός, Ad eos pertinens qui calculis ludunt, i. q. πεσσευτήριος. Item Calculis ludendi peritus, Qui calculorum lusum probe callet. Plato de LL. 1. Ἀρ' οὖν ὁ δίκαιος, ἀγαθὸς καὶ χρησίμος κοινωνὸς εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ ὁ πεττευτικός; ubi etiam nota πεττῶν θέσις. Idem 2. Πεττευτικός δὲ ἡ κυβεντικός ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἰς γένοιτο, μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιμαρτυρῶν, Peritus lusus calculorum vel tesserarum nemo eyadat. Et ἡ πεττευτική, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars s. Scientia ludendi calculis. Ad πεττευτικὴ παιδιὰ, Ludus calculorum. Eust. 1397. cum annotasset ὑπομνηματιστὰς Platonis Phædro, ubi dicit Ægyptios primos πεττεῖαν invenisse, non intelligere τὴν παρ' Ἑλλήσι πεττεῖαν, sed τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου, subjungit, Καταγράφεσθαι γὰρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἐπὶ δὲ τὰ ἑλλειπτικά πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι. [Plato Alcib. 1. c. 16. "Ad Mær. 307. ad Timæi Lex. 218. Kuster. Aristoph. 72. Πεττευτική, Athen. 1. p. 27." Schæf. Mss.]

Πεττεία, ἡ, Calculorum lusus, ἡ πεττευτικὴ παιδιὰ, Eust.: Athen. (16.) Οὐ παρὰ τοῦ Μεγαλοπολίτου Διοδώρου ἢ Θεοξένου μαθόντες τὴν πεττεῖαν, ubi etiam interpretari queas Artem ludendi calculis, Scientiam ludendi calculis, τὴν πεττευτικὴν. Aristot. Rhet. 1. recensens quæ παιδιὰι sint ἡδεῖαι, sc. in quibus vincere datur, Καὶ ἀστραγαλίσσεις, καὶ σφαιρίσεις, καὶ κυβείας καὶ πεττείας: quas distinguit ἀπὸ τῶν ἐσπονδοσμένων παιδιῶν, qualem esse dicit venationem. Κυβεία, quæ aleæ nomine continetur, interdicta infamisque Romanis etiam legibus: honesta vero ἡ πεττεία, quæ nullam subit aleam, sed ingenio peragitur ac arte. ["Ad Mær. 307. ad Timæi Lex. 217. Brunck. Aristoph. 2, 53. Soph. 3, 526. Heind. ad Plat. Phædr. 340. Thom. M. 213. 556. Πεσσεία, Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.] Πεττεῖα, i. q. πεττεύω, Calculis ludo: Hes. πεττεῖα, παίζει.

Διαπεττεύω, Hes. μεταφέρων, Transferens: dicens esse metaph. ἀπὸ τῶν πεττῶν. Sed Idem Διαπεττεύεσθαι exp. etiam πεττοῖς ἀποπαίζει, Tesseris ludere: addens, usurpari etiam pro συντελέσαι. Μεταπεττεύω, Mutatis calculis ludo, ut ii, qui calculos initio male posuerunt, postea rectius collocant et promovent. Metaph. Plato Minoë, Ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευσόμενα ὅτι παντὰ ἔστι, pro Eadem esse etiamsi transpōnantur ac

"transmutentur." ["Simon. Dial. p. 11." Schæf. Mss. Aristænetus p. 57. *Υποπεττεύω, unde *Υποπέττευμα, Plut. 10, 107. Νεοσσοῖς δὲ καὶ σκύρνοις τούτων, δι' ἡλικίαν εὐαγώγους καὶ ἀπαλοῖς οὖσιν, πολλὰ καὶ ἀπατηλὰ μελίγματα καὶ ὑποπεττεύματα προσφέρουσιν καὶ καταφάρμακτοντες. Reiskias suspectum habet. Possit autem deduci ab ea τοῦ πείσσειν signif., quæ pro Lana ad pharmaca excipienda ponitur.]

ΠΗΣΣΑ, SIVE ΠΗΣΣΑ, ἢ, Pix, Π. Δ. (277.) μελάντερον ἢ τὸ πείσσα Φαίνας: Οὐκί. Pice nigrior, Virg. picis atræ massa. Herodian. 8, (4, 30.) Διδάσκει ἐπέβαλλον ὁμοίως πείσσει καὶ ῥητίνῃ δεδευμένοι: (26.) Κρήνῳντες θεῖον τε καὶ ἀσφάλτῳ, πίτταν ἐλόντες, κοίλοις σκεύεσιν ἐμβαλόντες λαβὰς ἐπιμήκεις ἔχονσι, Sulphur bitumine ac pice mixtum, delioliis quorum manubria longiora, immittebant, Polit.: Plut. (8, 336.) de picea et pinu, Πίονα καὶ πεπεραν ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πείσσαν ἀποδακρύνει καὶ ῥητίνῃ: Plin. Arborum succo manantium picem resinaque. Diosc. 1, 95. Πίσσα, ἢ μὲν ὑγρὰ, ἢν ἐνιοὶ κῶνον καλοῦσι, συνάγεται μὲν ἐκ τῶν λεπρωτῶν ξύλων, πύκης καὶ πίτυος, 98. Ἡ δὲ ξηρὰ πίσσα, ἐφομένης τῆς θύρας γίνεται: καλεῖται δὲ αὐτὴ ὑπ' ἐνίων παλίμπισσα: de qua, sc. de pice arida, intelligendus est l. Hom.: de altera autem, verba Plutarchi et Plinii: de utraque, quæ ex Herodiano citavi. Plin. coctæ picis duo genera facit, spissum liquidumque, 24, 7. Idem 16, 11. Pix liquida in Europa e tæda coquitur. Et mox, Sequens liquor, crassior jam, picem fundit. Hæc rursus in cortinas æreas conjecta, aceto spissatur, et coagulata, Brutia cognomen accipit. De arboribus vero picem fundentibus vide plura 14, 20. 16, 10. Schol. Nicandr. A. (488.) Καὶ τὸν κεδρινῆς πελάνου βάρος ἐμμορε πείσσης, annotat eum πείσσαν vocare πᾶν τὸ ἀποστάζον. Sed et ibi pro Pice cedrina accipere nil vetat, cum Plin. 14, 20. scribat, terebinthos, lentiscos, mastichen, cypressum fundere picem liquidam et resinam tantum, cedrum vero, crassiorem et ad pices faciendas. De differentia picis et resinæ, necnon de generibus picis, hæc inter alia Gorr., Πίσσα, Pix: nihil aliud est quam fluxus combustæ in tæda sua resinæ; quod enim e viventibus plantis destillat, Resinæ nomine donatur. Item vero incensa in furnis eadem materia, picis appellatione fluit, et canaliculis quibusdam circa pyram compositis excipitur. De pinu ferè omnis est, ut Theophr. inquit, quanquam in Syria terebinthi quoque picem ferant: e picea quoque, cedro, palma, abiete, strobilo colligitur. Quæ prima diffluit, simplex et liquida tantum est: quæ postrema venit, siccior paulo, sed quæ tamen liquidæ nomen adhuc retineat; sicca enim pix fit, alterutra earum iterum decocta, ideoque a quibusdam NUNCUPATUR Παλίμπισσα. || Πίσσα dicitur a quibusdam et ἡ κόνησα, ut habetur ap. Diosc. Ratio est a glutinoso ejus lentore, quod, ut ait Plin., trita mellis odorem habeat, digitis facta ejus coherentibus. Gorr. ["Wessel. Diss. Herod. 59. ad p. 367. Tourp. Opusc. 1, 139. 2, 244. Emendd. 1, 214. ad Diod. S. 1, 102. ad Lucian. 1, 66. 310. ad Charit. 751. 784. Wolf. ad Herodian. xxii. Jacobs. Anth. 7, 327. 9, 10. Coray Theophr. 245. Μελάντερος πείσσης, Bast Lettre 56. Τὸ ἐκ τῆς πίττης ἐλαιον, 126. Μὴ πίττης γένεται, Demosth. 1215, 10." Schæf. Mss. "E cedro, Manetho, 6, 462." Wakef. Mss. Geop. 16, 18. Quint. Sm. 9, 454. Aleiphr. 3, 28. Τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ ἀλείφειν.]

Πισσοειδὴς SIVE Πιττοειδὴς, Qui speciem picis gerit. [*Πισσοκαυτός, unde] Πισσοκαυτέω SIVE Πιττοκαυτέω, Elicientæ picis gratia uro, Theophr. H. Pl. 9, 2. Πιττοκαυτέου πύκην, Picem ex arbore elicio et eximo, quod fit tædis exectis, Bud. Πισσόκηρος, ὁ, vocab. τῶν μελιττοργῶν, Aristot. H. A. 9, 40. Ἡ δὲ συνεχὴς ἀλοιφὴ τούτῳ, (sc. τῇ μίτνῃ,) πισσόκηρος, ἀμβλύτερον καὶ ἥττον φαρμακῶδες τῆς μένους. Plin. 11, 7. Prima fundamenta Composin vocant periti, secunda Pissoceron, tertia Propolin. Et mox, Commosis crusta est prima, saporis amari: Pissoceros super eam venit, picatus modo, seu dilutior cera.

* Πισσόκηρον, Gl. Maltana, leg. Malta. * Πιττοκόπος, J. Poll. 7, 165.] Πισσοκπέω, Pice obliquo s. circumlino; i. q. πισσοκωνάω. Hes. Κωνῆσαι, πισσοκῆσαι, καὶ κύκλῳ περιεγεγείν. Attici DICUNT Πιττοκπέω, [J. Poll. l. c.] Unde πιττοκοπούμενος, Qui pice illinitur, Alexis ap. Athen. (565.) Πιττοκοπούμενον τιν' ἢ ξυρούμενον ὀρεῖς: quo cum cf. l. in Πιττῶν citatum. ["Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 294. (Cod. Bodl. περιτοκ.)" Kall. Mss. "Ad Lucian. 1, 691." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 5, 4, 5. Πιττοκοπηθέντα ξύλα. Omnino vide Barker. ad Etym. M. 1100. ubi et * Πισσοκοπία, Aret. 7, 2. * Πιττοκοπία, J. Poll. l. c.] Πισσοκωνάω, Pice circumlino; [Barker. ad Etym. M. 1099-1100. * Πισσοκωνέω, ibid. * Πισσοκωνέω, Schn. Lex. * "Πισσοκωνία, Wessel. Diss. Herod. 59." Schæf. Mss. Hesychio πείσσει χρῆσθαι, ex Herod. Apud Eund. in v. Κωνῆσαι, extat etiam * Πισσοκωνία, ἢ νῦν * Πισσοκωνία, ἢ χρῆσθαι τὰ περιττὰ τῶν προβάτων. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Κωνάω, Barker. l. c. 1098-1112.] Πισσοκωνήτος, ὁ, ἢ, Pice circumlinitus, circumcirca obductus. Æschyl. et Cratinus πισσοκωνήτον μόρον appellat ὅταν πείσσει καταχρίσθαι τις ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Hæc fere Hes. in Κωνῆσαι et Πισσοκωνήτος: ubi et alia quædam reperies, sed depravata. [Phot. Πισσοκωνήτης, πύρι τῷ * εἰκαύτῳ ἐπεὶ τὰ κατόμενα πείσσει χρῆσθαι. Αἰσχύλος Κρήσσαις. Πισσοκωνήτος, * Πισσοκωνήτος, Barker. ad Etym. M. 1099-1111. * Πισσοκωνήτης, Schn. Lex.] Πισσοκόρος, Picem alens, fundens, manans. Plut. (8, 570.) Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νυφόμενοι ἄνθρωποι τὰ δαδῶδη καὶ π. τῶν φυτῶν, μάλιστα πύκην καὶ στροβίλους, ἐκφέρουσι. De quibus arboribus vide et in Πίσσα. Sed ibi in vulg. Edd. SCRIPTUM Πισσοκόρος. [* "Πισσόχριστος, Hes." Wakef. Mss.]

Πισσαλίης, Pice oblitus, Eust. 1561. Ἀγλαίης ναῦς, ἢ μὴ ἀλαφείσα πείσσει καὶ πισσαλίης, ἢ πεπισσωμένη. Πισσανθος, Picis flos: id dicitur, inquit Gal. 2 de Simpl. Med. Fac., quod oleosum in pice liquida superne fluitat. Id autem est, ut Idem ait, multo tenuiorum quam pix ipsa partium, s. ejus compagem, s. etiam facultatem spectemus. P. Ægin. 13, 74. idem videtur τῆς ὀρεοπίσσης nomine intelligente. Scrib. Larg. c. 40. ait, Picis florem, quod πισσαλίαν appellant: quamvis Gal. eo loco πισσανθος et πισσέλαιον plurimum inter se differre scribit. Gorr. Vide et Πισσέλαιον. Πισσάσφαλτος, Pix bitumine mixta, Bituminis genus picem odore referens, Plin. 24, 7. Est et pissasphaltus, mista bitumine pice, naturaliter ex Apolloniatarum agro. Idem 35, 15. Est vero liquidum bitumen, sicut Zacythium, et quod a Babylone invehitur. Liquidum est et Apolloniaticum: quæ omnia Græci πισσάσφαλτον appellant, ex argumento picis et bituminis. Attice dicitur Πιττάσφαλτος. Diosc. 1, 101. Καλεῖται δὲ τὸ καὶ πιττάσφαλτος, γεννωμένη ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῇ πρὸς Ἐπιδάυρῳ, ἥτις ἐκ τῶν Κεραυνίων ὀρεῶν συγκαταφέρεται τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥέτμῃ, καὶ ἐκβράσσεται κατὰ τὰς ἡϊόνας, * βωλοειδῶς συμπεπηγνία, ὅδονσα πείσσει μεμιγμένης ἀσφάλτῳ. Marc. Emp. πισσάσφαλτον Lat. dici scribit Rubricam Scythicam. Πισσέλαιον, τὸ, Oleum picinum. Plin. 24, 5. de succo cedri, Fit ex eo et oleum, quod Pisselæon vocant: 23, 5. Picinum oleum appellat. Πισσέλαιον, inquit Gorr., Oleum picium. Fit, ut tradit Diosc., e pice separato liquore aquoso, qui supernatât pici, sicut serum lacti. Nam expansa, quamdiu pix coquitur, supra eam vellera plura, halitu ejus madescunt, qui postea exprimitur in vas. Ob id puto idem esse cum τῇ ὀρεοπίσσει s. τῆς πείσσης ὀρεῖ, cujus sæpe Medici meminerunt. At non sic Gal., qui omnium solus, quod sciam, scribit l. 1. τῶν κατὰ Τόπους, dici πισσέλαιον Picem liquidam oleo permistam, πείσσανθός autem esse Id quod liquidæ pici superstat: quod tamen Dioscoridi πισσέλαιον est. Fortasse jam cæperat Galeni sæculo vera et antiqua τοῦ πισσέλαιον signif. attribui medicamento ex oleo et pice liquida composito. Gorr. Vide et Πισσανθος. ["Ad Charit. 751." Schæf. Mss. * "Πισσοργός, s. * Πιττοργός, Etym. M. 339." Wakef. Mss. * Πιττοργός, Dionys. Hal. Epitome 20, 6. Ἡ πλείστη καὶ ποιότης ὅλη καὶ

ταυρεῖται. * Πισσοῦργιον. s. * Πιστούργιον, Strabo 5. A p. 334.]

Ζώπιασα, ἢ, Pix cum cera detersa navibus maritimis, quam aliqui vocant Ἀπόχυμα. Diosc. 1, 99. Ζώπιασαν δὲ οἱ μὲν εἶπον τὴν ἐκ πῶν πλοίων ξυομένην ῥητίνην μετὰ τοῦ κηραῦ, καλουμένην ὑπ' ἐνίων ἀπόχυμα, οἱ δὲ τὴν πιτυμένην ῥητίνην. Plin. 16, 12. Non omitendum, ap. eosdem Zopissam vocari detersam navibus manitimis picem cum cera: 24, 6. Zopissam eradi navibus diximus, cera marino sale macerata. Optima hæc a tyrocinio navium. Παλμπισσα, Pix recocta, ut satis patet ex iis quæ in Πίσσα attuli e Diosc. itemque e Gorr. Quibus addo quæ Plin. scribit 24, 7. Liquida pix, oleumque quod πισσέλαιον vocant, quemadmodum fieret diximus. Quidam iterum decoquant, et vocant Palimpissam.

Πισσώδης, sive Πιττώδης, Piceus, Pice abundans, plenus, Picem affatim fundens: πεικη, Theophr. C. Pl. 1, [12, 2, 3, 9, 2.] Item Piceus, Picem referens: ut Lat. Picea nubes, caligo, i. e. Picem atroxore suo referens, Atra in modum picis: sic πισσώδης τῇ χροῖ, Qui piceo colore est, Picem colore suo imitans, i. e. Ater, s. Niger. Intellige autem de Pice sicca. [* Πίσσικος s. Πίττικος, Aristoph. Pollucis 10, 185. Fr. 244. Lucian. 2, 126." Schæf. Mss.] Πισσῆεις, i. q. πισσώδης, Picem colore imitans, sicut Lat. Picea caligo, nubes, Nicander Θ. (716.) de phalangiorum generibus, ὁ μὲν, πειθαλῆεις ῥῆξ Κέκλυται, πισσῆεν, ἐπασσύτερος παρὶν ἔρπει, ubi et Schol. πισσώδης, μέλαν: πισσώδης, inquam, διὰ τὸ παρόντων εἶναι τὴν χροῖαν ἢ τὴν πνοήν. ["Ad Charit. 751." Schæf. Mss. "Manetho A, 346." Wakef. Mss.] Πισσηρῶς, Piceus, h. e. vel E Pice confectus, vel Picem referens. Πισσηρὰ κηρωτῇ, inquit Gorr., est Ceratum rosaceo oleo et arida pice constans, Gal. Comm. 1 eis τὸ περὶ Ἀγμῶν. [Athen. 524. πισσηρῶν μύρον, male autem editur πισσῆρων in Ed. Schw. * Πισσῆρης, Æsch. Cho. 266.]

Πισσίτης, ut πισσίτης οἶνος, Vinum picatum, Pice conditum, Diosc. 5, 48. Οἶνος π. σκευάζεται διὰ πίσης ἡγρᾶς καὶ γλευκῆς. Ubi vide sequentia. Plin. 23, 1. Novitium resinatum nulli conducit: innocentius pice sola conditum. Sed et picem meminisse debemus non aliud esse quam combustæ resinæ fluxum. Paulo post, Ad omnia hæc, utilius id quod sponte naturæ suæ picem respicit, picatumque appellatur. Ubi etiam nota quid sit Πίσσα. Plut. (8, 690.) Ἐκ δὲ τῆς περὶ Βιενναν Γαλατίας ὁ πισσίτης οἶνος κατακαμίζεται, διαφερόντως τιμώμενος ὑπὸ Ῥωμαίων: Martial. 13. Hæc de vitifera venisse picata Vienna Ne dubites. Meminit et Plin. Picatorum ap. Viennenses vinorum, 14, 4. Idem et πισσίτων οἶνος dicitur a Schol. Aristoph. [A. 189. "Πισσίτης οἶνος, Foup. Opusc. 2, 244. Jacobs. Anth. 7, 327." Schæf. Mss.]

Πισσίω, Sum πισσώδης, s. πισσῆεις, Sum piceus, h. e. Picem imitor colore, vel odore. Apud Diosc. 7. Πισσίζει τὴν χροῖαν, Picem colore refert, Piceo colore est, i. e. Ater in modum picis. Item πισσίτων οἶνος, Vinum quod picem odore refert, sponte naturæ suæ picem refert, Vinum picatum. Sic enim Plin. vocari ejusmodi vinum tradit paulo ante in Πισσίτης.

Πισσώ, sive Πιττώ, Piceo, Pice obliuo, incrusto: ut Πιττοῦναυν, Navem picare. Unde ap. Eust. ἡ πεπισσωμένη καὺς, quæ et πισσαλοφῆς. Schol. Aristoph. scribit πιττοῦν proprie esse τὸ τὰς πλατείας ναὺς πίσει χρεῖν. Item in Geop. πιττοῦν vasa et dolia, ut Colum. dicit itidem de vase, Serventissima pice infusa, picatur. A Medicis corpora etiam ἐπιττῶντο, ut in Πιττωσι pluribus referetur. Ii etiam, qui glabram et depilem cutem suam esse volebant, ἐπιττοῦντο s. ἐπιτοκοποῦντο, Pice illinebantur: præsertim in balneis, ut ex h. l. Suidæ patet, Τὴν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἔλαιονοντας, καὶ τὰς παρατιλρίας ἐξελαύνοντας, ubi sicut πίττα et παρατιλρία copulantur, sic in Philostr. V. S. de Scopeliano, Ὡς ἐκδεδικώς εαυτὸν πίττη καὶ παρατιλρίαις. Verbi autem πιττοῦν et πιτοκοπεῖν hæc sunt exempla. Clem. Alex. Pæd. 3. Διὰ τούτους γοῦν πλήρεις αἱ πόλεις πιττοῦντων, ξυρόντων, παρατιλλόντων τοὺς θηλυδρίας ταύτας. Et alibi,

* Ὡς περ' ἑτέροις ἡρώ κινάιδους ἐνθάδε πολλοὺς ἐν ἅστει πεπιττοκοπημένους. Athen. 12. Γίνονται παρ' αὐτοῖς πάνν καλοὶ τὰς ὕψους, ἀπε τρυφερᾶς διατρώμενοι καὶ λεαινόμενοι τὰ σώματα πάντες δὲ οἱ πρὸς ἐσπέραν οἰκοῦντες βέρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Ubi etiam addit, ap. Tyrrhenos hujusmodi τεχνιτῶν publicæ esse ἐργαστήρια sicut κουρέων ap. Græcos. Lucian. (2, 391.) Τῶν πιττομένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ἄλιν. Plin. 14, 20. de resina, Pudetque confisteri maximum jam huiusmodi ejus esse in evellendis virorum corpori pilis. In tormentis etiam ἐπιττοῦντο: unde πιασοκώνητος μύρος. Vide Καταπιττώ. ["Πισσώ, Casaub. ad Athen. 125. Bergler. Alciph. 383. T. H. ad Plut. p. 411. ad Lucian. 1, 691. 2, 333. Phlegon. Ecl. 180. Thom. M. 690. Brunck. Aristoph. 1, 284. Πιττώ, Ind. Græc. in Clem. Alex. Schol. Aristoph. Πλ. p. 412. H., Kuster. Aristoph. 16. * Πιττώ, ibid." Schæf. Mss. * Πισσωσι s.] Πιττωσι, ἢ, Picatio, Picis ad cutem illitio: Dropax simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata, cutique, dum calet, illita. Species est dropacis, qui cum multiplex esse possit variaque materia ad varios usus constare, qui simplicissimus est, atque ita ut dictum est, apparatus, π. appellatur. Adhibetur id remedii genus vel corpori universo, vel certis interdum partibus. Raduntur primum pili, vel psilothro avelluntur: deinde pix modico soluta oleo calensque, cuti superlinitur, et priusquam plane refrixerit, avellitur: deinde rursum, ut ante, admovetur et avellitur, atque hoc identidem repetitur, quantum medendi ratio postulat, vel uno eodemque die, vel pluribus. Inter alia movet atque adauget calorem nativum, unaque sanguinis copiam allicit, quam, quia poros opplet, diffilari vetat: proindeque eis σφρακσιν, h. e. ad reparandam carnem, optimum medicamentum a Gal. perhibetur: præsertim si diutius parti adhæreat, nec sæpe uno die mutetur. Gorr. Vide et Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 1. Aetiumque 9, 36. In VV. LL. annotatur, mangones quoque πιττώσει usos fuisse in iis quibus graciliores essent artus. In iisd. πιττωσι dicitur etiam παρατιλμός, s. Vulsura picis ministerio facta, mollibus et cinædis usitata: qui ob id vulsi ac depilati, item πεπισσωμένοι s. πεπιττοκοπημένοι dicuntur. Item in Geop. π. dicitur, cum vasa fervente pice infusa picantur. Solent enim dolia pice illini: [6, 6, 3, 7, 12, 24. "Πιττωσι, Ind. Gr. in Clem. Alex." Schæf. Mss. "Πισσωσι, Hes. in voce, Suid. x. Ἀσφαλτίτις." Boiss. Mss. * Πισσωτόν, Geop. 6, 3, 8.] Πιττωτός, Qui pice illinit, ap. Lucian. (3, 384.) De πικτωτῷ autem ministerio vide quæ in Πιττώ et Πιττωσι dicta sunt. ["Thom. M. 690." Schæf. Mss.] Πιττωτός, Picatus, h. e. Pice illitus. At πικτωτὰ φάρμακα, Gal. ad Gl. Medicamenta quibus pix admiscetur. Alii e Plinio interpr. Medicamenta picea s. resinosa. "Ἀπίσσω-τος, Attice." Ἀπίττωτος, Qui picatus s. pice illitus non est. [Barker. ad Etym. M. 1106. 1109. 1112. Strabo 2. p. 125.] "Perperam in VV. LL. pro hoc ἀπίττωτος scriptum Ἀπιττωτός." [* Ἐπίσσωτος, Geop. 10, 54, 3. * Ἀναπισσώ, Geop. 6, 8, 3. * Καταπισσώ, s.] Καταπιττώ, i. q. πιττώ, Piceo, Pice obliuo. Ac sicut πιττοῦν, doqui fuisse vile τῶν παρατιλριῶν ministerium, glabram et depilem cutem picis illitum reddentium, sic καταπιττοῦν quoque accipi manifestum fit e Clem. Alex. Pæd. 3. Οἱ σφᾶς καταπιττοῦσι καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνασπῶσι πάντα τρέπον παρέχουσι. In tormentis etiam tortis quæst. κατεπιττοῦν eos, e quibus confessionem cruciatu extorqueere volebant, aut alioqui de quibus pœnas sumebant. Quo sensu accipiunt quod ap. Aristoph. Ἐκκλ. (829.) legitur, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν, Πάλιν κατεπιττοῦν τὰς ἀνὴρ Εὐριπίδην, Vellicabat et cruciabat. Et pass. signif. καταπιττοῦνται, Quæstione s. generalius In supplicio cruciatur calida pice affusa, vel illita. Bud. interpr. Pice fervente torqueri. Plato Gorg. (473.) Κἂν ἀδικῶν ἄνθρωπος ληθῇ τυραννίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληθῇ σφραβῶνται καὶ ἐκτέμνηται, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκῆται, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λύβας αὐτὸς τε λωβηθεῖς, καὶ τοὺς αὐτοῦ ἐπιδὼν παῖδας τε καὶ γυναῖκα, τὸ ἔσχατον ἀκασταυρωθῇ ἢ καταπιττωθῇ, οὕτως εὐδαίμων ἔσται.

De quo genere supplicii intellexit Plautus in Captivis, At pol te, si hic capiat senex, Atra pix agit apud carnificem, ac tuo capiti illuceat. Sed et Lucr. tormenta quædam ac pœnas recensens ait, Verbera, carnifices, robur, pix, lumina, tædæ. ["Pice interdum oblinebant hos qui ad ignis supplicium condemnati erant, Heraclides Pont. ap. Athen. 524. "Απαντας, ὧν κύριοι κατέστησαν, μετὰ τῶν τέκνων κατεπίττωσεν" ὧν καιομένων κ. τ. λ." Schw. Mss. "Ind. Græc. in Clem. Alex. v. Πιττώ, Jacobs. Anth. 9, 361. T. H. ad Plutum p. 413. Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. * Καταπίττωμα, Nicet. Annal. 19, 9. * Καταπίττωσις, Schn. Lex. sine Auctore. * Περιπισσώ, Barker. ad Etym. M. 1104. 1111-2. * Συμπισσώ, Sext. Emp. M. 1, 271.] Ὑποπιττώ, Pice sublino, subungo. Aristoph. pro Subagito posuit. Nam Schol. ὑπεπίττουν ap. eum exp. ἐκίνουν, συνήλθον, vel etiam κατεφίλουν, Πλ. (1093.) Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον: verba adolescentis iustusdam, qui a vetula amabatur.

"Πιττεύω, affertur pro Pico, Pice oblineo; sed sine exemplo."

[* Πισσιδία, * Πισσία, Barker. ad Etym. M. 1105. 1110. Vide Πισσοκονία.]

Πιττάκιον, τὸ, Pugillares et tabula e fusili pice ad exarandum conflata, VV. LL.: Bud. simpliciter exp. Tabella, afferens e Diog. L. Cratete (6, 89.) p. 302. Προσθεῖς οὖν πιττάκιον τῷ μετώπῳ, ἐπέγραψε, Νικοδρόμος ἐποίει. Utitur et Justinian. Nov. Const. Edicto 7. Ταῖς προσφερομένοις παρ' αὐτῶν τῶν συναλλακτῶν ὁμολογίας ἢ π. ἢ λογοθεσίαις τῇ ἐκείνων καταγραφῇ χειρί. Eust. 633. annotat vocabulum esse ιδιωτικώτερον, et sicut δέλτος dicitur διὰ τὸ δελτωτὸν σχῆμα, sic etiam πιττάκιον, διὰ τὸ τετραγωνίζεσθαι πτυσσόμενον ὁμοίως πως τῷ τῆς χυτῆς πίττης σχηματισμῷ: ubi etiam de synonymis πίναξ s. πινάκιον et πνῆξις. Lampridius Pittacium pro Albo prætoris usurpat: quod Matriculam vulgo appellant. At Cels. 3, 10. accepit pro Panno qui imponuntur medicamenta parti admovenda, ut fit in splenis: Deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis longitudinemque æquent. Marc. Emp. Emplastrum facies, vel pittacium. Vide et Πάδυσμα. ["Ad Mær. 305. Wolf. Prol. Hom. 83. ad Diod. S. 2, 632. Ruhnck. ad Vell. p. 20. * Περύκιον, ad Mær. l. c." Schæf. Mss.]

[* Πίτταξ, Corni fructus, Schol. Od. K. 242." Wakef. Mss.: Eust. habet * Πίτταξις.]

"ΠΙΣΥΓΓΟΙ, a Comicis quibusdam dicuntur οἱ "τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντες, Calceamentorum sutores, "Cerdones: ET Πισύγγια, eorum τὰ ἐργαστήρια, "Officinæ. J. Poll. 7, (82.) c. 21. de σκυτοτόμοις. "Meminit et Hes., πισύγγων afferens pro σκυτέων: "et πισύγγιον pro σκυτεῖον, Sutrina. Apud Herphæst. (23.) πισύγγιοι ἐξεπόνθησαν. Iidem Sutores "dicuntur et πέσσυπτοι: et Sutrinæ eorum πέσσυπτα: si non mentiuntur Hes. Codd., in quibus legitur Πέσσυμπτον, σκυτεῖον: Πέσσυπτη, * σκυτεῦτρία." [Alexander Ætolus Athenæi 699.]

"ΠΙΤΙΩΝ, Pitio, e Theophr. H. Pl. 7, 13. affertur pro Bulbi quodam genere. Ubi tamen et "vulg. Edit. et Gaza habent ὀπιτίων. Apud Plin. "vero, 19. sub finem c. 5. Pythion pro hoc legitur."

ΠΙΤΥΠΟΝ, τὸ, Furfur; Pellicula quæ a frumento inter molendum abscedit. Theophr. de frumento trimestri, περὶ τριμήνου σίτου, ut Bud. ex eo refert, Καὶ γὰρ οὐδὲ πίτυρον ἔχει πολύ: sic Plin. 18, 8. Est et bimestre circa Thracium sinum, quod quadragesimo die quam satum est, maturescit; mirumque nulli frumento plus esse ponderis, et furfuribus carere. Locus Theophrasti desumptus ex H. Pl. 8, 4. Item Diosc. 2, 107. de tritici usu medio, Τὸ δὲ πίτυρον σὺν ὀξει δριμεῖ λέπρας ἀφίστησι καταπλασσόμενον θερμόν. Gorr. quoque Πίτυρα interpr. Furfures: addens, Dicuntur et ἀφαίρημα, Lat. etiam Canicas et Apludas vocant: unde Caucaceus panis furfureus est Pacuvio. Hesychio πίτυρα sunt τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοῖα, Cortices frumenti vel hordei, quibus grana frumenti et hordei integuntur. Aliud

autem signif. "Ἀχυρα, Acera: unde ἀχυρώδης ἄρτος, Panis acerosus, Fest. || Capitis quoque sordes furfuribus similes, πίτυρα dicuntur. Lat. quoque Furfures appellant: unde πιτυρίασις. Diosc. 2, 144. de malva, Μετὰ δὲ οὖρον καταπλασθεῖσα ἀχώρας, sic enim reponendum pro ἰχώρας, καὶ πίτυρα ἱάται. Unde Plin. 20, 21. Ulcera manantia in capite sanant in urina putrefactæ: radix decocta furfures capitis. Sic alibi. || Quæ in urinis similia furfuribus visuntur, πίτυρα, Latinisque item Furfures nominantur: unde πιτυρώδες οὖρον, de quo mox. ["Theocr. 2, 33. ad Diod. S. 1, 183. ad Charit. 370. Mær. 305. et n." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Πιτυροειδής, Furfuribus similis, Furfurum speciem gerens: ut πιτυροειδῆς σώματα, quod vide in Πιτυρίασις. Item πιτυροειδῆς ὑποστάσεις in urinis, quas Hippocr. πιτυρώδεις ὑποστάσεις appellat. Actuar. de Urinis 1, 15. Πιτυροειδῆς δ' εἰσὶν ὑποστάσεις, αἱ δὲ πιτύροις ἐοικασί σίτον ἀκριβῶς ἀληθεσμένον. Ubi Interpres, Furfuraceæ vero hypostases sunt, quæ videntur similes furfuri bene moliti tritici. Tales hypostases dicit habere etiam μήκος διωρισμένον καὶ ὡς πίτυρα ἀντικρυς φαίνεσθαι. [Alex. Trall. 1. p. 4.] Πιτυρώδης, Furfurosus, etiam Furfuraceus, Diosc. 1, 80. de styrace, Διαφέρει δ' αὐτοῦ ὁ ξανθὸς καὶ λιπαρὸς, ῥητινώδης· φαῦλος δὲ, ὁ πιτυρώδης. Unde Plin. Colos præfertur rufus et pinguis lentus, deterior furfurosus. Item in urina πιτυρώδης ὑποστάσις dicitur, ut Gorr. annotat, Furfuracea hypostasis s. Furfuribus similis. Hippocr. Prognost. Κρημνώδεις δὲ ἐν τοῖσι οὖροις αἱ ὑποστάσεις, πονηραί: τούτων δὲ εἰσι κακίους αἱ περαλῶδεις· αἱ λευκαὶ δὲ καὶ λεπταὶ, κάρτα φλαῦραι: τούτων δ' εἰ κακίους εἰσὶν αἱ πιτυρώδεις. Unde Cels. 2, 4. Deterior urina est, in qua quasi fila quædam tenuia atque alba subsidunt: pessima ex his si tanquam e furfuribus factas nubeculas repræsentant. [Theophr. C. Pl. 1, 5, 4.]

Πιτυρίας SIVE Πιτυρίτης ἄρτος, Panis furfuraceus, furfureus. Dicitur qui post excussam tenuissimam farinam e reliquo conficitur. Furfuris habet plurimum, et minus purioris farinæ. Quare parum alit, ventrem vero multis excrementis replet, et facile etiam subsidet. Et quia furfur nonnihil habet facultatis detersoriæ, ideo intestinis irritatis cito dejicitur: proinde et paucio fermento et leni subactione opus habet. Ei contrarius est paupis purissimus. Inter utrumque medius EST Αὐτόπυρος SIVE Συγκομιστός, ut qui e toto tritico, nulla vel farinæ vel furfuris adempta parte fiat. Hæc inter alia e Gorr. Athen. (114.) Βρωτίμην τε καλεῖσθαι τὸν πιτυρίτην ἄρτον, ὃν εὐκονον ἢ τεύκονον ὀνομάζουσιν Ἀμερίας καὶ Τιμαχίδας, ubi βρωτίμην esse volunt quem Cic. Panem cibarium appellat, Plaut. Sordidum, i. e. ῥωπαρόν s. κιλίκιον, (quia et Apul. 6. inter Cibarium et Sordidum non videtur distinguere), Terentius Atrium: quippe qui e solis propemodum furfuribus constet. Oppositus huic sive πιτυρίτη aut ῥωπαρῷ ἄρτῳ, s. βρωτίμῃ, est ὁ καθαρὸς ἄρτος, Purus panis: Plato Comicus ap. Athen. (110.) Κῶπ' ἄρτους ἦκε πριάμενος μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους κιλίκιους. Inter hos medius αὐτόπυρος ex ea farina cui furfures adempti non sunt. Item Gal. Meth. Therap. 14. Ὁ δὲ πιτυρίας ἀδρομερέστερος. Item J. Poll. 6, 11. de panum generibus, Οἱ δὲ εἰσὶ φαυλότεροι, πιτυρία. ["Bergler. Alciph. 83." Schæf. Mss.]

[* Πιτυρηνός, * Πιτυρίος, Furfureus, ἄρτος, Hes.] [* Πιτυριάω, unde] Πιτυρίασις, Furfures, Porrigo. Est ubi inter pilos quædam quasi squamulæ tenues et furfuraceæ surgunt, eæque a cute resolvuntur. Interdum madent, multo sæpius siccæ sunt, idque evenit modo sine ulcere, modo exulcerato loco, huic quoque modo malo odore, modo nullo accedente. Id malum fere in capillo fit, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio, vel reliquo etiam corpore. Nomen inditum a similitudine, Cum caput immensa pexum porrigine ningit, Copia farris uti freudentibus edita saxis, quemadmodum Qu. Serenus cecinit. Sic Horat. Serin. 2, 6. impexa porrigine sædum caput. Act. 2. περὶ Διαγνώσ. Παθ. c. 5. cum docuisset qua de causa πιτυρίασις oritur: Κνηθομένων γὰρ τὴν κεφαλὴν ἀποπίπτει ὥσπερ τινὰ λεπτὰ πίτυρα, ἀφ' ὧν δὴ καὶ

ρούχομα εἴληφεν. P. Ægin. 3, 3. 'Η π., λεπτῶν καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τοῦ ἄλλου σώματος ἐστὶν ἀπότῃς: quæ definitio iisd. prope verbis et ap. Alex. Trall. legitur. Lat. autem definitio, quam attuli, petita est e Corn. Celso, 6, 2. Diosc. 5. Πιτυριάσεις σμήχει: ut Marc. Emp. remedia ponit ad porrigines detergendas. Idem Marc. videtur discrimen facere inter Pityriasin et Porriginem, c. 4. Pityriasin et porrigines capitis, quæ plerumque in perniciem se convertunt, nisi occurratur, perungi oportet assidue bulbis tritis. Plin. Furfures capitis appellat.

"Πιτυροῦσθαι, Furfuribus. s. Porrigine infestari, quæ πιτυρίασις dicitur, Hippocr. Prorrh. 2. (p. 109.) Ἀνσιτελέει δὲ καὶ πιτυρωθεῖσα ἡ κεφαλὴ."

[* Πιτυρίζω, unde * Πιτύρισμα, Porrigo, Schn. Lex. ἀμαρτύρω.]

Πιτυρίδες ἐλαῖαι, Furfuraceæ olivæ. Sic dicuntur Olivæ tritæ, ut habetur ap. Athen. (56.) Stringebantur autem, quo melius servarentur, antequam omnino maturescerent. Gorr. Verba Athen. hæc sunt, quæ e Philemone citat, Πιτυρίδες καλοῦνται αἱ φαῖλαι ἐλάαι· στεμφυλίδες δὲ, αἱ μέλαιναι. Quibus subjungit, Καλλιμάχος δὲ ἐν τῇ Ἐκάλῃ ἐλαῶν καταλέγει γεργερμὸν πίτυριν τε. Ubi etiam nota ΝΟΜΙΝ. Πίτυρις. Gorr. vero non φαῖλαι legit, sed θλασταί, quod paulo ante l. c. habetur. Ii vero, qui φαῖλαι retinent, eas Olivæ intelligunt, quas fert ἡ φανλία ἐλαία ab Eust. nominata. Beroald. ap. Colum. πίτυριν interpr. Olivæ ossiculum, quem Græci πυρῆνα ἐλαίας etiam vocant, Colum. Sansam sive, ut quidam Codd. habent, Samsam s. Samsam; atque ita transtulit Interpres Strabonis. ["Callim. l. p. 433." Schæf. Mss.] "Ἐπί-τυρον, τὸ, Edulium quoddam e confractis olivis; quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ap. Athen. (l. c.) Meminit Varro L. L.: Cato c. 119. Colum. 12, 47. necnon Plaut. Milite. Hes. ἐπίτυρα vocat Fraces et olivarum magmata, i. e. τῶν ἐλαῶν ἐκ-πίεσμα. Sed corruptus ejus Codex habet ἐπί-τερα. Hæc e VV. LL."

ΠΙΤΥΣ, vos, ἡ, Pinus, a Πίττα derivatum fortasse, ut πητύα a πήττω: quod præ ceteris arboribus picem fundentibus magnam copiam fundat, ut e quibusdam ll. in Πίσσα citatis videre est, necnon in Πεύκη, quæ arbor huic similis est, ut eam Diosc., tum Hes. quoque tradit. Od. I. (186.) Μακρῆσιν τε πίτυσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισι, Athen. 5. Ἐστεφανωμένος πίτυος στεφάνῳ, de Satyro, Plut. (8, 687.) Ἐστεφάνου τῇ πίτῳ τοὺς ἰσθμια νικῶντας, ubi etiam quæritur qua de causa ἡ πίτυς ἐπὶ Ποσειδῶνος ἐνομήσθη καὶ Διονύσου. Ibid. Ὡς ἰδίον ἐστὶ στέμμα τοῦ Ποσειδῶνος ἡ πίτυς. Alia vide in Πεύκη, ubi etiam πίτυς ἀγρία, quod Plin. interpr. Pinaster, Pinus sylvestris. Item Herod. 6, (37.) Σφῆας πίτυος τρόπον ἀπέλκε ἐκρίψειν. Et mox, "Οτι πίτυς μούνη δενδρέων πάντων ἐκκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετρίει, ἀλλὰ πανωλέθρως ἐξαπόλλυται. Apud Gell. vero 8, 3. Quod Herod. parum vere dixerit unam solamque pinum arborum omnium cæsam, nunquam denuo ex iisd. radicibus pullulare. Τῇ πεύκῃ hoc πάθος τριβuit Theophr. H. Pl. 3, 8. Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους, τὰ μὲν ἄλλα πάνθ' ὡς εἰπεῖν παραβλαστάνει, πεύκῃ δὲ καὶ ἐλάνθ' ἐκ τῶν αὐτοεῖς αὐαίνονται, καὶ ἐὰν τὸ ἄκρον ἀποκοπῇ. At Plin. 16, 10. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Ubi si ad Theophr. verba allusit, ACCEPIT Πεύκῃ pro Larix. Aliter autem, nempe pro Picea, in h. l. 16, 24. Similem et decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri; hæc enim detractum cacumine aut ignibus adusto intereunt. Ubiuscum cf. alium Theophr. l. in Ἐπικοπῇ citatum. Eod. cap. Necem affert si quis pino cacumen auferat vel palmæ. Idem 16, 9. Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue, longumque et mucrone aculeatum. Cui similem locum ejusd. Plinii et Theophrasti vide in Πεύκῃ. Gorr. vero Πίτυς interpr. Picea: dicens arborem esse pino similem, ab eaque tantum differre, quod pinguior ac tenuior folio sit, quodque minus alta minusque recta quam pinus assurgit: præterea et conum minorem nucleos-

que resina perfusus habere. ["Lennep. ad Phal. 48. ad Herod. 454. Toup. Opusc. 1, 361. Jacobs. Anth. 12, 20. Phryn. Ecl. 176. Præmium Isthmionicarum, Philipp. 33. Jacobs. Anth. 12, 130. Ejus mythologia, Villos. ad Long. 61. 95. ad Lucian. 1, 272. Πίτυος δίκην ἐκτρίβειν, Bentl. Opusc. 15. Wessel. Diss. Herod. 51. Plur. πίτυς, Longus p. 108. Tzetz. ad Lyc. p. 1022." Schæf. Mss. Oppian. Ixeut. 1, 23.]

Πιτυοκάμπη, ἡ, Eruca pinorum, Diosc. 6, 2. ubi refert quæ συμπτώματα τοῖς πιτυοκάμπῃ λαβοῦσι παρακολουθεῖ, et quibus remediis possint juvari. Plin. 23, 2. de sapa, Usus contra cantharidas, buprestin, pinorum erucas, quas Pityocampas vocant. Ubi etiam NOTA Πίτυς aperte eum interpretari Pinus. ["T. H. ad Lucian. 1, 225. Jacobs. Anth. 9, 481." Schæf. Mss. Schol. Ven. ad Bæot. 86. 375.] Πιτυοκάμπης, ὁ, Qui pinus inflectit; Cognomen Sinis Centauri a Theseo interemti, Apollod. 3. fin. Οὗτος πιτυοκάμπης ἐκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν ἠγάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρρίπτουμένοι, πανωλέθρως ἀπόλλυντο: quem eodem modo Theseus occidit. Meminit et Plut. Theseo (8.) p. 8. meæ Ed., item Suid. in Θησεῖα. Item Ovid. Met. 7. Occidit ille Siuis magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus. Ubi nota Ovid. quoque ACCIPERE Πίτυς pro Pinu: observa item interpr. VERBI Κάμπτω. [Schol. Eur. Hipp. 977. Paus. Cor. p. 111, 20. "Ad Lucian. 1, 222. 2, 120. Toup. Opusc. 1, 361. Valck. Hipp. p. 268. Jacobs. Anth. 9, 481." Schæf. Mss. * Σαρκασμοπιτυοκάμπης, Aristoph. B. 966.] Πιτυόστεπτος, ὁ, ἡ, Pino redimitus, Epigr. [* "Πιτυοτρόφος, Jacobs. Exerc. 2, 123. Alcæus Mess. 10." Schæf. Mss.]

Πιτυοκάμπης, ὁ, pro πιτυοκάμπης, Suid. v. Πίτυς. [* "Πιτυοκάμπη, Πιτυοκάμπης, Jacobs. Anth. 9, 481. ad Lucian. 1, 122. Toup. Opusc. 1, 361." Schæf. Mss.] Πιτυόστεπτος, pro πιτυόστεπτος, Pineæ corona redimitus, Cujus tempora pinea corona vincta sunt. Suidas in Πίτυς ex Epigr. Πανὸς τείχεσσαν πιτυστέπτοιο καλῇ: Ovid. itidem de Pane, Acuta pinu præcinctus caput. ["Jacobs. Anth. 8, 358. Crinagor. 7." Schæf. Mss.]

Χαμαίπιτυς, vos, ἡ, Humilis pinus, Herbæ nomen, de qua sic Gorr. Χαμαίπιτυς, Ajuga, Abiga, Thus terræ, Plin. (24, 6.) Nunc ab officinis et herbariis Iva muschata dicitur. Est Herba per humum serpens, incurvæ similis, foliis sempervivi minoris, sed multo tenuioribus, hirsutis et pinguioribus, circum ramos densis, odore pinus, flore tenui, luteo vel candido, radicibus cichorii. Est et altera ejus species ejusd. nominis, cubitalibus ramis, anchoræ modo incurvis, minutis crinibus, coma supradictæ: flos candidus, nigricans: semen olet pinum, ut superior. Tertia, masculus dicitur, parvula, lævior, foliis exilibus, candidis, pilosis, coliculo crasso et albo, flosculis melinis, semine pusillo secus alas, eod. odore quo ceteræ item species. Vide et Diosc. 3. sub fin. || Idem Diosc. eod. l., c. 171. scribit quosdam τὸ ὑπερικὸν vocare χαμαίπιτυν, διὰ τὸ τὴν περὶ τὸ σπέρμα ὁσμὴν εἰκέναι πιτυνὴν ῥητίνην. Item Plin. 26, 8. Eadem præstat Hypericon, quam alii Cbamæpityn, alii Corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali, rubente, folio rutæ, odore acri, semine in siliqua nigro, maturescente cum hordeo. [* Χαμαίπιτύϊνος, Diosc. 5, 80. οἶνος.]

Πινύεις, Pinis abundans. FEM. Πινύεσσα, Quæ pinis abundat, Pinorum ferax. Per contr. vero pro Πινύεις DICITUR Πινυῖς, ut Ὀπούς, ET Πινυῖσσα pro Πινύεσσα, sicut Κορινυῖσσα pro Κορινύεσσα, idque more Attico. Est vero Πινυῖς Oppidi nomen ap. Plin. 6, 5. itidemque Πινυῖσσα, Oppidi nomen, eod. l., c. 32. Idem et Insulas quasdam Πινυῖσσας memorat, 3, 5. Insulæ per hæc maria primæ omnium Pityussæ a Græcis dictæ, a frutice pineo. Itidem Steph. B. Πινυῖσσαι, νῆσοι διάφοροι, ἃς Πινυῖδας καλεῖ Ἀλκµάν: quarum ἐθνικὸν esse DICIT Πινυ-

οὐσσος. Meminit et Strabo 3. p. 72. Meminit et A Eust., ita nominatas scribens ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πι-
τῶν: qui Miletum quoque olim sic dictam testatur
ob pinorum illic crescentium abundantiam. SED ET
Πιτυόνησος, Insula a frutice pinea nominata, Plin. 4,
12. || Rursum Πιτυόσσα, Species Tithymalli, cujus
folia sunt ἐμφερῆ τῶν τῆς πίτυος, ut inter alia tradit
Diosc. 4, 166. Ubi Πιτυεύς et Πιτυόσσα non am-
plius signif. Pinis abundans, Pinei fruticis ferax, sed
Pini speciem gerens, Pinum forma s. figura sua re-
presentans. Meminit et Plin. 24, 6. Cum honore
et Pityusa simili de causa dicatur, quam quidam in
tithymalli genere numerant. Frutex est similis piceæ,
flore parvo, purpureo. UBI Πίτυς videtur interpre-
tari Picea, aliter quam supra in Πίτυς et Πιτυοκάμη
et Πιτυός. ["Πιτυόσσα, Schol. Aristoph. Πλ. p. 186.
et T. H. p. 187. Πιτυόσσα, Valck. Phoen. p. 370."
Schæf. Mss.]

Πιτυώδης, i. q. πιτυεύς, h. e. vel Pinis abundans,
vel Pinei fruticis speciem gerens. In priori signif.
πιτυώδεις νῆσοι, Insulae Pityodes, h. e. Pineae frutice
abundantes, quæ et Πιτυόσσα, ut e Steph. B. do-
cui. Plin. quoque in fine l. 6. Pityodis Insulae me-
minit. Et πιτυώδη χωρία, Plut. (8, 689.) Τὰ γὰρ
πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἄδυν αἶνον τῇ ἀμπελὸν φέρειν.
At πιτυώδης καρπὸς, Theophr. C. Pl. 1, 5. Fructus
pineus, qui Conus quoque nominatur. || In VV. LL.
Πιτυώδης exp. etiam, Habens formam lactis coagula-
ti, ut sit a NOMINE Πίτυα pro Coagulum usurpato:
pro quo scr. esse Πιτυία supra docui. Apud Hes.
tamen legitur ETIAM Πιτυή, κῆκος, ὁ πὺν τυρὸν πε-
γνύων. || In VV. LL. autem Πιτυή esse dicitur Vas
picatum, quo vina reconduntur.

Πιτυίνος, Pineus: ῥητήνη, Resina pinea, Resina e
pinu: quod vide in Πεύκωνος. Item πιτυῖνοι κῶνοι,
Athen. (57.) ex Alex. Myndio: itidemque e Diocle
Carystio πιτυῖνα κάρνα, quæ et πιτυῖδες et διστρακίδες
nominantur. Item πιτυῖνος στέφανος. Plut. (8, 695.)
Τὸν πρῶτον ἀγῶνα ἔθεσαν περὶ στεφάνου πιτυῖνου.
Athen. dicit πιτυῖνος στέφανος: quo præcinctus tempo-
ra dicitur πύσσεστος. Plin. 15, 15. Pineæ corona
victores ap. Isthmum coronantur. Item πιτυῖνος αἶ-
νος ap. Diosc. 5, 45. Vinum conditum lignis pini:
quod quomodo fiat, ibid. docetur. Ruell. interpr.
Vinum pineum. AT Πιτυῖνη proponunt quidam PRO
Πιτῖνη, quod legitur ap. Theophr. H. Pl. 7, (8.) iti-
demque Ἀπαρίνη PRO Παρίνη: ac πιτυῖνην eand.
cum χαμαίπιτι esse tradunt, i. e. Ajugam s. Abi-
gam: Ἐπιγοιόκωντα καθάπερ ἡ πιτυῖνη καὶ ἡ ἀπαρίνη,
sicut et Diosc. τὴν χαμαίπιτιν esse testatur πᾶσαν ἔρ-
πουσαν ἐπὶ γῆς. Gaza ibi habet, Petina et Iappa.
["Ad Poët. Lat. Min. T. 2. p. 261." Schæf. Mss.]

Πιτυῖς, idos, ἡ, Pineæ, i. q. πιτυῖνη. Absolute πιτυῖς
dicitur etiam ἡ πιτυῖνη ῥητήνη, Resina pinea. Gal.
enim in Lex. Hippocr. πιτυῖδι exp. πιτυῖνη ῥητήνη.
|| Πιτυῖδες, inquit Gorr., Fructus pini aut piceæ quos
in conis suis gerunt, sive nuclei pinearum nucum,
sicut videtur Dioscoridi l., sive nukes e pinastro,
ut Plin. nominat. Gal. Fructum pinorum ita proprie
dici scribit, et eos abuti nomine, qui Piceæ fructum
πιτυῖδας nuncupant. Diosc. 1, 88. Πιτυῖδες δὲ κα-
λοῦνται ὁ καρπὸς τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης ὁ εὐρισκό-
μενος ἐν τοῖς κῶνοις. At Gal. Simpl. Med. 8. Πιτυῖ-
δες, ὁ καρπὸς τῶν πιτύων ἕνιοι δὲ καταγράμμενοι καὶ
τὸν τῆς πεύκης ὡσαύτως πρᾶσαγορεύουσι. Plin. 15, 10.
de nucum pinearum generibus, Quantum Pityia vo-
cant, e pinastris. Initio capitis dicit, Grandissimus
(fructus) pineis nucibus, altissimeque suspensus, intus
exiles nucleos lacunatis includit toris, vestitos alia
ferruginis tunica. At 23, 8. tradit quis in medicina
usus sit tum nucum pinearum, tum nucleorum nucis
pineæ. Igitur κῶνος dicitur Ipsa nux pinea, et τῶν
κῶνων οἱ πυρήνες, Nuclei pineæ nucis, vocantur πιτυῖ-
δες, quæ a Mnesitheo ap. Athen. (57.) nominantur
διστρακίδες, ubi etiam πιτυῖνοι κῶνοι et πιτυῖνα κάρνα,
ab Hippocr. κόκκαλοι. Martial. has nukes pineas
vocat Poma Cybeles; est enim Ovidio Met. 1. Grata
deum matri pinus. ["Casaub. ad Athen. 116."
Schæf. Mss.]

[* Πιτυών, Gl. Pinetum.]

"HITYAOS, dictum putatur quasi πιτύλος, a
τύπτω, significatioque κτύπος. Proprie sane esse
dicitur Sonus, s. Strepitus aquæ remota percussæ:
ut Hes. quoque πιτύλοις exp. ὑπόφωτος ὑδάτων, paulo
post πίτυλον a nauticis dici scribens τὸ πρὸς ἐλευ-
σμα ἐλάσαι, Cum sese inhortantes uno consensu
remos impellunt, eoque remorum impulsu sonitum
in aqua cient. Ipsum etiam semigium πίτυλος
nominatur, et ipsi remi: sicut Gal. quoque in
Lex. Hippocr. scribit, Hippocr. πιτύλοις usurpasse
pro ἐρεσίαις vel κώπαις. Eur. (Iph. T. 1050.) κῶ-
γε πίτυλος εὐήρης πάρα: (1346.) Τὰρπῇ κατῆροι
πίτυλον ἐπτερωμέναν. Et Æsch. S. c. Th. (862.)
"Ἐρέσσει' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιαν χερσὶν Πίτυλον, me-
taph.; ut enim remorum, ita etiam χερσὶν πίτυλον
dicitur, pro κροῖσσι s. κρότοις: ut et Hes. πίτυλον
dicit vocari συστροφὴν τῆς χειρὸς, ὅταν παντὺς ἐπι-
φέρηται: et J. Pdl. (2, 147.) τὴν συνεχὴ τῶν χειρῶν
"συναγωγὴν, πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων. Rur-
sum Hes. πιτύλοις ab aliptis nominari sās ἐν πρῶτῳ
καταβολὰς τῶν πλεγγῶν: metaph. itidem a nautico
remorum πιτύλοι. Idem Hes. πιτύλοις exp. etiam
καταφοραῖς ὑδάτων: quomodo et δακρύων πίτυλος a
Schol. Eur. exp. φορὰ et * πλημμύρημα, ἀπὸ fine
Hippolyti, ubi Chorus dicit, Κῶνὸν τὰ δ' ἄχα πᾶσι
πολέταις ἦλθεν ἀέλωσις, Πολλῶν δακρύων ἔσται πί-
τυλος. At σκύφου πίτυλος, Alc. (798.) Τὸ γῆν
"σκυθροπαῦ καὶ ξυμπαῖτος φραγῶν Μεθόρμει, σε πίτυ-
"λος ἔμπεσῶν σκύφου: itidem αὐτο καταφορὰ, ut sit
"Vinum largius e scypho infusum ori. Schol. Ari-
stoph. et Suidæ πίτυλος est non solum ἡ καταβολή
"τῆς κώπης, sed etiam ὁ * κτυπήτης, ὁ φαντασιακός
"πος." ["Harles. Ind. Theocr. Valck. Hippocr. 1464.]
p. 322. Markl. Suppl. 110. Wakef. Del. 1, 224.
Iph. T. 307. 1050. 1346. Heath. ad Eur. p. 103.
Barnes. ad Tro. 1123. Musgr. 1236. Barnes. ad He-
racl. 834. Herc. F. 1191. Aristoph. Fr. 223." Schæf.
Mss. Aristophanes ap. Suid. et Phot. v. Ῥοδιάζαν,
Ναὺς ὅταν ἐκ πιτύλων Ῥοδιάζῃ σῶφρονι κόσμῳ. Æsch.
Pers. 972. Theocr. 22, 127. Synes. Calvit. 77. Πύ-
"ρωθεν μάλα τὸν π. κατασεῖοντι. Valde Schol. Lex.]
INDE Πιτυλεύειν, ET Πιτυλίζειν dicitur Ciere τι-
"τυλον. Quorum primum ap. Aristoph. Σρ. (678.)
"πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐρ' ὑγρὰ πιτυλεύουσι. Al-
"terum, ap. Schol. et ap. Suid. Οἷόν ἐστιν ἰχθύων
"γένεσιν ἰδεῖν ἐν κοιλίᾳ τῶν πιτυλίζουσιν. Dicitur
"πιτυλίζειν esse etiam Gesticulari et crebro motu
"ciere manus. Gal. Ὑγιαίνων 2, (10.) τὸ πιτυλ-
"ίζειν numerat inter τὰ γυμνάσια, ut et τὸ ἐκπλεθρί-
"ζειν. Dicit autem πιτυλίζειν esse ἐπειδὴν ἐπ' ἄκρον
"τῶν ποδῶν βεβηκίαις, ἀνατείνας τὸ χεῖρ, κινεῖ τὰ χι-
"στα, τὴν μὲν, ὀπίσω φέρων, τὴν δὲ, πρᾶσαν, Cum quib.
"summis pedum digitis insistens protendit manus,
"celeri motu unam petro, alteram ante se agitant." [Hippocr. Muliebr. 2. Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλῳ.]
UNDE Πιτυλίσμα dicitur ejusmodi manuum φάρ-
"μακ. Juv. 11, (173.) Qui Laomedæmonium ptyly-
"smate" [al. pytismate] "lubricat orbem. Apud
"Hesych. legitur ET Πιτυλίας, ταῖς καταφοραῖς τῶν
"τειχέων, ut et πιτύλοις mox exp. ταῖς καταφοραῖς τῶν
D "τειχέων et τῶν ὑδάτων."

"ΠΙΦΙΓΞ, Hesychio κορυδαλὸς, Galerita, Alauda:
quæ Eid. ET Πίφαλλis est. Apud Aristot. vero
"πίφηξ dicitur esse Avis aquatica, a Gaza itidem
"Piphex nominata." ["Πίφηξ, Πίφιγξ, ad Anton.
Lib. 135. Verh." Schæf. Mss.]

"ΠΙΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Pinguis, Obesus, i. q. πιμελής
"s. πιμελώδης. Ac primum de animante dicitur ut
"illa, quod sc. est εὐτραφὲς et bene habitum, s. σι-
"τεντὸν, Saginatum. Aristot. H. A. 3, 17. Πάντα
"τὰ εἶσα τὰ μὲν, κατὰ σάρκα ἐστὶ πίονα, τὰ δὲ ἀσάρκῃ
"σμέλως. Ibid. dicit τὰ πλεῖστα γίνεσθαι πίονα κατὰ
"τὴν γαστέρα καὶ περὶ τοὺς νεφροὺς: τῶν δὲ νεφρῶν
"τὸν δεξιὸν esse semper περιπιμελωτέρων καὶ σφύδρα
"πίονες εἶσι. Item de homine dicitur: ut ap. Ari-
"stoph. (Πλ. 560.) πίονες καὶ παχύννημοι. Necnon
"de parte aliqua animantis. Aristot. enim dicit

“ τοὺς νεφροὺς τῶν ζώων esse πίνους. Itemque Hom. “ Πίονα μῆρι” ἔκτε βαός, Il. A. (772.) Quin et δέν-
 “ δρα quædam πίνονα dicuntur, ut quæ πίνουσαν ἄπο-
 “ δακρύουσι καὶ ῥητίνην. Plut. Symp. 3, 6. Transfer-
 “ tur vero et ad alia; Hom. enim in Od. dicit πίνους
 “ ἄγρους, pro Uberes, Opimos: ut Lat. quoque Pin-
 “ gue solum dicitur, quod est εὐγεων et εὐκαρπον.
 “ Et Il. B. (549.) ἐν πίνονι νῆφ, pro Opimo, Opu-
 “ lento:” [Theocr. 7, 34. μέτρη, Od. I. 35. εἰπας.]
 “ Compar. et superl. gradum irregulares habet.
 “ Nam dicitur Πιότερος ET Πιότατος, Pinguior,
 “ Pinguissimus, Hesiod. “Erg. (2, 203.) Τῆμος πίοτα-
 “ ται τ’ αἶγες καὶ ὄνος ἀριστος, Aristot. Probl. Διὰ τί
 “ τὰ περὶ τὴν κοιλίαν πίοτατα. Utitur Idem et com-
 “ par. πιότερος non semel, Bud. In Epigr. πινότατος
 “ Ζέφυρος, pro Ex omnibus ventis maxime reddens
 “ πίνους: est enim leniter pluvius, tepidus, ac ter-
 “ ram aperit, afflatuque suo nutricum exerceat, eam
 “ ob rem dictus Satorum pater: eo flare incipiente
 “ primus sit conceptus: hoc maritantur virentia e
 “ terra, necnon equæ in Hispania: hic genitalis est
 “ spiritus mandi, a fovendo dictus Favonius, ut qui-
 “ dam existimavere. Neutro genere τὸ πίων sub-
 “ stantive dicitur, sicut Lat. Pingue, pro Id quod
 “ pingue est, Res pinguis.” [Nieander A. 77.] “ Di-
 “ citurque τὸ πίων et τὸ λιπαρόν differre alterum ab
 “ altero; nam πίων vocari in quo est plus στερεοῦ
 “ quam ὑγροῦ, Plus solidi quam humidi: velut in
 “ adipe animantium, suum, piscium et similibus: λι-
 “ παρόν vero, in quo magis dominatur humidum, ut
 “ in oleis et oleaceis: at τὸ στεατώδες solidum pror-
 “ sus est, et frigore glaciatur, ut sebum s. sebum.”
 “ Πίων, Wakef. S. Cr. 2, 49. Georg. p. 29. Clark.
 “ ad Il. A. 40. Wassenb. ad Hom. 74. Heyn. Hom. 4,
 “ 316. 490. 6, 323. 7, 482. Conf. c. πλείων, Schleusn.
 “ ad Paralipom. p. 146. Πίων, Pingue, Callim. 1,
 “ 422. Πιότερος, Jacobs. Anth. 8, 248. 12, 455. Lu-
 “ cian. 3, 447. Chardon Millin Mag. T. V. 2. an. p.
 “ 491. Πιότατος, Jacobs. Anth. 6, 290. Πίων, τὸ, Ca-
 “ saub. ad Athen. 145. Coray in Consp. Mus. Ox.
 “ p. 19. Jacobs. Anth. 7, 113. * Πίος, Pinguis, ad
 “ Mær. 350. Toup. Opusc. 1, 275.” Schæf. Mss.
 “ Orph. Arg. 504. πῖα μῆλα, Epicharmus Pollucis 9,
 “ 79. πῖοι ἄρνες. * Πιόνος, Pinguia pascua habens,
 “ Æsch. Suppl. 51. al. * Ποιόνος.] “ Ἀπίων, Non
 “ pinguis, οὐ πίων, Athen. 3. (c. 92. e Diphilo.)
 “ Κράτιστα τῶν ἀπίωνων, sc. τριχίων, κύβια, pro
 “ quo paulo ante dicit ἀπιμελών, ut supra do-
 “ cui. ¶ Nom. propr., diminutive factum ex Ἀπῖς,
 “ Suid.” [Eὐπίων, Anal. 1, 242.] “ Καταπίων,
 “ Præpinguis: vel simpl. Pinguis. Suid. enim κατα-
 “ πῖονα affert pro λιπαρά.” [Heyn. Hom. 4, 672.”
 “ Schæf. Mss. * Πιότερος, Pinguis, Hippocr. 1243.]
 “ Alioqui substantiva SUNT Πίος, τὸ, ET Πιότης, ἡ,
 “ quibus respondet Lat. Pinguedo s. Pinguitudo:
 “ synonymum est πιμελή. Posteriore usus est Ari-
 “ stot. H. A. 3, 17. dicens, “Οσα δὲ μὴ ἔχει κεχω-
 “ ρισμένην τὴν πίστηα, ἥτις ἐστὶ πῖονα κατὰ κοιλίαν
 “ καὶ ἐπίπλοον, ὅσον ἔγχελυς. Et Theophr. H. Pl. 9.
 “ “Ἀπαντα δὲ ταῦτα εὖοςμα, καὶ σχεδὸν ὅσα πῖότητά
 “ τινὰ ἔχει καὶ λίπος. Itidemque C. Pl. 6. p. 216.
 “ Ed. Ald.” [Πίος, Coray in Consp. Mus. Ox.
 “ p. 19. Callim. 1. p. 515. Valek. 295. Πιότης, Ber-
 “ gler. Alciph. 76.” Schæf. Mss.] “ Posterioris vero
 “ πῖος non afferuntur quidem exempla, sed plurima
 “ reperiuntur derivata. Inde enim SUNT Πιώδης,
 “ ET Πιήεις, ET Πιαλέος, eandem cum πίων s. πιμε-
 “ λῆς et πιμελώδης habentia signif., quibus declaratur
 “ Pinguis. Primi, hoc affert exemplum, πῖώδης
 “ γῆ, Pinguis terra et uber.” [Ad Herod. 302.”
 “ Schæf. Mss.] “ Secundi, hoc legitur in Epigr.
 “ Ψαιστά τε πῖήεντα καὶ εὐθήσαυρον ἔλαιον, Pinguia.”
 “ [Toup. Opusc. 1, 526. Jacobs. Anth. 7, 76.”
 “ Schæf. Mss.] “ Tertii meminit Hes. πιαλέον expo-
 “ nens λιπαρόν, Pingue, Opimum.” [Toup. Opusc.
 “ 2, 104.” Schæf. Mss. Hippocr. 598, 27.] “ Pro
 “ quo Πιαλέον reperitur ETIAM Πιάλον, Hippocr.
 “ Γυναικ. 2. (p. 649.) Τῆς πιάλον δαιδὸς πιοτάτης, E
 “ pingui tæda, quæ sit quam pinguisima. Apud
 “ Hes. oxytonws Πιαλόν, expositum * παράλευκον,

“ Albidum, Aliquantum album: forsitan quoniam
 “ omnes propemodum pinguetudines et adipēs albo
 “ sint colore. Apud eund. Lexicogr. reperio ETIAM
 “ Πίερα ET Πιήρη, exposita itidem λιπαρά, εὐδαίμονα,
 “ πλούσια, Pinguia, Opima, Opulenta.” [* Πιάρος,
 “ Erot. “Crinagor. 26. Πιέρως, Coray in Consp.
 “ Mus. Ox. p. 20.” Schæf. Mss. Jacobs. Anth.
 “ 11, 736. Athenæus Oribasii Coll. 1. c. 2.] “ SEU
 “ ET Πίερα dicitur pro πιαλέα, πιμελή, πίων,
 “ fem. genere. Hippocr. de Nat. Pueri, de arbore
 “ tenera, Οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτῷ πῖερα δύναμις οὐδὲ πα-
 “ χείη, ἥτις ἐς καρπὸν ἐμβυβαλέσθαι οἷη τε εἴη, Vis pin-
 “ guis et crassa quæ ipsi ad fructum conferre possit.
 “ Sic Theophr. Πῖερα χώρα καὶ ἀγαθὴ, Terra pin-
 “ guis et bona, H. Pl. 8, 6. Et Homero Od. T.
 “ (173.) Creta est γαῖα Καλὴ καὶ πῖερα: dicen-
 “ ti itidem πῖεραν ἄρουραν, Il. Σ. (541.) Idem T.
 “ (180.) dicit δαυτὶ ἀρέσασθαι πῖερην, Opimo epulo.”
 “ [Toup. Append. in Theocr. p. 34. Valck. Phœn.
 “ p. 80. Heyn. Hom. 7, 482. Coray in Consp. Mus.
 “ Ox. p. 19.” Schæf. Mss. * Πειρώς, Schol. Pind. N.
 “ 1, 16. * Πιθρὸς, Hippocr. 295, 19. γῆ πιθρὰ, per-
 “ peram pro πῖερα.] “ ITEM Πίαρ dicitur pro πῖος s.
 “ πῖότης, Pingue, Pinguedo, Il. A. (549.) de canibus
 “ et rusticis qui noctu leonem arcent, Οἷτε μιν οὐκ
 “ εἰώσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι, Boum pingue s. adi-
 “ pem. In Epigr. pro Cremore lactis poni dicitur;
 “ is enim est pinguior lactis pars. Hoc ipsum πῖαρ
 “ Hom. adjective etiam usurpavit pro πῖον s. λιπαρόν,
 “ Pingue, Od. I. (135.) μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς
 “ ἄρας ἀμῶεν” ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ’ οὐδας: pro πῖον καὶ
 “ εὐγειον, ut alibi dicit πῖερα ἄρουρα, et πῖερα γῆ,
 “ de Solo læto ac ubere.” [Toup. Opusc. 1, 160.
 “ Coray in Consp. Mus. Ox. p. 19. Ilgen. Hymn. 209.
 “ Heyn. Hom. 6, 216. 7, 482. Jacobs. Anth. 8, 399.
 “ 406.” Schæf. Mss. * Πεῖαρ, pro πῖαρ, quidam legunt
 “ ad Od. E. 289. al. πεῖρα.] “ Ἐκπῖαρ, Hesychio
 “ λιπαρόν, Pingue.” “ Denique a subst. πῖος est
 “ VERB. Πιαίνω, Pinguofacio, Pinguem et obesum
 “ reddo, Aristot. H. A. 8, 6. Οἱ πιαίνοντες τὰς ὕς.
 “ Ibid. saginanda προλιμοκτονούμενα πιαίνονται, Pin-
 “ guescunt, Obesantur. Ibid. sus πιαίνεται κριθαῖς,
 “ κέγχροις, σύκοις, ἀκύλοις, ἀχράσι, Pinguet et sagi-
 “ natur. Ibid. neutraliter eadem sus πιαίνεται ἐν
 “ ἐξήκοντα ἡμέραις, Pinguet, Pinguis et obesa fit;
 “ nam τάχιστα ἐπιδίδωσιν εἰς παχύτητα. Et 3, 17.
 “ Πιαίνεται πάντα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄν-
 “ τα: ut contra ap. Plin. Senescunt celerius præpin-
 “ guia. Metaph. Xenophanes Colophon. ap. Athen.
 “ (412.) Οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πρόλεως, Pin-
 “ guet faciunt, Opimant, Pingues et opimos reddunt:
 “ de pugilum et athletarum genere, quod taxat ve-
 “ luti ἀχρηστον καὶ ἀλυστελές. Aor. 1 act. est πιά-
 “ ναι: cuius imper. πιανάτω ap. Hes. legitur, expos.
 “ λιπανάτω. Præt. perf. pass. πεπιάσμαι, unde par-
 “ tic. πεπιασμένος.” “ Πεπιασμένος, Suid. accipit
 “ pro μεμιασμένος, Pollutus, Inquinatus, Contamina-
 “ tus, ap. Ælian. Φάγοι δ’ ἂν τρίγλη καὶ ἀνθρώπων νε-
 “ κροῦ καὶ ἰχθύος φιληδοῦσι δὲ μᾶλλον τοῖς πεπιασμέ-
 “ νοις καὶ μακρόσμοις. Videtur tamen signif. potius
 “ Pinguet factis, Pinguetudine imbutis: a πιαίνω.” [Jac-
 “ obs. Anth. 6, 58. 11, 55. Anim. 311. Exerc. 2, 86.
 “ Thom. M. 714. ad Mær. 322. Wakef. S. Cr. 2, 49.
 “ Conf. c. περαίνω, Bast Lettre 72.: μέλος, Ilgen.
 “ Hymn. 198.” Schæf. Mss. I. q. πλοντίζω, Æsch.
 “ Ag. 286. cf. 597. Dionys. P. 227. Lycophr. 1200.
 “ Anecd. Bekkeri p. 51. Opp. A. 5, 372. 620. Ælian.
 “ H. A. 13, 25. * Πιάνω, Porph. de V. P. p. 38.
 “ Kust.” Schæf. Mss. * Πιάσμα, Quidquid pinguet facit,
 “ Æsch. Pers. 808. * Πιασμός, Ælian. H. A. 13, 25.
 “ * Πιανσις, unde * Πιαντικός, Heyn. Hom. 6, 323.”
 “ Schæf. Mss. * Πιαντήρ, * Πιαντήριος, unde] “ Πιαν-
 “ τήριον, Pinguet factorium, Id quod pinguem reddit
 “ et obesat, Hippocr. de Loc. in Hom. (418, 26.)
 “ Τρέφε καὶ λουτροῖσι καὶ πιαντήριος.” [Cattier.
 “ Gazoph. p. 31.” Schæf. Mss.] “ Διαπιαίνω, Pinguet
 “ facio, Pinguetudine distendo.” [Theocr. 16, 91. * Ἐκ-
 “ πιαίνω, unde * Ὑπεκπιαίνω, Gal. Protr. 9. n. 4.
 “ * Καταπιαίνω, Pinguet facio, Athan. Append. 115.”
 “ Kall. Mss. Theoph. Sim. 4, 5. et ita corrigit Abresch.

Ælian. H. A. 11, 10. "Schol. Jo. Climac. 321." Boiss. Mss. * Περιπαίνω, Dionys. P. 1071. * "Υπερπαίνω, Immodice pinguefacio, Præpinguem reddo, Chrys. Hom. 126. T. 5. p. 821, 8. 'Εώρα αὐτῶν τὸν μὲν νοῦν ἐν τῇ ἀτροφίᾳ τῶν τῆς ἀληθείας διδαγμάτων λιμαγχονούμενον, ὑπερπαινόμενον δὲ αὐτῶν καὶ κατασαρκούμενον τὸν ἔξω ἀνθρώπον." Seager. Mss. "Gal. Protr. (9. p. 43. Willet.) 'Υπερπαίναντες τε καὶ * διασάξαντες." Gataker. Mss.] "Est et aliud VERBUM, Πιάλλω sc., i. q. παίνω significans, sc. "Pinguefacio, Pinguem et obesum reddo, Habitio-rem reddo. Ejus aor. 1 act. πῆλαι Hes. exp. αὐ-ξῆσαι, ὠφελῆσαι. || Ad πιαλέος vero ut redeam, "Etyim. et Lex. meum vetus ab alia etiam origine ipsum deducunt, sc. παρὰ τὸ πιεῖν, exponentes κά-θυγρος, λιβάδας ἔχων, Uvidus, Latices habens. "Suid. pro Siticulosus accepisse existimatur, cum scribit, Πιαλέος ὄφειν, ὡς διψαλέος. Ego vero ista verba, ὡς διψαλέος, minime pro expositione habenda censeo, verum ita intelligenda, πιαλέος dici ut διψαλέος: ideoque πιαλέος ὄφειν interpre- B tor Pinguibus anguibus: e quibus Medicos utplurimum τὴν θηριακὴν conficere ait." [* "Πιομαι, Pin- guefacio, Orig. Comm. in Matth. 16, 16. si recte conjeci." Routh. Mss.]

"ΠΙΜΕΛΗ, ἡ, i. q. πῖαρ s. λίπος, Pinguedo s. "Pingue. Differunt inter se πιμελή et στέαρ: nam, "auctore Aristot. H. A. 3, 17. τὸ στέαρ, est θραυ- "στὸν πάντη, καὶ πηγνύται ψυχόμενον: ἡ πιμελή αυ- "τέμ, χυτὸν καὶ ἀπηκτὸν: similiterque οἱ ζῶμοι οἱ "τῶν πιόνων οὐ πηγνύνται, veluti suis: at οἱ τῶν "στέαρ ἔχόντων πηγνύνται, ut ovis et capræ. Præ- "terea ἡ πιμελή γίνεται μετὰ δέρματος καὶ σαρκὸς, "τὸ στέαρ vero non nisi ἐπὶ τέλει τῶν σαρκῶν. Plin. "hoc Adipem, illud Pingue vocat, istum Aristot- "telis locum sic interpretans 11, 37. Concretus "adeps, et cum refrixit, fragilis, semperque in fine "carnis: contra pingue inter carnem cutemque, "succo liquidum. Idem tamen et πιμελήν pro Adipe "accipit, στέαρ autem pro Sevo s. Sebo. Nam quod "Aristot. ibid. dicit, τὰ ἀμφοδόντα habere πιμελήν, C "at τὰ μὴ ἀμφοδόντα, στέαρ: Idem eodem et ipse "loco sic reddit, Cornigera una parte dentata, sevo "pinguescunt: cætera, adipe." ["Toup. Opusc. 1, 207." Schæf. Mss.] "Ἀπίμελος, Pinguedinis ex- "pers, Non pinguis: ideoque Macer, Athen. 3. "c. 85. e Diocle. Τῶν ταρίχων τῶν ἀπιμέλων κράτι- "στα εἶναι τὰ ὠραία: pro quo aliquanto post dicit "ἀπιόνων." ["Xenocr. 63." Boiss. Mss.] "Affer- "tur ET Ἀπιμέλης pro eod." [* Διαπίμελος, Rufus Eph. p. 39.] "Ἐμπίμελος, In quo pinguedo est, "Pinguis, Diosc." ["Xenocr. 63." Boiss. Mss.] "Ζαπίμελος, Admodum pinguis, μέγας πῖων, Hes. "Καταπίμελος, Præpinguis," ["Schneid. ad Nicandr. Θ. p. 241." Schæf. Mss. * "Καταπιμελής, Xenocr. 75." Boiss. Mss.] "Περιπίμελος, Pinguedine obdu- "ctus, Pinguis, πιμελώδης, J. Poll." "Υποπίμελος, "Subpinguis," [Athen. 121.] "INDE Πιμελής, ET "Πιμελώδης, Pinguis, Adiposus, Obesus, h. e. Ple- "nus pingui s. adipe. Prius, ap. Hes. legitur, expo- "nentem λιπαρὸς, εὐτραφής: quomodo et ap. Lucian. " (3, 447.) "Ὀρνις πιμελής, posterius ap. Aristot. l. paulo ante c. Ibi enim dicit τῶν σπλάγχων τὸ ἦπαρ "in quibusdam animantibus fieri πιμελώδες, Pingue "et adiposum fieri, Pinguescere. Ibid. οἱ ἐγκέφαλοι "τῶν πιμελωδῶν ζῶων sunt λιπαροί, veluti suis et "piscis. Ibid. τὸ ἐπίπλοον τοῖς μὲν πιμελώδεσι, πι- "μελώδες τοῖς δὲ στεατώδεσι, στεατώδες. Ibid. rur- "sum ἀγωνώτερα ἐστὶ τὰ πιμελώδη, καὶ ἄρρενα καὶ "θῆλεα: ut ap. Plin. l. c. Steriliora cuncta pinguis, "et in maribus et in feminis. Item πιμελώδες dicitur "Quod speciem gerit τῆς πιμελῆς, Simile pinguedini, "Ad pingue proxime accedens. Aristot. ibid. Τὸ "τῶν ἰχθύων στέαρ πιμελώδες, καὶ οὐ πηγνύται: quam- "obrem et oleum ex eo fit liquefacto." ["Plut. Alex. 57." Boiss. Mss. * Πιμελόμαι, Pinguesco, Inc. 1 Sam. 2, 31.]

"ΠΛΑΓΓΟΣ, ap. Aristot. H. A. 9, 32. Aquilæ "species est, secunda magnitudine et vi, quam dicit

A "ἐπικαλεῖσθαι νηττοφόνον et μορφόν. Pro eo Plin. "habet Plancus, πλάγκος: 10, 3, Tertiū generis "Morphnos, quam Homerus Percnon vocat, aliqui "et Plancum et Anatariam, secunda magnitudine et "vi; huicque vita circa lacus." ["Heyn. Hom. 8, 661." Schæf. Mss.]

["ΠΛΑΓΟΣ, τὸ, Latus, Tab. Heracl. 189. unde] "Πλάγιος, ὁ, ἡ," [et α, ον,] "Obliquus, In latus "versus, Transversus: opp. τῷ ὀρθὸς s. ὀρθίος. The- "ophr. C. Pl. 3, 7. Τάφρους ὀρύσσοντα τὰς μὲν, πλα- "γίους, τὰς δὲ ὀρθίας, Plato, Τῶν ἐπ' ἐσχάτῳ καθήμε- "νων τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον ἐξεβάλο- "μεν, Obliquum s. Transversum deturbavimus. "Ubi ut aliquis aliquem πλάγιον ἐκβάλλει, sic etiam "ἀγει. Plut. de Virt. Mor. Ἀγει δὲ οὐκ ἀλύτως "οὐδὲ πειθομένην, ἀλλὰ πλαγίαν καὶ ἀντιτείνουσαν, "Transversam et renitentem: ut et aliquanto post "dicit τὸν ἀκρατῆ esse πλάγιον, utpote ἐξαναφύρειν γλι- "χόμενον καὶ διωθεῖσθαι τὸ πάθος. Aliquis etiam sei- "psum παραδίδωσι πλάγιον φέρεσθαι, Dat sese trans- "versum rapiendum: ut ap. eund. Plut. de Aud. "Poëm. (p. 101.) Μὴ παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ "πνεύματι παραδιδούς ἑαυτόν: Symp. 7. Οὐδὲ πλα- "γίους παραδώσομεν ἑαυτοὺς ὥσπερ ὑπὸ ρεύματος ἵκειν "φέρεσθαι. Sicut vero dicitur πλάγιος τάφρος, s. "πλαγία, ita etiam πλαγία φάλαγξ, Acies obliqua: "opposita τῇ ὀρθίᾳ: de quibus in libello περὶ Τάξεως "παλαιᾶς, p. 79. At πλαγία θύρα, Daniel. 1. [Su- "sanna 18. 26.] exp. Posticum. Dicunt etiam ἐκ "τοῦ πλαγίου, Ex obliquo, A latere. Et eis τὸ πλά- "γιον, s. eis τὰ πλάγια, In latus. Et κατὰ τὸ πλάγιον, "s. κατὰ τὰ πλάγια, Ad latus." ["Ammon. 63. ad Diod. S. 1, 359. Diod. S. 2, 310. Dionys. H. 3, 1913. Jacobs. Anth. 7, 15. 9, 355. 11, 349. Dolosus, ad Diod. S. 2, 625. Conf. c. πελάγιος, ad 1, 321. Gram- "matico sensu, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 372. Πλ. αὐλὸς, Longus p. 5. cf. Vill. p. 19. Ἐκ πλαγίας, Diod. S. 2, 444. 471. Ἐκ πλαγιῶν, Heyn. Hom. 6, 610. Τὰ πλ., Latera, Dionys. H. 1, 484. Xen. K. Π. 440." Schæf. Mss. Polyb. 4, 8, 11. Ἀγενεῖς καὶ πλά- "γιοι τῇ ψυχῇ, Dubii animi, Parum firmi, 30, 1, 6. Πλά- "γιον ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, Ambiguum, Dubia, an- "cipiti fide. Geop. 2, 46. γῆ, Declivis. Pind. l. 3, 8. "πλαγίαις φρένεσσι: * Πλάγειος, Schléusn. Lex. V. T.] "Πλαγιοσύντακτον, τὸ, Cum obliquo constructum: "vox est Grammaticorum, ap. quos itidem πλάγια "πρώσεις." [* Πλαγιόφαλλος, Endocia p. 413.] "Πλαγιοφύλακες, Qui obliqua s. latera aciei custo- "diunt, Ælian. Tact. Ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς καὶ εὐωνύμου "γωνίας τοὺς καλουμένους πλ. τάσσεσθαι." ["Πλαγιο- "φύλαξ, *Πλαγιοφύλακος, ad Diod. S. 2, 382." Schæf. Mss. * "Πλαγιοχαίτης, Hes. * Πλαγιόμας, Eust. II. p. 674, 39." Wakef. Mss.] "Παραπλάγιος, Ali- "quantum obliquus, Paulum obliquus," [Theophr. H. Pl. 4, 12, 2. * Υποπλάγιος, Hippocr. T. p. 295. Lind. Sect. 6. p. 114. Foës.] "Πλαγίως, Oblique: "Hesychio μὴ φανερώς, αἰνιγματώδως, Non aperte, "Obscure, Enigmatica: item δολίως, Dolose, ut et "πλάγιοι Eidem sunt δολιοι, Dolosi, Subdoli, Non "aperti." ["Jacobs. Anth. 9, 355." Schæf. Mss. Plut. 9, 399. LXX. Levit. 26, 24. * Πλαγιότης, Gl. Obliquitas. Demetr. Phal. c. 203.] "Πλαγιῶς, ET "Πλαγιάζω, Obliquo, In obliquum s. latus flecto, "In transversum flecto. Ambo leguntur ap. J. Poll. "1. Ibi enim e Xen. tradit, equitem, ὅταν ὑπολαμ- "βάνῃ τὸν ἵππον, debere ὡς ἡκιστα πλαγιοῦν τὸν ἵπ- "πον, ὡς ἡκιστα δ' αὐτὸν πλαγιοῦσθαι: alioqui facile "eventurum ut et ipse et equus corruant. Et paulo "ante, Τὰς δὲ προβάσεις καὶ τὰς ἐκείθεν καθόδους μὴ "αὐτίκα ποιεῖσθω, ἀλλὰ τὸν ἵππον πλαγιασάτω. Idem "sub fin. l. 4. πλαγιάζειν dicit esse παλαισματος "ὄνομα, ut κλιμακίζειν, στρέφειν, ἀγκυλίζειν, ἀνα- "τρέπειν, et similia. Πλαγιάζειν affertur etiam pro "Oblique enunciare. Hesychio πλαγιάσαι est πλα- "νῆσαι, παραλογίσασθαι, In errorem impellere, De- "cipere: forsitan obliquis utendo verbis et loquendo "πλαγίως." ["Πλαγιῶς, ad Herod. 383." Schæf. Mss. * "Πλαγιώσις, Hes. v. Λόξωσις. Πλαγιάζω, Schol. Soph. El. 367." Boiss. Mss. "Rubnk. ad Ru-

til. 105. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 389. Heyn. Hom. 8, 238. Schæf. Mss.] "Παγιασμός, Obliquatio, ap. Hermog." [Schol. Aristoph. B. 987. "Schol. Soph. I. c. et (Ed. T. 136. Schol. Theocr. 1, 48.) Boiss. Mss. "Lobeck. Aj. p. 295. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 386. 389. ad Lucian. 2, 86." Schæf. Mss. Orell. Epicuri Frr. * "Ἀντιπλαγιάζω, Lydus de Mag. 3, 37. p. 214." Boiss. Mss. Παραπλαγιάζω, unde] "Παραπλαγιάσας, Hesychio πλαγιασάμενος, Obliquans," [1 Reg. 23, 26. * Παραπλαγιασμός, Schn. Lex.]

ΠΑΑΖΩ, Errare facio: proprie de pluribus dicitur, et reddi etiam potest Disjicio, Dispergo, Errabundos huc illuc agito vel jacto: Disjecto, Lucr. (2, 552.) Sed quasi, naufragiis magnis ventisque coortis, Disjettare solet magnum mare transtra, carinas, Antennas, proram, malos, tonsasque natanteis. Od. B. (396.) de Minerva procis compotantibus somnum immittente, Πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα. Qui ita dispersi εὔδειν ἄρουντο κατὰ πτόλιν. Cum vero de uno dicitur, reddere queas non solum Errare facio, sed etiam Vagabundum s. Errabundum jacto, Modo huc, modo illuc jacto, ut Virg. de Ænea, terris jactatus et alto. Il. Φ. (269.) Τοσσάκι μιν μέγα κύμα δι' ἑπερέος ποταμοῖο Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν, Od. A. (75.) de Neptuno, Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης, Facit ut aberret a patrio solo, Errabundum huc illuc jactat, ne patrio solo appellatur. Quod etiam referri possit ad COMP. Ἀποπλάζω, de quo paulo post. Rursum Il. B. (132.) ἐπικουροὶ Πολλέων ἐκ πολλῶν ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἔασι, Οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα Ἴλιον ἐκπέρσαι, Schol. πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι τῆς πολλῆς προθυμίας: quam exp. Eust. quoque sequitur, sed Idem πλάζειν quoque accipit pro ἀποπλανῶν, ἀνείργειν et ἀνακόπτειν. Item ap. Suid. πλάζοντος τοῦ δέους τὰς ὕψεις, quod ipse exp. ἀποπλανῶντος. Possis etiam, In errorem impellente, Seducere. FUT. Πλάγξω, pro πλάζω, addito γ καλλιφωνίας gratia, ut κλάγξω pro κλάζω a κλάζω: quod tamen sicut nonnulli derivant a v. κλάγγω, ita hoc a THEM. Πάγγω. Aor. 1 Ἐπλάξα et Poëtice sine augm. πλάγξα, quo utitur Hom. Od. Ω. (306.) ἀλλὰ με δαίμων Πάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα, Vage jactatum me a Sicania huc appulit. || Pass. Πλάζομαι, Vagabundus jactor. Sin de pluribus dictum πλάζεσθαι legatur, reddes etiam Vage disjici, dispergi, Jactari. Virg. Disjecta Æneæ toto videt æquore classem, Cic. Toto mari dispersi vagabantur. Sicut et Cæs. Multos e fuga dispersos excipiunt. Rursum Virg. jactatos æquore toto. Od. A. (init.) Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγῃ, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, Multis vagisque erroribus huc illuc jactatus est: ut Virg. de suo Ænea, multum ille et terris jactatus et alto Vi superum. Il. Ε. (120.) πατήρ δ' ἔμους Ἀργεῖ νάσθη Πλαγῃ, eo sc. post vagos longosque errores, quibus huc illuc jactatus fuerat, appulsus. Alicubi neutraliter potius redditur Erro, Vagor: non aliter ac πορεύομαι, ἵσταμαι, et similia. Od. O. (311.) κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκη Πλάζομαι, Oberrabo s. Pererrabo urbem, Vagabundus obibo urbem. At quod Il. Z. (278.) legitur, "Ἡ τινὰ πον πλαγῃθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς, potius ad ἀποπλάζομαι pertinet, quod signif. Aberro. Eur. (Rhes. 283.) cum gen. πλαγῃθεις ἀμαξιοῦ pro ἀποπλαγῃθεις, Aberrans a via. Est hujus verbi usus aliquis in prosa etiam. Philo V. M. 1. Ὑπὲρ τοῦ μὴ πλάζεσθαι κατὰ τὴν πορείαν, Ne in itinere deerrarent. Plut. Philop. (17.) p. 669. meæ Ed. Ἐν ἀταξίᾳ πολλῇ καὶ χωρὶς ἡγεμόνων ἐν ταῖς πόλεσι πλαζομένους, Lucian. (1, 178.) Πλαζομένην γῆν περὶ πᾶσαν οὐχ οἷα τε εὐρεῖν. || Πλάζω per sync. dicitur etiam pro Πελάζω, de quo supra. [Inde * Πλασμός, Accessio, Schol. Vill. Il. Φ. 269.] Wakef. Mss.] || Tarentini autem πλάζω dicunt pro πλάσσω s. πλάττω, ut ἀνάζω pro ἀνάσσω, Eust. ["Πλάζω, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 786. ad Anal. 141. Koen. ad Greg. Cor. 105. Phryn. Ecl. 133. ad Charit. 742. Wakef. Phil. 206. Diod. Sard.

PARS XXIII.

A 7. Wakef. Georg. 107. Jacobs. Anth. 12, 203. Lobeck. Aj. p. 290. Πλάζομαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 164. Anton. Lib. p. 258. Verh., Heyn. Hom. 6, 23. 7, 397. 8, 164. De quant., ad Mœr. 70. Ἐπλάγῃ, ἐπλάγῃ, Jacobs. Anth. 11, 122. Heyn. Hom. 6, 179. Πλάγῃ, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Πλαγῃθεις, Wakef. S. Cr. 1, 62. Πλάζω pro πλάσσω, Koen. ad Greg. Cor. 288. ad Lucian. 1, 312. An i. q. πλῆσσω? Lobeck. Aj. p. 308. Πλάγῃ, Wakef. S. Cr. 1, 62.] Schæf. Mss.]

Πλαγκτῆρ, ἦρος, ὁ, Erro, Vagus, Erroneus, Qui vage huc illuc discurrit, Epigr. [Epith. Bacchi, Anthol. 1. p. 82.]

Πλαγκτός, idem: ut πλαγκτὸν ὕδωρ, Epigr. Vaga unda, Aqua erratica. Ibid. πλαγκτὸν κύτος. [Eur. Suppl. 961. νεφέλα.] Dicuntur vero et πέτραι quædam πλαγκταί, ἀπὸ τοῦ πλάζεσθαι αὐτὰς, alio nomine συμπληγάδες dictæ, Hes.: de quibus multa Eust. 1711. ubi sic vocatas scribit vel quoniam προσπλάζονται ἀλλήλαις συμπύκνυνται καὶ συγκρούονται πελάζουσαι, quamobrem et πυρεκβολοῦσι, vel quoniam fingunt κύμα συνεχῶς ἀεὶ προσπλάζεσθαι: itaque videtur derivare a πλάζω, τὸ πελάζω: quod nescio quomodo fieri possit; id enim πλάζω, sicut πελάζω, format fut. in ἄσω. Rectius igitur cum Hesychio a πλάζωμαι deducemus, ut intelligamus de petris s. scopulis quæ iu mari vagari creduntur, ac interdum collisione inter se ignem emittere: quamobrem, sc. a collisione, συμπληγάδες nominantur. Plin. Insulas Planctas appellat. Vide Κνάνεος. Od. M. (61.) Πλαγκτὰς δὴ τοὶ τὰς γε (sc. πέτρας ἐπηρεφέας) θεοὶ μάκαρες καλέουσι. Τῇ μὲν οὐδὲ ποτηρὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι Τρήρῃνες. Suidæ quoque πλαγκτῆ est ἡ πλανώμενη. || Stolidus, Stultus, Amens. Hes. enim πλαγκτὸν exp. non solum πλανώμενον, sed etiam ἀνόητον, τὰς φρένας βεβλαμμένον: itemque Πλαγκτὲ, παράφρον καὶ πεπληγμένε τὴν διάνοιαν: quo vocab. Hom. utitur Od. (Φ. 363.) Πῇ δὲ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα Πλαγκτέ; ubi Eust. quoque exp. ἐμπληκτε, παραπλήξ: vel πλαζόμενε τὴν διάνοιαν οὐ μὴν σταθιρῇ. Signif. igitur Stultus, Attonitus: quoniam ejusmodi hominum mens e statu suo emotâ huc illuc vagatur, nec certæ rei unquam adhæret. ["Πλαγκτός, Gesner. Ind. Orph. Lennep. ad Phal. 53. ad Charit. 739. 742. Πλαγκταί, Lennep. ad Phal. 50. Jacobs. Anth. 6, 437. Bast Lettre 25." Schæf. Mss. Cf. Orph. Arg. 401. Πλαγκτὰ, adv., Manetho 4, 7.] "Πλάκτος, Hesychio παράφρων, πεπληγμένος: pro "quo supra rectius πλαγκτός." [* Ἀπλαγκτος, Nonn. D. 4, 318. * Εὐπλαγκτος, Greg. Naz. 2. p. 255.] Θαλασσόπλακτος, Per mare errans, Marivagus; Fluctivagus, Stat.: Eur. [Hec. 782. * Παλίμπλαγκτος, Æsch. Pr. 837. "Clem. Alex. 49." Kall. Mss.] Πολύπλαγκτος, Multum errans, Qui multis longisque erroribus huc illuc agitur, Vagabundus, Phocyl. (35.) πενή πολύπλαγκτος, Soph. Aj. (1186.) Πολυπλάγκτων ἐπέων ἀριθμὸς, de ambagibus verborum. Plin. dicit Multivagus: quod ad verbum huic πολύπλαγκτός et synonymo πολυπλανῆς respondet. [Theognis 1257 = 1265. Nonn. D. 4, 28. * Πολυπλαγκτοσύνη, Manetho 4, 222. * Τηλέπλαγκτος, Æsch. Pr. 578.]

Πλαγκτοσύνη, Vagus error, Vagatio, i. q. ἀλη et πλάνη, Od. O. (342.) Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι καώτερον ἄλλο βροτοῖσι, Nihil miserius quam vagari, s. Vagabundum mendicare, [Nonn. D. 4, 161.]

Ἀναπλάζω, Sursum ac deorsum errare facio, Oberrare facio. Ex Hippocr. affertur ἀναπλάζεις, exponiturque διπλάζεις. At in Lex. Hippocr. Galeni legitur, Ἀναπλάζεις, διαπλάζεις: quæ suspecta sunt. Ἀποπλάζω, Aberrare facio vel Evagari. Cum gen. Apoll. Rh. 1, (1220.) Ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν αἰοδῆς, i. e. ἀποπλανήσειεν, Schol. Pass. Ἀποπλάζομαι, Aberro, Evagor, Vagor a. Itidem cum gen., ut activa vox, Od. O. (381.) Πολλὸν ἀπεπλάγῃθης σῆς πατρίδος, Procul a patria vagatus es. Apud Eund. cum gen. præfixam habente præp. ἀπὸ, Il. N. (592.) Ὡς ἀπὸ θῶρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο Πολλὸν ἀποπλαγῃθεις ἐκὺς ἐπτατο πικρὸς οἶστος, Multum aberrans a Menelao. Paucis versibus ante usurpat ἀποπλαγῃθῆσα absolute, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν

Ἡ μὲν ἀποπλᾶγχεῖσθαι, χαμαὶ πέσσε, ubi annotat Eust. A lepide dictum esse ἀποπλᾶγχεῖσθαι pro πόρρω πεσεῖν τοῦ οἰκείου τόπου, καὶ ἐκτραχθῆναι: quemadmodum, inquit, ἐπὶ αἰστοῦ dicit paulo post, Πολλὸν ἀποπλᾶγχεῖς. Alia duo exempla in quibus tmesis est, alterum activæ, alterum passivæ vocis, attuli in Πλάζω et Πλάζομαι. ["Valck. Phœn. p. 409. Heyn. Hom. 6, 474. Ἀποπλᾶγχεῖσθαι, ad Xen. Eph. 276. Ἀποπλᾶγχθέντες ἐταίρων, Theocr. 22, 35." Schæf. Mss.] Ἐμπλάζομαι, Errō s. Vagor in, Inerro, Plin. [Orph. Arg. 643. et n. Act. ἐμπλάζοντες ἀγνυαῖς, Nicander 'A. 189. * "Ἐπιπλάζω, Heringa Obs. 216. Jacobs. Anth. 12, 349." Schæf. Mss. Nicander 'A. 127. Ἡὲρ ἐπιπλάζοντα, Apoll. Rh. 3, 1064. Πόντον ἐπιπλάζασθαι. Pro ἐπιπλήττω, Æolice Sappho ap. Etym. M.] Παλιμπλάζομαι, Errabundus revertor, unde exivi, Vagis erroribus retro agitor, Iterum disparator, oberro. Unde partic. παλιμπλαγγχεῖς, Il. A. (59.) νῦν ἄρμε παλιμπλαγγθέντας οἶω Ἀψ ἀπονασθῆσιν. Ubi annotat Eust., quosdam respicientes ad historiam, exponere, ἐκ δευτέρου πλανηθέντας, quoniam sc. in prima adversus Trojam expeditione aberrarant ab ipsa Troja et in Mysiam devenerant: alios rectius, ὁπίσω μάτην ἀποναστήσαντας. Brevium Schol. Auctor exp. εἰς τοῦπίσω πλανηθέντας, ὁπίσθω μῆτους γενομένους. ["Wassenb. ad Hom. 25. 154. Heyn. Hom. 4, 31. 181. 537. 6, 175. 7, 155. Wolf. Prol. 245. Brunck. ad Apoll. Rh. 27." Schæf. Mss.] Παρὰπλάζω, A vera via seductum in errorem impello, Vagabundum ducō secus viam rectam, aut etiam simpliciter Seduco. E Philostr. Her. παρέπλαγξε τοῦ λόγου, Ab orationis serie abduxit. Usus est et Hom., idque in propria signif., ut Od. T. (187.) Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοιο ἴεμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν, Schol. ἀποπλανήσασα. Possis etiam sic reddere, Errabundum prætervehens Maleam, Vagabundum agens vel ducens præter Maleam. Pass. voce, παρέπλάγχθη γνώμας ἀγαθᾶς, Eur. (Hipp. 240.) Aberravi, Seductus sum. ["Wessel. Probab. 45. Heyn. Hom. 7, 78. Wakef. Here. F. 934. Boiss. Philostr. 647." Schæf. Mss. Neutr., Nicander Θ. 757. κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμνη. * "Περιπλάζω, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 300." Boiss. Mss. * Ἀμφιπεριπλάζω, Orph. A. 80. * Συμπλάζομαι, Simul erro, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

ΠΛΑΚΙΑ, ἡ, Error, Erratum, Delictum. Unde ap. Hes. Πλακίσι, ἀμαρτίαις: [nisi perperam pro ἀπλακίσι.] || Eid. Hesychio Πλακία est Regio quædam παρὰ τὴν Θράκην, in quam coloniam misere Athenienses. In VV. LL. habetur ETIAM Πλακάς, ἡ πλακία, sine Auctore. AT Πλάκος Hes. esse dicit Montem Ciliciæ, a quibusdam vero DICI Πλακούσκον.

Ἀμπλάκιος ap. Soph., sequendo ejus Schol. Peccato carens, Peccati expers, Justus; sed quomodo a possit hic privandi vim habere, ipse viderit. || Ceterum in illo Soph. l. non solum ἀμπλάκιον habetur, sed et ἀμπλάκητον. Esset autem Ἀμπλάκητος, ut idem Schol. ait, Non aberrans, Qui non frustratur, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν. Locus Soph. Tr., est hic, (120.) ἀλλὰ τις θεῶν Αἰὲν ἀμπλάκητον Ἀἶδα Σφε δόμων ἐρύκει. Hes. ex eadem Soph. Fabula AFFERT Ἀμπλάκητον, exponens ἀναμάρτητον, ad eundem, ut arbitror, locum respiciens: [sic recepit Brunck., præeunte Abresch. Misc. Obs. 5, 102. necnon in Œd. T. 472. ubi Codd. ἀναμπλάκητος, Triclinius et Schol. ἀναπλάκητος. Sed vide Blomf. infra citandum.] "Ἀπλάκητον, Hes. e Soph. Træh. (l. c.) affert "pro ἀναμάρτητον: pro quo vulgatæ Edd. habent "ἀμπλάκητον, ut supra videbis. Est autem ἀπλάκητον, Non errans s. aberrans." "Ἀμπλάκητος, Non aberrans, Soph. Tr. (l. c.) p. 335. ἀλλὰ τις θεῶν Αἰὲν ἀμπλάκητον Αἶδα Σφε δόμων ἐρύκει, Schol. "ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα κωλύει ἀπὸ τοῦ ἔδου, "s. κωλύει αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ ἔδου, utpote ἀμπλάκητον καὶ ἐπιτυχῆ ὄντα: παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν, "inquit." "Ἀναμπλάκητος, Non errans, ut Soph. Schol. Œd. T. (l. c.) p. 172. Κῆρες ἀναμπλάκητοι "exp. ἀπλάνητοι, αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρτάνουσαι, ἀλλὰ "πάντων κρατοῦσαι: addens etiam, ἀφικται, ὡς οὐκ

"ἔστιν ἀποφυγεῖν, Quorum manus effugi nequeunt, "Sunt qui interpr. etiam, Quem fallere non possis, "Quibus assentirer, si ἀμπλακεῖσθαι pass. pro Falli "usurpatum reperiretur. Notandum vero est, quosdam Codd. ibi habere ἀναπλάκητοι: quod si mendo caret, significabit, Vagabundæ, Errabundæ, "πλάνητες, a verbo ἀναπλακεῖν." [Æsch. Ag. 336. Θεοῖς δ', ἀναπλάκητος εἰ μόλα στρατῶς κ. τ. λ. "Θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος Steph. Θεοῖσι δ' ἀμπλάκητος coji. Staul. Θεοῖς δ' ἀν ἀμπλάκητος Pauw. Θεοῖς δ' ἀν ἀπλάκητος Porson. Potest tamen et, mea quidem sententia, debet stare ἀναπλάκητος. Sensus est, Quinetiam si exercitus nullis erroribus actus domum redierit. Porro vox ἀπλάκητος nusquam extat nisi in ll. corruptis. In Soph. Tr. 123. nunc dubio reser. ἀναπλάκητον vel ἀναπλάκητος. Est autem ἀναπλάκητος, Ille qui a scopo non aberrat. Tragicos dixisse ἀπλακεῖν, non ἀμπλακεῖν, pluribus ostendit Burn. Menstrua Censura (Monthly Review, Febr. 1796. p. 132.) Alteram scripturam frustra tuetur Abwardt. Symbol. p. 12., qui ἀμπλακεῖν dictum putat pro ἀναπλακεῖν, verbo plane inaudito et contra analogiæ leges formato. Verisimile est Iones dixisse ἀμπλακεῖν vel ἀμβλακεῖν: Archilochus ap. Clem. Alex. Str. 6. p. 739. Ἡμβλακον, καὶ πον τῶ ἑλλόν ἥδ' ἄλη κινήσατο, ubi tamen Syll. ἡμπλακαται. Forte etiam Dorienses: Ibycus ap. Plat. Phædr. 343. B. Μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακῶν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω." Blomf. in Neja. "Ἀναπλάκητος, formatur e verbo, cujus aor. tantum usitatus est, ἥπλακα, Excidi. Eur. Alc. 1083. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἥπλακα, (Ter. Andr. 2, 5, 12. Herus, quantum audio, uxore excidit:) 247. ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόχου: Iph. A. 124. λέκτρων ἀπλακῶν. Obiter moneo ἀπλάκα, ap. Soph. Antig. 554. aoristum esse modi subj. Idem in Gloss. "Ἀμπλάκητος, Wessel. Obs. 163. Vauvill. ap. Soph. 1. p. 58. Dawes. M. Cr. 512. Ἀπλάκητος, ibid. Brunck. Soph. 3, 500. Wakef. Trach. 120." Schæf. Mss.]

Ἀμπλακία, i. q. ἀμπλάκημα. Hes. ἀμπλακίον exp. ἀμαρτίαις: quem dat. ἀμπλακίσι pro hæc signif. habemus in Rhiani versu quodam, qui a Stobæo citatur. In VV. LL. exp. etiam ἀπλ. Δαμνία, Detrimentum. [Æsch. Pr. 565=579. Blomf., qui reposuit * ἀπλακία. "Wakef. S. Cr. 4, 250." Schæf. Mss. * Ἀμπλάκιον, Pind. Π. 11, 40.]

Ἀμπλακῶ, Pecco, Delinquo, Ibycus, Μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακῶν, τιμὰν παρ' ἀνθρώπων ἀμείψω. Etym. vult ἀμπλάκημα dici παρὰ τὸ ἀναπλέεσθαι: quod peccatum homini tanquam funis circumnectatur: e πλέω, πλακῶ, ἀναπλάκημα, ἀμπλάκημα. || Ἀμπλακῶν, Qui aberravit, Frustratus. Nam exp. ab Hes. et ἀμαρτάνων et ἀποτυχῶν. Qui aberravit. Citatur Eur. l. (Iph. A. 124.) in quo legitur λέκτρα ἀμπλακῶν, subaudita præp. κατὰ, Sponsa frustratus. Fit autem ἥμπλακον, a quo partic. ἀμπλακῶν, ab ἡμπλάκησα, ut opinor, eod. modo quo ἔδουπον ab ἐδόνησα, et ἔκτυπον ab ἐκτύπησα. [Æsch. Ag. 1221. Suppl. 923. "Dawes. M. Cr. 512. Markl. Iph. p. 20. Musgr. 124. Wakef. Alc. 245. Trach. 333. Jacobs. Anth. 6, 171. 262. 8, 261. Cum gen., Brunck. Soph. 3, 414. Ἀμπλακῶν, Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. Musgr. Alc. 241. 1086. Ἀπλακῶν pro ἀμπλακῶν legit Wakef. in Eur. Alc. 245. (Trag. Del. T. 1. Lond. 1794.)" Schæf. Mss. Vide Ἀναπλάκητος.] Ἀμπλάκημα, τὸ, Peccatum: ut ab ἀμαρτέω, pro quo in usu est ἀμαρτάνω, fit ἀμάρτημα. [Æsch. Pr. 386. 621. Soph. Aj. 57. "Bergler. ad Alciph. 259. Musgr. Iph. A. 124. In Æschyli loco a Musgr. laudato (Eum. 937.) legit Hermann. * ἀπλάκημα, item Porson. (v. Schutz. 3, 375.) Idemque præfert Wakef. Del. 2, 390." Schæf. Mss. Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 112. * Ἀπαμπλακῶ, Soph. Tr. 1140.]

* Ἀμπλακίσκω, s. Ἀμπλακίζω, i. q. ἀμπλακῶ, Stob. Serm. 1. p. 23. Schow. "Valck. Diatr. 188." Schæf. Mss.]

* Ἀμπλακίωσις, Errans, Erratica, dicitur Epilepsia, Poëta vet. ap. Fabr. B. Gr. L. 3. p. 656. v. 175." Kall. Mss.]

"Ἀμβλακεῖν, Hesychio ἀμαρτεῖν, Peccare, Delin-